

BURMESE CLASSIC

ရွှေဘောစာပေ

မမသဒ္ဒါမောင်

ညှိမလေးတဲလကးကူယ်

(၁၁၂၆ လှိုင်လမ်း၊ ဧရာဝတီ)

www.burmeseclassic.com

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၁၅၇၁၀၀၉၉
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်	- ၅၀၀၀၅၅၀၁၀၀
ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း	- ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၁၀၊ မေလ။
ထုတ်ဝေသူ	- ဦးအေးလွင် (၀၄၁၅၂) ရွှေဥစာပေတိုက် တိုက် ၄၊ အခန်း ၁၀၊ ပြည်တော်သစ်ရိပ်သာ၊ ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်မြို့။
မျက်နှာဖုံးနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ	- ဦးအေးလွင် (၀၈၂၁၀) ရွှေပဒေသာအော့ဖ်ဆက် အမှတ် ၃၁/၃၃၊ ၅၃လမ်း ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
ဖြန့်ဖြူး	- ၁၅၀၀ ကျပ်
အုပ်စု	- ၅၀၀ အုပ်

၈၉၅- ၈၃

မမသဒ္ဒါမောင်
ညီမလေးတို့လားကွယ် / မမသဒ္ဒါမောင် ။ - ရန်ကုန် ။
ရွှေဥစာပေ ၊ ၂၀၀၉ ။
၂၇၂ စာ ၊ ၁၂ x ၁၈ စင်တီ
(၁) ညီမလေးတို့လားကွယ်

BURMESE CLASSIC

ညီမလေးတဲ့လားကွယ်

BURMESE CLASSIC

အခန်း (၁)

တစ်အိမ်လုံး အလုပ်ရှုပ်နေကြတာကို လိုက်ကြည့်နေရင်း သူမနှာခေါင်းရှုံ့လိုက်မိ၏။ ဟုတ်တယ်လေ။ မော်လမြိုင်ကနေ ဒီရန်ကုန်မှာ ဆေးကျောင်းလာတက်မယ့်သူကို အိမ်ရှေ့မင်းသားကြိုသလိုမျိုး ဝရုတစိုက်နဲ့ ပျာယာခတ်နေစရာလိုလို့လား။ သူတို့နယ်က ကျောင်းမကောင်းလို့ ဒီမှာလာတက်တယ်ပဲထားပါတော့၊ အဆောင်မှာသွားနေပါလား။ ဒါမှ သူမ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကစားရမှာလေ။

ဘယ်နှယ်... အသက်လေး (၁၆)နှစ်တောင် မပြည့်ရသေးဘူး။ ဟိုမသွားရ၊ ဒီမသွားရ၊ ခြံပြင်မထွက်ရ၊ လူမြင်ကွင်းမထိုင်နဲ့

ရွှေပဒေသာစာပေ

ပိတ်ပင်တာတွေက များလွန်းနေပြီ။ ယုတ်စွာအဆုံး သားဦးနှင့် တောင်မှ အတူမကစားရတဲ့။ သားဦးဆိုတာ ဦးငယ်ရဲ့သား။ အခုမှ (၆)နှစ်။ တစ်တန်းကျောင်းသားလေးကို သူ့မနှင့်အတူမဆော့ရ။ ပိတ်ပင်စရာလား။

“သွား... ဟဲ့! သွား”

“ဗျာ”

“ထူးပြန်ပြီ ဒီဗျာကြီး။ နင်ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီမှာ”

ပါးစပ်ထဲသို့ ကိတ်မုန့်တုံးကို အတင်းထိုးထည့်လိုက်ပြီး ထမင်း စားခန်းထဲမှ ပြေးထွက်လာခဲ့၏။ ဝတ်ထားသည့် Quarter pants အဖြူမှာ ပေနေသည့်လက်သုံးချောင်းကို သုတ်လိုက်သဖြင့် ချောကလက် Cream က စွန်းသွားချေပြီ။

“ကျွတ်! ကြည့်၊ လုပ်ပြန်ပြီ။ နင်ဟာလေ ဒီအရွယ်ရောက်နေပြီ။ သိပ်ညစ်ပတ်တာပဲ။ ဘယ်တော့ပြောပြော နားမပါဘူး။ ဒါကြောင့် နင့်အဝတ်အစားတွေ ကြွက်ကိုက်ရန်တာ”

“ဗိုက်ဆာလို့စားတာပဲ မမရ”

“စားတာစားပေါ့၊ လက်ဆေးပြီး လက်သုတ်ပဝါနဲ့သုတ်တာ

ဘယ်လောက်များပင်ပန်းလို့လဲ”

“မမပဲခေါ်နေပြီးတော့”

“ကဲ! သွားသွား... ဦးငယ်ခေါ်နေတယ်”

“ဦးငယ်က ဘယ်မှာလဲ”

“ဧည့်ခန်းမှာ”

အလယ်ခန်းကိုအပြေးဖြတ်၍ ဧည့်ခန်းကိုရောက်တော့ ဦးငယ်နှင့်အန်တီနှင့်က အပြင်ထွက်ရန်အသင့်ပြင်နေလေပြီ။

“ဦးငယ်၊ သွားကိုခေါ်တယ်ဆို”

“အေး၊ သမီး၊ ဘာမှထွေထွေထူးထူးပြောဖို့မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီညနေ မိုးသန့်ဖြူရောက်လာရင် သမီးက နည်းနည်းဆင်ခြင်ပေးဖို့ပဲ။ အရင်လို အိမ်ကအခန်းတွေကို စွပ်ကယ်စွပ်ကယ်ဝင်ထွက်တဲ့ အကုန်ကိုဖျောက်တော့။ သူ့စိမ်းတစ်ယောက်ရဲ့မှာ ဦးငယ်တူမအနေအထိုင်မတတ်ဘူးဆိုပြီး မျက်နှာမပျက်ပါရစေနဲ့၊ ကြားလား”

“ဟင်! ဒါဖြင့် သွားကအောင်ကပ်ပြီး ငြိမ်နေရမှလား ဦးငယ်ရဲ့”

“ဒီလိုလည်းမဟုတ်ဘူးလေသမီးရယ်။ သူက အဆောင်မှာနေမယ်လို့ပြောပါတယ်။ စားသောက်ဖို့ အခက်အခဲတွေရှိနေမှာစိုးလို့

www.burmeseclassic.com

အန်တီနှင့်က ဒီမှာပဲနေဖို့အကြံပေးလိုက်တာပါ။

“စိတ်ရှုပ်စရာကြီးကွာ”

“သမီးနော်... ပြောနေတဲ့ကြားက ရောင့်မတက်နဲ့။ သျှိုငြိမ်သလောက် သမီးကိုတစ်ချိန်လုံးပြောနေရတာပဲ။ ဆင်ခြင်မှပေါ့။”

“ကဲပါ... ကိုအောင်ရယ်။ ရထားဆိုက်တာမမိဘဲ နောက်ကျသွားဦးမယ်။ သွားစို့”

ဦးငယ်တို့ကားလေးထွက်သွားတော့ သူမ ပွစိပွစိရေရွတ်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ မမကအပေါ်ထပ်သို့တက်သွားသည်မို့ သူမခြံထဲဆင်းလာခဲ့သည်။ မြက်ခင်းစပ်ရှိုင်းနန်းပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်ရင်း အတွေးနယ်ချဲ့နေမိ၏။

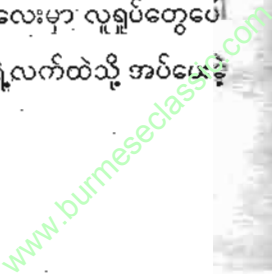
မိုးသန့်ဖြူတဲ့လား... နာမည်လေးကတော့အဆန်းပဲ။ လူကတော့ ဘယ်ပုံဘယ် size မှန်းမသိရသေး။ ဦးငယ်တို့ဘက်က သိပ်အရေးပေးနေတာကတော့ မျက်မြင်ပင်။

အန်တီနှင့်ပြောတာတော့ ဖေဖေငယ်သူငယ်ချင်းရဲ့သားဆိုပဲ။ သူမတို့ငယ်ငယ်တုန်းက သူတို့မြို့မှာအတူနေခဲ့ဖူးတာတဲ့။ မမှတ်မိပေင်။ သူမက ယခုလက်ရှိပစ္စုပ္ပန်ကိုသာ စိတ်ကူးတတ်တဲ့သူ။ အတိတ်တွေ၊ အနာဂတ်တွေအတွက် ပြန်လည်မအောက်မေ့တတ်။

ဤလည်း မပူပန်တတ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူမက ဘွားဘွားရဲ့ အသည်းကျော်ဖြစ်နေတာကိုး။ ဘွားဘွားဆိုတာ ဖေဖေနဲ့ဦးငယ်ရဲ့ အမေ။ မန္တလေးမှာ အချမ်းသာဆုံး မြို့မျက်နှာဖုံးတစ်ဦးပေကိုး။ ဘွားဘွားပိုင်တဲ့ဟိုတယ်တွေ၊ ဆိုင်တွေ၊ ပွဲရုံတွေဆိုတာ ရေတွက်လို့ မရအောင်များတာ။ မန္တလေးတစ်မြို့လုံးအသိ။

ဖေဖေငယ်ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ထဲမှာ အလတ်ဖြစ်ပေမယ့် ဖေဖေကို ဘွားဘွားက အချစ်ဆုံး။ ဘထွေးက ဘွားဘွားသဘော မတူတဲ့လူနဲ့လိုက်ပြေးခဲ့တာမို့ ရှင်ခန်းဖြတ်ခဲ့ပေမယ့် မမကိုမွေးတော့ ပြန်ခေါ်ခဲ့တာပင်။ ပွဲရုံတွေဦးစီးခိုင်းပြီး ကုန်ကူးလိုက်ရာမှ ဘထွေးရောဖေဖေပါ ကားမောက်သည့်အထဲ ပါခဲ့ရတာ။ နဂိုက နှလုံးရောဂါအခံရှိတဲ့မေမေပါ ဒီသတင်းကြားကြားချင်း shock ဖြစ်ပြီး နှလုံးရပ်ခဲ့ရတာ။ ခုတော့... သူမက တစ်ကောင်ကြွက်ဘဝဖြစ်ခဲ့ရတာပင်။

ကြီးခင်က ဘွားဘွားနဲ့အတူ မန္တလေးမှာပင်နေပြီး သူမတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကိုကျောင်းတက်ဖို့ ရန်ကုန်မှာရှိတဲ့ ဦးငယ်ထံ ပို့ထားတာ။ ခုဆို (၈)နှစ်ကျော်ရှိနေပြီ။ မန္တလေးမှာ လူရှုပ်တွေပေါ်လို့ သူမတို့ကိုစိတ်မချဘူးဆိုပြီး အန်တီနှင့်ရဲ့လက်ထဲသို့ အပ်ပေးခဲ့

တာပင်။ အန်တီနှင့်က စည်းကမ်းကြီးသည့် အထက်တန်းကျောင်း ဆရာမပေကိုး။

“သျှားရေ”

“ဗျာ”

“နှင့် ရေမချိုးသေးဘူးလား။ ညနေစောင်းနေပြီလေ။ တော်ကြာ ဧည့်သည်ပါလာရင် ရေချိုးခန်းလုနေရဦးမယ်”

“စောပါသေးတယ်မမရာ”

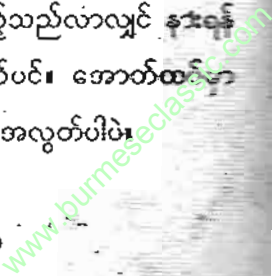
“နှင့်ဟာလေ... ပြောလိုက်ရင် ဒီလိုချည်းပဲ။ ဘယ်တော့မှ တင်ကြိုစီစဉ်လေ့မရှိဘူး။ အဲဒါတွေကြောင့် လူတွေနဲ့ပေါင်းလို့မရတာ။ အချိုးက တစ်စက်ကလေးမှမပြေဘူး။ တကယ်ပဲ”

မမက ဝရန်တာပေါ်မှထွက်အော်လိုက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ပြန်ဝင်သွားလေ၏။ သူမမှာခေါင်းရှုံ့၍ ဒန်းကိုလွဲလိုက်သည်။ ဦးငယ်တိုက်လေးက ပေ (၈၀x၁၀၀) မှာ ရှည်ရှည်လေးဆောက်ထားပြီး ရှေ့မှာ မြေအနည်းငယ်သာပိုပါ၏။ အိပ်ခန်းလေးတွေက အတော်အသင့်သာကျယ်ပြီး အပေါ်ထပ်မှာ ဘုရားခန်း Hall တစ်ခု၊ အိပ်ခန်းလေးခန်းနှင့် ရေချိုးခန်းအိမ်သာရှိပါသည်။ အောက်ထပ်မှာက ဧည့်ခန်းက အနေတော်၊ ပြီးရင် အိပ်ခန်းနှစ်ခန်းနှင့် ထမင်းစားခန်း။

နောက် ရေချိုးခန်းနှင့် အိမ်သာ၊ မီးဖိုချောင်ရှိ၏။ အပေါ်ထပ် Bathroom မှာက bath tub ရော jet ရောပါပြီး Toilet ကိုပါ ခေတ်မီမီ ဘိုထိုင်လုပ်ထားလေသည်။

အောက်ထပ်ရေချိုးခန်းမှာတော့ အုတ်ကန်ကိုသာ ထားပေးထားပြီး Toilet ကလည်း ရိုးရိုးရေလောင်းအိမ်သာပုံစံပင်။ သူမနှင့် မမက ဘာမဆိုအရာရာဆန့်ကျင်ဘက်တွေမို့ မမက သူငွေမကြီး၏မြှေးပီပီ ကောင်းပေညွတ်ပေ့ဆိုတာတွေသာသုံးသည်။ ကြိုက်သည်လေ။ ပြီးတော့ သူမက ဟန်ဆောင်ရမှာကို လိပ်ပြာမလုံဆုံး။ ရေချိုးကန်ထဲမှာ စိမ်ပြေနေပြေရေစိမ်တာထက် ကန်ထဲကရှေ့တွေတို့ဖလားကြီးဖြင့်ခပ်ကာ တဝုန်းဝုန်းလောင်းချိုးရတာကိုသာ နှစ်သက်၏။

အပေါ်ထပ် ဘုရားခန်းဘေးရှိအခန်း၌ ဦးငယ်နှင့် အန်တီနှင့်နေကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်အခန်းမှာက မမနေပါသည်။ ဦးငယ်တို့ဘေးခန်းမှာ ပစ္စည်းတွေသိမ်းထားတာမို့ စတိုခန်းသန့်သန့်လေးပင်။ မမအခန်းဘေးရှိအခန်းကတော့ ဧည့်သည်လာလျှင် နားရန်အဆင်သင့်ပြင်ဆင်ထားသည့်အခန်းလွတ်ပင်။ အောက်ထပ်မှာလည်း သူမအခန်းနှင့်တစ်ဖက်အခန်းက အလွတ်ပါပဲ။

၁၄ ❁ မမသဒ္ဒါမောင်

ဆေးကျောင်းသားလာလျှင် အပေါ်ထပ်အောက်ထပ် ကြိုက်
ရာရွေးခိုင်းမှာမို့ အဆင်သင့်တော့လုပ်ပေးထားပါ၏။ အန်တီနှင့်က
အိမ်မှာ လူပိုသီးသန့်ခေါ်မထားပါချေ။ မမက ဆယ်တန်းအောင်
ပြီး E-major တက်နေတာမို့ အိမ်ကိုအမြဲသော့ခတ်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်၏။

“ဟော!”

ဖွင့်ထားသည့်တံခါးမှ ဦးငယ်ကားဝင်လာတော့ သူမ ဒန်းလွှဲ
နေတာကို ရပ်လိုက်၏။ တိုက်ရှေ့မှာကားလေးရပ်သွားပြီး နောက်
ခန်းမှ အသားဖြူဖြူနှင့် ခပ်သန့်သန့်လူငယ်တစ်ဦး ဆင်းလာလေ
သည်။ အားပါးပါး . . . လှလိုက်တဲ့မျက်ခုံးကြီးပါလားနော်။ ခပ်လှမ်း
လှမ်းကတွေ့ရတာတောင် ထင်းခနဲမြင်သာသည့်မျက်ခုံးစိမ်းစိမ်း
တွေကိုသဘောကျသွားမိပြီး စိုးရိမ်စိတ်ကပါ ရင်ထဲမှာဖြစ်တည်လာ
၏။ အင်း . . . မိမျိုးတို့အုပ်စုတွေ့ရင်တော့ ပြဿနာပဲ။ နဂိုကတည်း
က ကောင်လေးချောချောလေးတွေ့တာနဲ့ ဝိုင်းလှုတတ်ကြသည့်
ငကဲမတွေ့လေ။

ဦးငယ်နှင့်အတူ သူ့ပါ တိုက်ထဲဝင်သွားတော့မှ သူမ ဒန်းမှာ
ထိုင်နေရာမှ ထရပ်လိုက်၏။ ခြံထောင့်ရှိ မာလကာပင်မှာ အသီးတို့
ပွနေလေပြီ။ သူမ မာလကာပင်ဆီပြေးခဲ့စဉ် တိုက်ထဲမှဦးငယ်အသံ

ထွက်လာလေ၏။

“သမီးငယ် . . . သျှား”

“ဗျာ!”

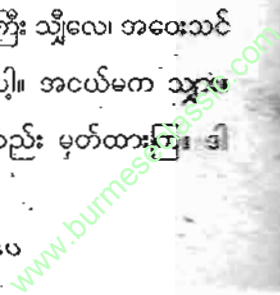
“အဲဒါ ဘာလုပ်ဦးမလို့လဲ . . . လာခဲ့”

သူမခြေလှမ်းကိုနောက်ပြန်လှည့်လိုက်ရပြီး တိုက်ထဲဝင်လာ
ခဲ့ပါ၏။ ဧည့်ခန်းထဲမှာ လူစုံရှိနေကာ မမဖျော်တိုက်သည့် စတော်
ဘုရားရီဖျော်ရည်ပင် သောက်နေကြချေပြီ။

“တွေ့လား . . . ခုထိ ရေမချိုးရသေးဘူး”

အန်တီနှင့်က မျက်စောင်းခဲ၍ပြောလိုက်တာကို မကြားချင်
ယောင်ဆောင်၍ ဆက်တိုက်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ မမက ရေချိုးပြီး
ကာ လန်းဆန်းလှပလို့ပါလား။ အိမ်နေ blouse အဝါဖျော့ဖျော့
ကို လုံချည်ပြောင်အနက်နှင့်တွဲဝတ်ထားကာ တင်ပါးအထိဖုံးသည့်
ဆံပင်တွေကို သိုးမွေးကွင်းဖြင့် ခပ်ဖွဖွလျော့လျော့လေး စည်းနှောင်
ထားလေ၏။

“ဒါ . . . ဦးငယ်တူမတွေပဲ။ သူကအကြီး သျှီလေ၊ အဝေးသင်
E-major တက်နေတယ်၊ First Year ပေါ့။ အငယ်မက သျှား
သူက ဒီနှစ်ဆယ်တန်းတက်မှာ။ သမီးတို့လည်း မှတ်ထားကြ။ ဒါ

ကိုလတ်ရဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်တဲ့ ကိုကျော်မိုးရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသား
မိုးသန့်ဖြူတဲ့။ ဒီမှာဆေးကျောင်းလေးနှစ်ဆက်တက်ဖို့ ရောက်လာ
တာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မမထံမှ အပြုံးယဲ့ယဲ့နှင့် လေသံတိုးလျှလျထွက်လာသော်
လည်း သူမကခပ်တည်တည်ပင် သူ့ကိုပြန်စိုက်ကြည့်လိုက်မိ၏။ သူ
မျက်ဝန်းများနှင့်ဆုံသွားချိန်မှာ ထိုမျက်ဝန်းနက်များက စကားလုံး
ပေါင်းများစွာပေါ်လွင်နေသည်ကို သူမ မြင်လိုက်မိသော်ငြား ဘာ
သာမပြန်တတ်ခဲ့ပါချေ။

“သား အပေါ်ထပ်မှာနေမှာလား”

“အောက်ထပ်မှာ ဘယ်သူတွေနေလဲ ဦးငယ်”

“သျှားတစ်ယောက်ပဲနေတာ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်တော် အောက်ထပ်မှာပဲနေမယ်၊ ဦးငယ်”

“သမီးကြီးက ပစ္စည်းတွေ အခန်းထဲကူသယ်ပေးလိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အန်တီနှင့်”

“ရပါတယ် ကျွန်တော်ဟာကျွန်တော်ပဲ သယ်ပါမယ်”

“သားက ပင်ပန်းလဲတာလေ၊ ရေချိုးတော့၊ ပြီးရင် ထမင်း

စားရအောင်”

သူက ခုတင်ထက်မှာ သေတ္တာကိုတင်လိုက်ပြီး ဖွင့်လိုက်ပါ၏။
ရေချိုးပြီးဝတ်မည်ဝတ်စုံတစ်စုံကို အဆင့်သင့်ထုတ်လိုက်စဉ် သျှိုက
ဗီရိုဖွင့်ကာ အဝတ်တွေစီထည့်ပေးလေသည်။

“ကိုသန့်၊ ကန်နဲ့ပဲချိုးတတ်ရင် အပေါ်ထပ်မှာနေသင့်တယ်”

“အောက်ထပ်က ရေချိုးခန်းက ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အုတ်ကန်ပဲရှိလို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ရေပန်းတော့တပ်ထားပါတယ်”

“ရပါတယ်... ကိစ္စမရှိပါဘူး”

သူ့ ရေလဲပုဆိုးနှင့် Towel ကို ပခုံးထက်တင်၍ ရေချိုးခန်း
သို့သွားရန် အခန်းတံခါးရှိရာဆီလှမ်းခဲ့စဉ် သျှိုထံမှအသံသဲ့သဲ့ထွက်
လာပြန်၏။

“ရေချိုးခန်းက ဒီရှေ့တည့်တည့်မှာနော်”

သူ့ဘာမှမပြောဘဲ အခန်းပြင်ထွက်ကာ အိမ်ထဲတည့်တည့်
ဆက်လျှောက်လာခဲ့၏။ bathroom lock ကိုလှည့်လိုက်မိစဉ်

အတွင်းမှာ လူရှိနေမှန်းသိလိုက်ရ၏။

“ရင်မှာခံစား သူ့မမြင်နိုင်ပြီxxxအသည်းထဲကxxxအတွင်း
ကြောxxx”

ကလစ်ခနဲ တံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ အာဠာကြီးဖြင့် အော်လိုက်
သည့်သီချင်းသံကြောင့် သူ တွန့်ခနဲဖြစ်သွားပါ၏။ အထဲမှ ရေခဲအိုး
ပြီးဝတ်သည့် ဖွေးပွ dress ဖြင့် ထွက်လာသည့်ချာတိတ်မက သူ့ကို
ဘုကြည့်ကြည့်လိုက်ပြန်လေသည်။

ခက်တာပဲ... ဤချာတိတ်မ ဒီလိုကြည့်တတ်တာ style တစ်
မျိုးပဲထင်ပါရဲ့။ သူ့ ရေခဲအိုးခန်းထဲဝင်၍ ရေပန်းကိုဖွင့်ချကာ အတွေး
တို့က မော်လမြိုင်ဆီသို့ ပျံသွားမိလေ၏။

ဘွားဘွားဒေါ်ရွှေအိမ်စည်၏ မြေးမလေးသတင်းက သူ
မန္တလေးမှာ ကျောင်းတက်နေစဉ်အတွင်း အတော့်ကိုမွှေးနေသည်
ပင်။ အမွေတွေတစ်ပုံတစ်ပင်ကြီးရမှာထက် ပုရိသတွေရဲ့အသည်း
နှလုံးကိုကိုင်လှုပ်နိုင်စွမ်းရှိသည်ဆိုပဲ။ အလယ်တန်းကျောင်းသူဘဝ
ကတည်းက ဒီလိုသတင်းမွှေးသည့်မိန်းကလေးမျိုးနှင့် မနီးစပ်စေ
ရန် မေမေက သူ့ကိုအတန်တန်သတိပေးခဲ့တာမဟုတ်လား။

ခုတော့... ဒီရန်ကုန်ကျောင်းကိုပြောင်းမှပဲ တိုက်တိုက်ဆိုင်

ဆိုင် တစ်အိမ်တည်းလာဆိုနေရတယ်လို့။

ထားပါတော့လေ... ဒီလိုငြိမ်မလေးလောက်များ သူ့ဂရု
စိုက်စရာလား။ သူ့ဘဝမှာ ရည်မှန်းချက်ပြည့်ဖို့ကသာ အဓိကပင်။
မန္တလေးမှာ အဆောင်ကောင်းကောင်းဖြင့်နေရတာ မှန်သော်လည်း
သူ့စိတ်ထဲမွန်းကျပ်လွန်းလှသဖြင့် Result ထွက်သည်နှင့် ကျောင်း
ပြောင်းခဲ့တာဖြစ်၏။ ဦးငယ်နှင့်အန်တီနှင့်က အတင်းခေါ်တာမို့
သူငြင်းရမှာ အားနာ၍လိုက်လာခဲ့တာပင်။

မေမေသာ သူ ဒီအိမ်မှာ ဘွားအိမ်စည်မြေးနှင့်အတူနေသည်
ဟုကြားလျှင် ဘာပြောလေမည်နည်း။ စိတ်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနေတာ
တော့အမှန်ပင်ဖြစ်လေသည်။

www.burmeseclassic.com

ညီမလေးတုံလာကွယ်

အခန်း (၂)

ဟော... ကြုံပြန်ပြီ။ ဒီကောင်မလေးနဲ့တွေ့မှလွယ်တော့
ပါဘူး။ မနက်စောစောထတာတောင်မှ ရေချိုးခန်းရော Toilet
ဝင်တာပါ တိုက်ဆိုင်ရတယ်လို့။

“ဒုန်း!... ဒုန်း!... ဒုန်း!”

“အထဲက မပြီးသေးဘူးလား၊ မြန်မြန်”

အံ့မာ... မနေ့ကမှ ရောက်လာတယ်၊ ဧည့်သည်ကများ
စွာကျယ်လှချည်လား။ သျှားကို ဒီလိုပညာလာစမ်းလို့ရမယ်မထင်
နဲ့။ အိမ်သာတက်ပြီးလို့ ကာတွန်းကိုပြီးအောင် ထိုင်ဖတ်နေပါတယ်

၂၂ ❄️ မမသဒ္ဓါမောင်

ဆိုမှ ရှိစုစုစိုင်းလေးတွေ ဘယ်ထွက်ပြေးကုန်ပါလိမ့်။

“ဒုန်း! . . . ဒုန်း!”

“ဟေ့”

“ဟာ! ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဗျ”

“မင်းဝင်တာ နာရီဝက်ကျော်နေပြီလေကွာ။ တော်သင့်ပြီပေါ့”

တွ”

“ကျွန်တော် ဝမ်းနှုတ်ဆေးစားထားလို့ ဗိုက်ရစ်နေတယ်ဗျ။

စောင့်ဦး”

“ကျွတ်! ငါအပြင်သွားစရာရှိသေးတယ်ကွ”

“မသိဘူးဗျာ၊ စောင့်ဆိုစောင့်ပေါ့”

လိပ်ခေါင်းထွက်တဲ့ထိ ထိုင်နေလားမသိပါဘူး။ သူ့ပွစိပွစိ ရေရွတ်တော့ အထဲမှကျိတ်ရယ်သံကိုကြားလိုက်ရလေ၏။

ကြည့်စမ်း! ဒီကောင်မလေး သူ့ကိုပညာပြနေတာပါလား။

“ဟေ့! ပြီးရင်လည်းထွက်ခဲ့လေ။ ဘာလဲ. . . အထဲမှာ တော်

တော်အနံ့အသက်မွှေးလို့ ဆက်ထိုင်နေတာလား”

“ဘာဗျ”

ရေဆွဲချသံမရှေးမနှောင်းမှာ တံခါးက ကလစ်ခနဲပွင့်လာပြီ။

လက်ထဲမှာ ကာတွန်းစာအုပ်ကိုင်လျက် ထွက်လာသည့်သူမကိုတွေ့လိုက်ရလေ၏။ ဪ! ဒါကြောင့်ဖိမ်ကျနေတာကိုး။

“ဘယ်လိုလဲဗျ၊ နည်းနည်းပါးပါး အလိုက်သိမှပေါ့ နားလည်မှုကိုမရှိဘူး”

“နားလည်မှုမရှိတာက မင်းကွ။ မင်းဝင်နေတာ (၆)နာရီ (၁၀)မိနစ်ကတည်းက၊ အခု (၇)နာရီထိုးဖို့ (၁၅) မိနစ်ပဲလိုတော့တယ်။ စဉ်းစားကြည့်ဦး”

“ဘာဗျ၊ ကျွန်တော်အိမ်သာတက်တဲ့အချိန်ကို ခင်ဗျားစောင့်ကြည့်စရာလား. . . ခင်ဗျားနော်”

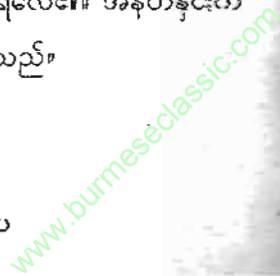
“ငါသွားစရာရှိလို့ပေါ့ကွ။ အားအားယားယား မင်းကိုဘာကိစ္စစောင့်ကြည့်ရဦးမှာလဲ။ အနေသာကြီး. . . ဝေးသေး”

“ခင်ဗျားနော်”

“ဟဲ့! ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

အပေါ်ထပ်လှေကားမှ အန်တီနှင့်ဆင်းလာသဖြင့်ကြားလိုက်ရတာမို့ သူမတို့စကားများနေတာ ရပ်သွားရလေ၏။ အန်တီနှင့်က မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးဖြင့်ရောက်လာပါသည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ သျား”

“ဒီမှာလေ... သျှားအိမ်သာတက်တာကို နာရိတွေမိနစ်တွေ မှတ်ပြီး လူစွာလုပ်နေလို့”

“မဟုတ်ပါဘူးအန်တီ။ ကျွန်တော် Toilet ဝင်မလို့စောင့်နေတာကြာပြီမို့ တံခါးခေါက်လိုက်မိတာကို သူပြဿနာရှာတာခင်ဗျ”

“ဟုတ်သားပဲ... သျှားကလည်း Toilet ကို အရင်လိုတစ်ယောက်တည်း မောင်ပိုင်မစီးနဲ့လေ။ အခု ကိုကိုရောက်နေတာသိတတ်မှပေါ့။ နောက်ကို (၁၅)မိနစ်ပဲဝင်ရမယ်... ကာတွန်းကို Toilet ထဲမှာ မဲဖတ်ရဘူး”

“အာ! သျှားအထဲမှာ ဒီတိုင်းကြီးမထိုင်တတ်ဘူး၊ အန်တီနှင့် သိရဲ့သားနဲ့”

“မရဘူး... ရအောင်ကျင့်ရမယ် ဒါပဲ။ ဘယ်နှယ် ဒီလောက်ကအစ လိုက်ပြောရင် မကောင်းတော့ဘူး။ သို့က သားဦးကိုသနပ်ခါးလူးပေးနေပြီ။ နင်က ခုထိ မျက်နှာမှာ ပြောင်သလင်းခါတုန်း၊ ဒါ မိန်းကလေးလား”

သူမ မျက်နှာလေး စူပုပ်သွားရလေ၏။ လာပြီ... မမလှလှလေးနေတတ်တာကို နမူနာယူပြီး အပျိုကြီးဂိုက်ဖမ်းခိုင်းတော့မယ်။ မလှချင်ပါဘူး။ အလှပြင်တယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ဖို့မှမဟုတ်တာ။

သူများတွေဝိုင်းကြည့်တာကိုခံချင်လို့ ရှိုးစမိုးစတိုင်ထုတ်ရတာ စိတ်အိုက်စရာများ။ သျှားတို့ကတော့ မလုပ်ပေါင်။

“ရေမချိုးရသေးဘူးမဟုတ်လား”

“ဟင့်အင်း”

“ချိုးတော့လေ၊ ဦးငယ် ကျူရှင်လိုက်အပ်ပေးမယ်လို့ပြောထားတယ်မဟုတ်လား”

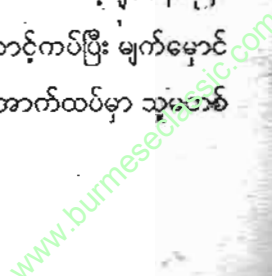
“ဟာ! တက်ချင်ပါဘူး။ ကျောင်းရော၊ ကျူရှင်ရော၊ ပြီးရင် Guide ပါလာဦးမှာ။ သျှားဆော့ဖို့ အချိန်တွေလျော့ကုန်မှာပေါ့။ မတက်ဘူး”

“ဟဲ့! နင် ဒီနှစ်ဆယ်တန်းရောက်ပြီနော်။ နင့်ကိုယ်နင် (၁၀)

နှစ်သမီးမှတ်နေတုန်းလား”

“အန်တီနှင့်နော်”

သူပြုံးစိစိဖြစ်သွားတော့ သူမက ဘုကြည့်ပြန်ကြည့်လေ၏။ Toilet တံခါးကိုဖွင့်ကာဝင်လိုက်ရင်း တီးတိုးရယ်လိုက်မိသည်။ ဆယ်တန်းကျောင်းသူပဲဖြစ်နေပြီ။ မျောက်ရွှံ့အောင် ဆော့ချင်နေတုန်းတီး။ ဘယ်လိုလေးမှန်းကိုမသိ။ မျက်လုံးထောင့်ကပ်ပြီး မျက်မှောင်ကြွတ်ကြည့်ပုံကိုက နားရင်းအုပ်ချင်စရာ။ အောက်ထပ်မှာ သူမဟန်

ယောက်တည်း ဝိုလ်လုပ်ပြီးနေရာမှ သူ့ရောက်လာ၍ ညစ်ချင်နေပုံ ရလေသည်။ ဒီကောင်မလေးနဲ့သူတော့ ဘယ်ဘဝရေစက်မှန်းမသိ။ စမြင်လိုက်ကတည်းက အချိုးမှမတည့်ပေပဲကိုး။

Breakfast ဝိုင်းရောက်တော့ ရေမိုးချိုးပြီး သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဖြစ်နေသည့်သူမကိုမြင်လိုက်ရပါ၏။ သူ့က coffee ကရားနှင့် မုန့် ပန်းကန်တွေကို ပြင်ဆင်ပေးနေလေသည်။

“သွား... coffee ကြိုက်ရဲ့လား”

“ကြိုက်တယ်ရယ်လို့မဟုတ်ပါဘူး ဦးငယ်။ ဒါပေမဲ့ လက်ဖက် ရည်ကို ဝိုကြိုက်ပါတယ်”

“သမီးကြီးရေ... သမီးကိုကိုဖို့ Teamix တစ်ခွက်ဖျော်ပေး လိုက်ပါဦး”

“နေပါစေ... ဦးငယ်”

“ဟာ! အဲဒါ သွားဖို့ ဘွားဘွားပို့လိုက်တဲ့ Teamix တွေလေ။ သူ့ဖို့မှမပါတဲ ဦးငယ်ရဲ့။ မတိုက်ဘူး”

“ဟဲ့! ပုပ်ပြန်ပြီ ဒီစိတ်က။ ညည်းတစ်ယောက်တည်း ကုန် အောင်ဖြင့် မသောက်နိုင်ဘဲနဲ့”

“ကုန်ပါတယ် အန်တီနှင့်ရဲ့။ သွား တစ်နေ့သုံးလေးထုပ်

သောက်တဲ့ဟာကို”

“သမီးငယ်... အဲဒီလိုမတွန့်တိုကောင်းဘူးလေ။ ကုန်သွား လည်း ဦးငယ်ဖြည့်ပေးတာပဲကို”

ဦးငယ်ဝင်ပြောတာမို့ သူမဘာမှပြန်မပြောတော့ဘဲ စားပွဲ အလယ်နားမှာရှိနေသည့်ဘီစကပ်ပန်းကန်ကို ရှေ့နားသို့ဆွဲယူထား လိုက်လေ၏။

“ဟောကြည့်”

“ဦးငယ်ကလည်း... ဒါ၊ သွားကြိုက်တဲ့မုန့်ပဲဟာကို”

“သားလည်းစားချင်စားမှာပေါ့သမီးငယ်ရဲ့။ ကျန်တဲ့မုန့်တွေ က အချို့တွေချည်းဥစ္စာ”

“အေးလေ... မောင်သန့် အချို့ကြိုက်လား၊ အဆီမို့ကြိုက် လား... သား”

“အဆီမို့ပါ အန်တီ”

“ဟာ! ခင်ဗျားနော်။ ကျွန်တော်ကြိုက်တာတွေကို တမင်လှ ကြိုက်နေတာမဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“သမီးငယ် မရိုင်းရဘူးလေ။ ဘယ်နှယ် ခင်ဗျားလဲ၊ ကိုတို့

လို့ခေါ်ခမ်း”

“သျှားအစ်ကိုမှမဟုတ်တာ ဦးငယ်ကလည်း”

“လျှာမရွည်နဲ့၊ ခေါ်ဆိုခေါ်မှပေါ့”

အန်တီနှင့်က သားဦးကိုမုန့်ခွံကျွေးနေရာမှ မျက်စောင်းခဲ လိုတ်လေ၏။ မမက သူမမုန့်ပန်းကန်ကို စားပွဲအလယ်သို့ပြန်ရွှေ့ ပေးကာ ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

ထောက်! အလကားလူကြီး။ သူ့ရောက်လာတာနဲ့ သျှားဝေစု တွေပွဲကုန်ပြီ။ ဦးငယ်တို့အန်တီနှင့်တို့ကလည်း သားယောက်ျား လေးချစ်တတ်သူပီပီ သူ့ကို သျှားထက်ပိုပြီးအချစ်ပိုနေသလိုပင်။

မကျေနပ်ပါဘူး။ ဟိုမှာဆို သျှားက ဝိုင်းပဲ။ စားချင်သလိုစား၊ သျှားချင်သလိုသွား၊ စိတ်တိုင်းကျနေခဲ့ရတာ။ ခု၊ အန်တီနှင့်တို့နှင့် နေမှ စည်းကမ်းတကျနေရတာမို့ စိတ်ရောလူပါ ညစ်ရသည်မဟုတ် လား။

“သူ့ကိုတော့ နားလည်ပေး၊ သားရေး၊ အိမ်မှာ ဝိုင်းကျလာ ခဲ့တာဆိုတော့ ထောင့်ကိုမကျိုးဘူး။ သူ့အန်တီနဲ့နေမှ နည်းနည်း အချိုးပြေလာတာ။ အစားမက်၊ အဆော့မက်၊ အအိပ်မက်တာတော့ ပြောမနေနဲ့”

“စာကျက်ပျင်းတာလည်း ထည့်ပြောဦးလေ ကိုအောင်ရဲ့”

“အေး... ခုလည်း ကျူရှင်မတက်ဘူးလို့ ငျစ်နေတယ်ဆို။ ဆရာမအိမ်က ဒီလမ်းထိပ်လေးတင်၊ ညည်းစက်ဘီးနဲ့သွားရင် ရွတ် ခနဲရောက်တဲ့ဟာကို”

“ကိုအောင်တူမက သူ့ဆော့ချိန်မရှိတော့မှာစိုးလို့တဲ့လေ”
အန်တီနှင့်က ထောင့်စေ့အောင်ချွန်နေတာမို့ သူမ လက် ဖက်ရည်ကောက်မော့လိုက်ပြီး နှုတ်ခမ်းကိုစုထားလိုက်ပါ၏။ သူက ဦးငယ်ပြောတာကို နားစိုက်ထောင်နေလေသည်။ မမက ကော်ဖီ ကို ဖြည်းဖြည်းချင်းသောက်နေလေ၏။

“ကစားချိန်ကိုလျော့သင့်ပြီ သမီးငယ်။ ဖြစ်ချင်တာက အင် ဝှင်နီယာ၊ ဆယ်တန်းကို ခုကတည်းက ကြိုမတက်ရင် သမီးလိုချင် တဲ့လို့င်း ဘယ်ရတော့မှာလဲ”

“သျှားဟာသျှား စာကျက်မှာပေါ့ဦးငယ်ရဲ့”

“စာအုပ်ကိုင်တာနဲ့ ဝိုက်တဲ့လူစကားကိုယုံရမှာလား”

“သျှား ကျူရှင်မယူချင်ဘူး”

“မယူလို့မဖြစ်ဘူးလေ သမီးရဲ့... တော်ကြာ မေမေက သူ့ အသည်းကျော်မြေးမလေးကိုစိတ်တိုင်းကျမဖြစ်ရင် ဦးငယ်အပြော

ခံရမှာ”

“သျှား ဒီနှစ်အရေးကြီးမှန်းသိပါတယ် ဦးငယ်ရဲ့။ ကြိုးစားမှာပါ”

“ဆယ်တန်းမှာ Control လုပ်နိုင်မှဖြစ်မှာပါ။ ကျွန်တော်တောင် အချိန်ပြည့်စာကျက်ခဲ့လို့ All D ပါခဲ့တာ”

“ခင်ဗျားဂုဏ်ထူးပါတာကို မကြားချင်ပါနဲ့။ ကျွန်တော့်ခေါင်းကလည်း ခပ်ညှည့်မဟုတ်ဘူး။ စောင်ကြည့်လိုက်ဦး၊ ကျွန်တော့်ဂုဏ်ထူးက ခင်ဗျားထက်မနည်းစေရဘူး”

“ပြောပြန်ပြီလား... ဒီခင်ဗျားကြီးကို။ လူကြီးပြောရင် နားထောင်မှပေါ့။ အစ်ကိုက လမ်းပြရင် နာခံမယ်မရှိဘူး။ ကိုယ်က အငယ်၊ ရိုသေသမှုရှိမှပေါ့သမီးငယ်”

“ဦးငယ်နော်... သူရောက်လာတာနဲ့ သျှားကိုအချစ်တွေပေါ့တုန့်ပြီ”

“ကဲ! ပြောနေရင်း ဆိုးပြန်ပြီ သျှားရယ်။ ညည်းကိုပြောရတာ ပါးစပ်ကိုမိတ်ရဘူး”

“သျှားက ကျောင်းရေး၊ ကျူရှင်ရော ဆက်တိုက်ဖြစ်နေရင် စာကျက်ချိန်လုနေရမှာစိုးလို့ပါအန်တီရဲ့”

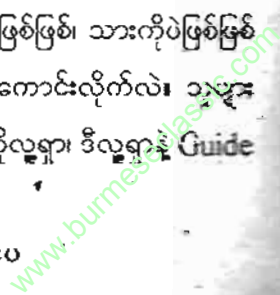
“အိပ်ချိန်ကိုလျှော့ပေါ့။ ဆယ်တန်းကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူတိုင်း အိပ်ချိန်လေးနာရီရှိရင် လုံလောက်တယ်။ ဒီလောက်ကြိုးစားမှ၊ အပင်ပန်းခံမှ ကိုယ်ရည်မှန်းထားတဲ့အတိုင်းဖြစ်မှာ”

“သျှားက အိပ်ရေးမဝရင် တစ်နေ့ကုန်ခေါင်းကိုက်တတ်တာကို”

“ဆင်ခြေက ပေးပြန်ပြီ”

သူမခြေဆောင့်လိုက်စဉ် အန်တီလက်ခေါက်က ခေါင်းပေါ်ဒေါက်ခနဲရောက်လေ၏။ ဆရာမပီပီ လက်သံက ပြောင်လည်းပြောင်၊ မြန်လည်းမြန်ပဲ။ ဘွားကိုယ်တိုင် သူမကို ဒီတစ်နှစ်တည်းနဲ့ အပြတ်အောင်မြင်စေချင်တာမို့ ဒီငဲ့မှာ သည်းခံနေရတာ။ အိမ်မှာဆို သျှားကို ဘယ်သူမှ လေသံမာမာတောင်ပြောကြတာမဟုတ်။ ဆူဖို့ဆိုဝေးစွ။ ခုတော့ စည်းကမ်းကြီးသည့်ဦးငယ်တို့အိမ်မှာ ပုံစံပေးခံရချေပြီ။ နာကျင်သွားတာထက် ဝမ်းနည်းမှုကပိုတာမို့ မျက်ရည်တောင် ဝံသွားရလေ၏။

“နားမလည်တာရှိရင် အန်တီကိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သားကိုပဲဖြစ်ဖြစ် မေးလို့ရတယ်။ ညည်း ဘယ်လောက်ကံကောင်းလိုက်လဲ။ သူ့ဘွားတွေဆို မသိတာသိချင်လို့တောင် မေးဖို့ဟိုလူရွာ၊ ဒီလူရွာနဲ့ Guide

ကိုပဲအားကိုး... ”

“တက်မယ်... တက်မယ်၊ ပြီးရောမဟုတ်လား။ သူ့ကိုတော့ အောက်ကျနောက်ကျခံပြီး မမေးချင်ပါဘူး”

“ဟဲ့! မဟုတ်တာပြောပြန်ပြီ။ အစ်ကိုကို ပြိုင်ဘက်မှတ်နေလား။ မောင်သန့်ရယ်... သားညီမကို အမြင်မတော်တာတွေ့ရင် ဆုံးမပေးပါဦး။ သူ့ကြောက်တဲ့လူရယ်လို့ ဘယ်သူမှရှိတာမဟုတ်ဘူး။ အန်တီတို့ကိုတောင် မလွဲသာလို့စကားနားထောင်နေတာ။ ဘွားအောက မတရားအလိုလိုက်တော့ ကမ်းကုန်အောင်ဆိုးတာ သားအံမြင်ပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ရိုက်စရာရှိရင်လည်း ရိုက်သာရိုက်၊ အားမနာနဲ့ ဦးငယ်တို့ကိုဘာမှတိုင်စရာမလိုဘူး။ သားနှုမကို သားစိတ်ကြိုက်ဆုံးမခွင့်ရှိတယ်”

သူမမျက်နှာရှစ်ခေါက်ချိုးဖြင့် ခုံမှထရပ်ကာ လက်ဖက်ရည်ခွက်ကိုယူလိုက်စဉ် လက်ထဲမှ လျှောခနဲပြုတ်ကျလာ၏။

“ခွမ်း”

“ကဲ! ပြောရင်ဖြစ်ပြီ။ ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲ သျှားရယ်”

“သျှား၊ ဆေးမလို့ပါ”

“ထားခွဲ... ထားခွဲ သျှား၊ မမလုပ်လိုက်မယ်”

“လုပ်လိုက်ရင် လျှပ်ပြာလျှပ်ပြာနဲ့”

အဲဒါပဲ... အဲဒါပဲ။ သူမက ရှေ့က၊ ကပျက်ကချော်လုပ်လေမမက မျက်နှာပွင့်လေဆိုတာ။ သျှားကလည်း သျှားပါပဲ။ ဒီအရွယ်ထိ မီးဖိုချောင်အလုပ်ကို ဘာတစ်ခုမှလုပ်တတ်တာမဟုတ်။ ယုတ်စွအဆုံး၊ ပန်းကန်တောင် ပြောင့်ပြောင့်မဆေးတတ်ပါ။ ဒီလောက်ထောင့်မကျိုးတဲ့မြေးမျိုးကို ဘွားအသည်းတုန်အောင်ချစ်တာ ဆွေမျိုးတွေအလယ်မှာ မနာလိုတွေတောင်ဖြစ်ကြတာမဟုတ်လား။

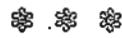
ငယ်စဉ်ကတည်းက နှစ်စဉ် အတန်းတိုင်းမှာ စာတော်ခွဲပါလျက် သူမနာမည်ကို မပျက်ပျက်အောင် သွားပုပ်လေလွင့်ပြောတတ်ခဲ့ကြတာလေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယောက်ျားဆန်ဆန်နေပါလျက် ကောင်လေးတွေနဲ့ပဲ မလည်ရွယ်လုပ်သလိုလို ကောလဟာလတွေ ထွက်ခဲ့တာ တစ်မြို့လုံးအနှံ့။ လူတွေများ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်စားပြီး သူများအကြောင်း မဟုတ်တယုတ်လျှောက်ပြောချိန် ရကြသေးတာ အံ့ပါရဲ့။

စာလည်းတော်၊ သွက်လည်းသွက်မို့ ဆရာမတိုင်းက ချစ်ခင်တော့ တခြားကျောင်းသူတွေနဲ့ သူတို့မိဘတွေက မကြည်မလင်ဖြစ်

ကိုယ့်ဟာကိုယ်ထူးချွန်လို့ ဆုတက်ယူရပြန်တော့လည်း ဘွားအေက ချမ်းသာလို့ ဆရာဆရာမတွေကိုပဲ လာဘ်ထိုးထားသလို မှီချိုးဖျစ် ချိုးအပြောခံရသေးတာလေ။ သူမက ဘယ်သူဘာပြောပြော ဂရု စိုက်တဲ့လူမှမဟုတ်ဘဲ။ နေသာသပ လေညှာကဆိုတဲ့ဂိုက်မျိုး ချိုးနေ ခဲ့တာ။ ခုတော့ . . . ဒီလူကြီးရှေ့မှာ ဆူပူကြိမ်းမောင်းခံရတော့ စိတ် ခုချင်သား။

မဖြစ်သေးပါဘူးလေ။ ဘွားက လိုလေသေးမရှိထားပေးပါ လျက် နေရာတကာ လိုက်ဂျစ်နေမိရင် သူမကိုပဲ အကုန်လုံးက အပြစ်မြင်ကြမှာ။ မလိမ္မာချင်ပေမယ့် လိမ္မာပြုရမှာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒင်းကိုတော့ အခဲမကြေပါဘူး။ ဦးငယ်တို့မသိနိုင်မယ့်နည်းမျိုးစုံ နဲ့ပြန်ပြီးတိုက်ခိုက်ရမှ ကျေနပ်မှာလေ။

အတွေးဖြင့် သူမပြုံးလျက် ဒန်းပေါ်ထိုင်နေစဉ် အိမ်ထဲမှ ထွက်လာသည့်သူက ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးနှင့် ခြံပြင်သို့ထွက်သွား လေ၏။ ဟွန်း . . . လူ့ခွစာကြီး။ ရှင်ကြီးနဲ့တွေ့ကြရဦးမှာပါလေ။

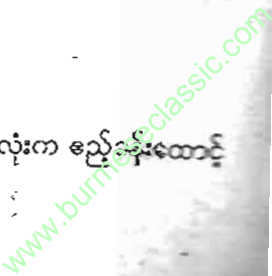
အခန်း (၃)

“ဝိုး!”

အသံမြကြီးနှင့်အော်လိုက်သလို သူ့အခန်းတံခါးကို ဒုန်းခနဲ ထိသံက အကျယ်ကြီး။ မှေးခနဲဖြစ်သွားရာမှ သူ့လန့်နိုးသွားရပါ၏။ နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ မနက်ဆယ်နာရီရှိနေချေပြီ။ ဘာတွေဖြစ် နေပါလိမ့်။ တံခါးကိုဖွင့်လိုက်စဉ် ဘောလုံးက သူ့မျက်နှာတည့်တည့် သို့ ပြေးဝင်လာလေ၏။

“ဟာ!”

သူ ဖျတ်ခနဲပုတ်ချလိုက်တော့ ဘောလုံးက ဧည့်ခန်းထောင့်

၃၆ ❁ မမသဒ္ဒါဟောင်

ဘက်သို့ လွင့်သွားလေသည်။ Quarter Past ဘတ်ထားသည့် သူမက ဘောလုံးကိုကောက်လိုက်လေ၏။

“မင်း ဘယ်လိုမိန်းကလေးလဲကွ။ အိမ်ထဲမှာ ဘောလုံးကန်စရာလား။ အသံကလည်း ညံ့နေတာပဲ”

“သားဦးကန်မယ်ပြောလို့ ကန်တာပါဗျ”

“ဟ! ကန်ချင်ရင် အပြင်မှာထွက်ကန်မှပေါ့”

“အန်တီက သားဦးကို နေပူထဲထွက်မဆော့ရဘူးလို့ မှာခဲ့လို့ပေါ့။ အပြင်မှာ နေပူနေတာ မမြင်ဘူးလား။ တိုယ့်ဟာကိုယ် နေဖင်ထိုးတဲ့ထိ အိပ်နေပြီးတော့”

“ဘာကွ... ငါမနက်အစောကြီးနိုးပြီးသား။ စာအုပ်ဖတ်ရင်း မှေးခနဲဖြစ်သွားတုန်း မင်းတို့ဆော့သံကြောင့် လန့်သွားရတာ။ မင်းထက် ငါးနှစ်ကြီးတဲ့လူကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပြောမှပေါ့”

သူတို့စကားများနေရာသို့ သားဦးရောက်လာလေ၏။ ရွှေသွားလေးနှစ်ချောင်းကြီးကြီးလေးဖြင့် သားဦးက သူ့ကို မျက်နှာချိုသွေးလျက် ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။

“ကိုကိုလည်း သားတို့နဲ့ဘောလုံးကန်ပါလားဟင်”

“မကန်ပါဘူး”

သူက လေသံကိုရော မျက်နှာထားကိုပါ လျှော့ချလိုက်ရ၏။ ကလေးက အပြစ်ကင်းတဲ့သူမဟုတ်လား။

“ကိုကိုက လူကြီးဖြစ်နေပြီ သားဦးရဲ့။ လူကြီးဆိုတာ မဆော့ရဘူး”

“ဟင်! TV ထဲမှာ လူကြီးတွေလည်း ဘောလုံးကန်ကြပါတယ်ကိုကိုရဲ့။ သားမြင်ဖူးပါတယ်။ ပြီးတော့ မမသွားက ပြောထားတယ်။ ယောက်ျားမယူသေးရင် ကလေးပဲတဲ့။ ကိုကိုက ယောက်ျားမယူသေးဘူးဆိုတော့ ကလေးမဲပေါ့”

လုပ်လိုက်ကွ။ အယ့်နှယ်... သူ့ကိုယောက်ျားယူခိုင်းနေပါလိမ့်။ ကလေးကိုဘာတွေသင်ပေးလို့ သင်ပေးမှန်းမသိသည့်သူမကို ကြည့်လိုက်စဉ် ချာတီတ်မက ဘောလုံးကိုလက်ထဲမှာ ပုတ်၍ဆော့ရင်း မထီတရီပြုံးနေလေ၏။

“ယောက်ျားချင်းယူလို့မရဘူးလေ သားဦးရဲ့။ သားရော, ကိုကိုပါ ယောက်ျားလေးတွေမို့ မိန်းမကိုပဲယူလို့ရတာကွ”

သူက သားဦးရဲ့မှာ ခြေဖျားကိုထောက်ကာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး ပြောလိုက်တော့ သားဦးက မျက်လုံးဝိုင်းလေးတွေဖြင့် သူ့ကိုပြန်ကြည့်နေလေ၏။

၃၈ ❁ ပမသဒ္ဒါမောင်

“ဟုတ်လား။ ဒါဆို ကိုကိုက မမသွားကိုယူလို့ရတာပေါ့”

“ဟာ! အဲဒီလိုမပြောရဘူးလေ။ သူနဲ့ကိုကိုက မောင်နှမတွေ။

အဲဒီလိုပြောရင် ‘ငရဲကြီးလိမ့်မယ်’

“ငရဲကြီးတတ်လား”

“ကြီးတာပေါ့ကွ”

“အင်းအင်း... သားမပြောတော့ဘူး”

“လိမ္မာတယ်”

သူက သားဦးဆံပင်ပျော့ပျော့လေးတွေကို အသာပွတ်သပ်ပေးပြီးထရပ်ကာ သူမကိုဂြိုဟ်ကြည့်ကြည့်လိုက်ပါ၏။

“မင်း ဘယ်လိုဟာလေးလဲကွ။ ကလေးကို ပေါက်တတ်ကရတွေ သင်ပေးစရာလား”

“ကျွန်တော် ဘယ်မှာသင်ပေးလို့လဲဗျ”

“မင်းမသင်ပေးရင် ကလေးက ဒီလောက်ပြောတတ်မလား”

“ခင်ဗျားနော်”

“မေမေပြန်လာပြီ၊ ဟေး...”

သျှိုရောအန်တီနှင့်ပေါ် ဈေးမှပြန်လာသဖြင့် သူရောသူမပါ Taxi ပေါ်မှပစ္စည်းတွေကို ဝိုင်းကူသယ်ပေးလိုက်ပါသည်။ အန်တီ

ဝယ်လာသည်မုန့်ကိုယူသွားပြီး ဧည့်ခန်းမှာ တီးတိုးတိုင်ပင်နေသည်။ သူမနှင့်သားဦးကို သူမြင်လိုက်ရ၏။ သားဦးက ဘာကိုသဘောကျနေမှန်းမသိ တအင်းအင်းနှင့်ခေါင်းညိတ်ကာ ရယ်နေလေသည်။ ဒီကောင်မလေး ဘာတွေကြုံစည်နေပြန်ပါလိမ့်။

“မမပြောတာနားထောင်ရင် သားဦးကိုမုန့်ဝယ်ကျွေးမယ် သိလား”

“ဟင်! တကယ်ဟုတ်လို့လား။ ဟိုတစ်ခါလည်း ဝယ်ကျွေးမယ် ပြောပြီး သားမှမစားရဘဲ”

“ဪ... အဲဒီတုန်းက မမဝယ်လာပါတယ် သားဦးရဲ့။ သားအိပ်ပျော်နေလို့ မမပဲစားလိုက်တာပါ။ ဒီတစ်ခါ တကယ်ဝယ် ကျွေးမှာ... ဟုတ်ပြီလား”

အမယ်... စည်းရုံးရေးဆင်းနေတာတော့ ဖြူးနေတာပဲ။ ဘာမဟုတ်တာတွေတိုင်ပင်နေသည်မသိရပေမယ့် တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ကြံ စည်နေတာကိုတော့ သူရိပ်မိနေပါ၏။ အဲဒီချာတိတ်မဟာ တစ်စက် ကလေးမှ အငြိမ်မနေတတ်ဘူးထင်ပါရဲ့။

“မောင်သန့်ရေ... မော်လမြိုင်က Phone တဲ့, သား”
“လာပြီ အန်တီ”

www.burmeseclassic.com

အိမ်ပြင်ထွက်ရန်ပြင်နေရာမှ သူပြန်လှည့်ဝင်ခဲ့ရပါ၏။ ဧည့်ခန်းထောင့်ရှိစင်ဘေးက ခုံမှာဝင်ထိုင်လျက် Phone ကိုကိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဟဲလို”

“သားလား... မေမေပါ”

“မေမေ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီ၊ Phone နံပါတ်ရသွားတာလဲ”

“သားရဲ့မေမေပါကွယ်၊ အညံ့စားထင်နေလား။ ဘွားအိမ်စည်ရဲ့သားငယ်အိမ်မှာ နေနေတာဆို၊ အဆင်ပြေရဲ့လားသား”

“ပြေပါတယ်မေမေ။ ကျောင်းနဲ့လည်းသိပ်မဝေးဘူး”

“မေမေက ကားဝယ်ပေးမလားလို့”

“ကားမလိုပါဘူးမေမေ။ Hand Phone ပဲပို့ပေးလိုက်ပါ”

“အေးအေး... မေမေလူကြိုက်ပို့ပေးလိုက်မယ်။ နေဦး...”

အဲဒီအိမ်မှာ ဘွားအိမ်စည်ရဲ့မြေးပါရှိတယ်ဆို”

ကဲ! ပြောတယ်မဟုတ်လား။ မေမေစိုးရိမ်တဲ့အတိုင်း သတင်းက အတိအကျရောက်သွားတာကိုး။

“ဟုတ်”

“သား၊ သိပ်မရောနဲ့နော်။ အဲဒီကလေးမလေးအကြောင်း”

သားအသိဆုံးမဟုတ်လား။ ကောင်မလေးက နာမည်ခပ်ဖျတ်ဖျက်ရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေရယ်”

“ဘွားအိမ်စည်ကိုချစ်ကြောက်ရိုသေတာမှန်ပေမယ့် မေမေ့သားကိုတော့ ခြောက်ပစ်ကင်းသဲလည်းစင်မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ပဲ လက်ဆက်ပေးချင်တယ်”

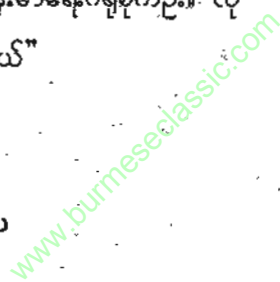
“ကျွန်တော်သိပါတယ်မေမေရယ်။ စိတ်မပူပါနဲ့ဗျ”

“ပူရတယ် သားရေ။ ဒီမိန်းကလေးက ခပ်ကဲကဲနဲ့ သားကခပ်အေးအေးမို့လေ”

“ကျွန်တော်နဲ့အကြောမတည့်ပါဘူး မေမေရယ်။ တစ်စက်ကလေးမှလည်း ကြည့်လို့မရပါဘူး”

“အေးပါ... အရမ်းကြီးကိုလည်း မပြောဆိုမိစေဦး။ သားဖေဖေက ဘွားအိမ်စည်ကို သူ့သူငယ်ချင်းရဲ့အမေဆိုပေမယ့် သူ့အမေရင်းလိုပဲချစ်တာလေ။ တော်ကြာ မျက်နှာပူအားနာစရာတွေ ဖြစ်ကုန်မှာစိုးလို့ပါ။ ဒါပဲသားရေ... ကျန်းမာရေးဂရုစိုက်ဦး။ လိုအပ်တာတွေ မေမေလူကြိုက်ပို့ပေးလိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါမေမေ”

သူ Phone ချလိုက်ပြီး ခြံထဲသို့ဆင်းကာ ဒန်းပေါ်မှာထိုင် လိုက်ပါ၏။ မေမေရယ်... မဖြစ်နိုင်တာကိုများတွေ့ပြီး စိုးရိမ်နေ ရတယ်လို့ သူကလည်း ဒီလောက်မျောက်ရှုံးအောင်ဆော့တတ်တဲ့ ကောင်မလေးမျိုးကို စိတ်ဝင်စားစရာလား။

စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုလို့ မနေ့က သူ့ကျောင်းသွားအပ်စဉ် တိုး ခဲ့သည့်ကောင်မလေးကို ဖျတ်ခနဲမြင်ယောင်မိလေ၏။ Step ဆံပင် ပုံနှင့် ချောချောဖြူဖြူလေးမဟုတ်လား။ ဆေးကျောင်းသူဆိုတော့ လည်း မာနကဆပ်ကြီးကြီး၊ မျက်နှာက ခပ်ဝင့်ဝင့်ရယ်။ ငွေသွင်း counter မှာ ချလန်မှားယူတာလေးကို စိတ်ဆိုးပြီး မျက်စောင်းထိုး လိုက်သေးတာ မဟုတ်လား။

လှတဲ့မိန်းကလေးများ မျက်စောင်းလေးထိုးရင်လည်း ကြည့် ကောင်းတာပါလေ။ ဒီအိမ်က ငတိမလိုတော့ ဂျစ်ကန်ကန် ပေ စောင်းစောင်းအကြည့်မျိုးကြည့်တဲ့မိန်းကလေးမျိုး သူတစ်ခါမှမမြင် တွေ့ခဲ့ပါဘူး။ ဒင်းလေးကလည်း ဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲကပီပီ ဘဝင် လေဟပ်နေတာပဲထင်ပါရဲ့။

ဉာဏ်ကောင်းမကောင်းသေချာမသိသေးပေမယ့် အပျင်းထူ အဆော့မက်တာကတော့ မျက်မြင်ပါပဲ။ ကျူရှင်တက်ရမှာလည်း

ဗုဒ္ဓင်း ဒီကြားထဲ သူ့ကိုစာမေးရမှာကိုလည်း မခံချင်စိတ်ကမွေးသေး တယ်လေ။ လူကသာ ဘာမှမဟုတ်သေးဘူး။ မထိတရီအိုက်တင်မျိုး ကလည်း လုပ်တတ်သေးတယ်လေ။

နေဦး... ဟိုချလန်ထဲကနာမည်လေးကို သူဖတ်လိုက်ရပါ တယ်။ ဘာတဲ့... မိုးသောက်ကြည်ဆိုလား။ သူ့နာမည်နဲ့ ခပ်ဆင် ဆင်မို့ မှားယူလိုက်တာတောင်နည်းသေး။ မျက်နှာခပ်တည်တည် လေးနေတာတောင် ဒီလောက်လှနေရင် ပြုံးများပြုံးလိုက်လို့ကတော့ ဘယ်လောက်တောင်မှ ချစ်စရာကောင်းလိုက်မလဲ။

“ဘုတ်!”

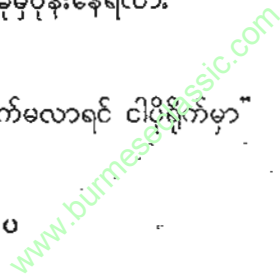
“အ... ”

သူ့နောက်စေ့ကို ဘောလုံးလာမှန်သဖြင့် မိုက်ခနဲဖြစ်သွားရ ၏။ ကြည့်စမ်း! ဒီကောင်မလေးလွန်ပြီ။ သူ ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့် တော့ သနပ်ခါးရုံက လှုပ်စိလှုပ်စိဖြစ်နေပြီး ဒင်းကိုမတွေ့ရပါခဲချ။ ပုန်းနေပြီထင်ပါရဲ့။

“ဟေ့! မင်းလုပ်တုန်းကလုပ်ပြီး ခုမှပုန်းနေရလား”

“.....”

“ပြောနေတာကြားတယ်နော်။ ထွက်မလာရင် ငါပိုရိုက်မှာ”

တီးတိုးတိုင်ပင်သံနောက်မှာ လေးမက်ကုန်း၍ သားဦးက
ရယ်တဲ့တုံ့ဖြင့်ထွက်လာလေ၏။

“ကိုကို... သားကန်လိုက်တာပါ”

“ကလေးကန်တာ ဒီလောက်အားမပြင်းဘူး။ ဟိုတစ်ယောက်
လုပ်တာမှန်းသိတယ်။ ထွက်ခဲ့... မထွက်ရင် နှစ်ယောက်စလုံး
ဒဏ်ပေးခံရမှာနော်”

သားဦးက မျက်လုံးပြူးထွက်ပြီး ချုံဘက်သို့လှည့်ခေါ်လိုက်
လေ၏။

“မမသွား”

“ဟာ... ရွတ်... ကတိလေ... သားဦးရ”

“ဟင့်အင်း... ကိုကိုက ဒဏ်ပေးမှာတဲ့မမရဲ့”

“နင်ယောက်ျားလေးမဟုတ်ဘူးလား။ ယောက်ျားဆိုတာ ပေး
ထားတဲ့ကတိကို တည်ရတယ်ကွ”

“ဘာကတိလဲ၊ မဟုတ်တယုတ်ကတိတွေတောင်းပြီး ကလေး
ငရဲကြီးအောင် မင်းလုပ်ပြီးတော့၊ လာခဲ့စမ်း”

“အား... နာတယ်”

ပန်းချီနောက်မှာ ငုတ်တုတ်လေးဖြစ်နေသည့်သူမကို နား

ခွက်ဆွဲ၍ခေါ်တော့ သားဦးက ခုန်ဆွဲခုန်ဆွဲဖြစ်ကာ လက်ခုပ်လက်
ငါးတီးလေ၏။ သူမက သားဦးကိုရန်လှည့်လုပ်လေသည်။

“ဟေ့ကောင်”

“ကလေးကို ရန်လုပ်မနေနဲ့။ မင်းအပြစ် မင်းသိတယ်မှတ်
လား။ ငါမှတ်ဉာဏ်တွေပျက်ရင် ဒုက္ခဖြစ်အောင် မင်းလုပ်ကြတာ
ပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်ကန်လိုက်တာ သစ်ပင်ကိုဆောင်
ပြီး ကာတင်ပြန်လာတုန်း ခင်ဗျားကိုထိမိတာ”

“ဘယ်လိုပဲထိထိ... ဒါတမင်သက်သက်လုပ်တာပဲ။ မင်း
နော်... ငါ့ကို ခင်ဗျားလို့သုံးပြန်ပြီလား”

“ခင်ဗျားက ခင်ဗျားပဲပေါ့၊ ဘယ်လိုအခေါ်ခံချင်လို့လဲ။ ဦး
ငယ်တို့ခေါ်ခိုင်းသလိုတော့ ဒီတစ်သက်ခေါ်မယ်မထင်နဲ့။ ခင်ဗျား
နဲ့ကျွန်တော်က ဘာမောင်နှမမှမတော်ဘဲ။ လုံးဝမခေါ်နိုင်ဘူး”

ကြည့်စမ်း! ဒီလောက်ဆုံးမနေတဲ့ကြားက စွာနေလိုက်တာ။
ဘယ်လိုမိန်းကလေးပါလိမ့်။

“ငါကရော အခေါ်ခံချင်နေတယ်ထင်နေလား။ မင်းလိုဆန်
ကော့လတ်ကော့ဟာမျိုးနဲ့မောင်နှမတော်ရမှာ သိကျွန်တောင် ကျ

သေးတယ်။ အဲဒါ မင်းသိ”

“ဘာဗျ. . . ခင်ဗျားနော်။ ကျွန်တော့်ကို ဓမ္မိအိုးဖျစ်အိုးမပြောပါနဲ့”

“မင်းအအိုးလည်း မင်းပြန်ကြည့်ဦးလေ။ တစ်စက်လေးမှ အအိုးမပြောဘဲ”

“ဘာဖြစ်လဲဗျ။ သျှားတို့က ကိုယ့်ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်နဲ့ ကိုယ်ပဲ။ လူ့အထင်ကြီးအောင် လူ့ရှေ့သူ့ရှေ့ဟန်ကြီးတစ်ခွဲသားနဲ့ style ထုတ်မနေနိုင်ပါဘူး။ ပြီးတော့ မိဘရှေ့မှာ လိမ္မာချင်ယောင်ပြုပြီး ကွယ်ရာမှာထိန်းမရအောင်ရွှစ်ထိုးတတ်တဲ့လူမျိုးမဟုတ်ဘူး”

“ဘာ! မင်း. . . မင်း. . . ငါ့ကိုစောင်းပြောချင်တာပေါ့လေ”

“ဒါကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသိပေါ့ဗျ။ အိုးမလဲ့ အံ့ထမပွင့်နဲ့”

“တောက်! မင်းနော်. . . ဒီလောက်ဆုံးမနေတဲ့ကြားက ရိုင်းချင်ဦး. . . က”

သူ့ မရည်ရွယ်ပါတ် သူမကုပ်ပိုးကို ဖြောင်းခနဲအုပ်လိုက်မိတော့ သူမက သူ့ကိုဒေါသမျက်ဝန်းတို့ဖြင့် ဖျတ်ခနဲပြန်ကြည့်လေ၏။

“ခင်ဗျားနော်. . . ဗလအားကိုးနဲ့အနိုင်မကျင့်နဲ့”

“မင်းရိုင်းလို့ ဆုံးမတာကွ”

“ဆုံးမရအောင် ကျွန်တော် ခင်ဗျားညီမမဟုတ်ဘူးဗျ”

“မင်းကိုဆုံးမခွင့် ငါ့ရထားပြီးသား။ နောက်ထပ် ဒီလိုရိုင်းစိုင်းရင် ဒီထက်ပိုနာမယ်မှတ်”

သူဒေါသဖြင့်ပြောပြီး အိမ်ထဲဝင်စဉ် သူမက နောက်ဘက်မှ ကနူးအော်လိုက်လေ၏။

“ဦးကောင်းကင်. . . ခင်ဗျားကြီးကိုသိပ်မုန်းတယ်။ အရမ်းမုန်းတယ်”

ကဲ. . . မိုးသန့်ဖြူဘဝကနေ ကောင်းကင်ဘဝကိုရောက်ပါလေရော။ ဒင်းနဲ့တော့ ဘယ်ချိန်ထိ နှစ်ပါးသွားကနေရမယ် မသိတော့ပါလေ။

ညီမလေးတို့လားကွယ်

အခန်း (၄)

“ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ်သိတယ်နော်... သမီးငယ်”

ဦးငယ်ပြောတာကိုဘာမှပြန်မပြောဘဲ ကော်ဇောကိုသာ ငုံကြည့်နေမိ၏။

ချွန်တွန်းကြီး...။ လူကိုကိုယ်ထိလက်ရောက်လည်း အနိုင်ကျင့်သေးတယ်။ ဦးငယ်ကိုလည်း ပြန်တိုင်သေးတယ်။ အတော့်ကိုလွန်တာပါပဲလား။

“ကိုယ့်ထက် တစ်ရက်၊ တစ်မနက်၊ တစ်မိနစ်ကြီးတဲ့လူကို ချိုသေရမှန်းသိသိကြီးနဲ့ သမီးအတော့်ကိုလွန်တာပဲ။ သားက သမီး

ထက် ငါးနှစ်ကျော်ကြီးတာ ပိုပြီးရှိသေသင့်တာပေါ့!

“သျှား မတော်တဆဖြစ်တာပါ”

“သမီးမတော်တဆက ခဏခဏဆိုတာ ယုတ္တိမရှိဘူး။ ပြီးတော့ ကိုကိုဆုံးမတာကိုလည်း နည်းနည်းမှမခံဘူးဆို”

“ဦးငယ်ကလည်း သူက သျှားကိုနားရွက်လည်းဆွဲတယ်။ နားရင်းလည်းအုပ်တာကျတော့ မပြောဘူး။ မျက်နှာလိုက်လွန်းတယ်”

“အစ်ကိုဆုံးမတာ သမီးက နာခံရမှာပဲလေ။ သားက တမင်ပြဿနာရှာပြီး ရိုက်တာမှမဟုတ်ဘဲ။ သမီးကစပြီး ဒုက္ခပေးတာ သမီးကိုယ်သမီးသိပေါ့”

သူက မေမေလူကြုံပို့လိုက်သည့်ဘူးကိုလက်ခံပြီး အိမ်ထဲဝင်ခဲ့စဉ် ဧည့်ခန်းမှာအဆွဲခနဲရသည့်သူမကိုတွေ့ရလေ၏။ ခုလိုကျတော့လည်း အပိုးလေးကိုကျိုးပြီး မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ဖြစ်နေရှာတာပါလား။

“ကိုကိုလို့ခေါ်ခိုင်းထားတာကိုလည်း ခုထိမခေါ်သေးတာ ဦးငယ်စကားကို နားမထောင်ဟာပဲ။ မနက်ဖြန်ဆို ကျွန်ရင်စတက်ရပြီ။ ညတိုင်း စာပြန်ဆိုရမယ်။ Guide မခေါ်ချင်ရင် အန်တီတစ်လှည့်”

ကိုကိုတစ်လှည့် စာစစ်ပေးတာကိုလက်ခံရမှာပဲ”

“ဦးငယ်... သျှားဟာသျှားကျက်မယ်”

“မရဘူး”

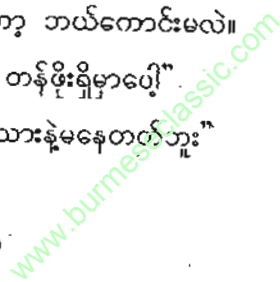
“မမတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲကျက်ခဲ့တဲ့ဟာကို”

“မတူဘူးလေ... သျှိုနဲ့သမီးက တခြားစိပ်။ သမီးအပေါ်မှာ ဘွားဘွားဘယ်လိုရည်မှန်းထားပေးသလဲဆိုတာ သိတယ်မဟုတ်လား။ ဘွားအလိုလိုက်လွန်းလို့ သမီးက ပြောမရအောင်ဆိုးသွမ်းနေတာမို့ ပုံစံသွင်းဖို့ ဦးငယ်တို့လက်ထဲအပ်ပေးလိုက်တာ။ ဦးငယ်တို့မနိုင်လို့ မန္တလေးပြန်ပို့ရင် ဘွားကိုဘယ်လိုမျက်နှာပြုရမလဲ”

ဘွားနဲ့ပြန်နေရတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့။ ဘွားဆို ရင်ခွင်ထဲဝင်ပြီး နှစ်ခါမခွဲရဘူး။ လိုချင်တာမှန်သမျှ အကုန်ရတာပဲလေ။ ခုတော့ ဒီအိမ်မှာ စိတ်ဆင်းရဲခံပြီးနေနေရတာ။

“ပြောလိုက်ရင် မထုံတက်တေးနဲ့။ သမီးက ကိုလတ်နဲ့ရှုပ်ပါမက၊ စရိုက်ပါသိပ်တူတာပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ဘွားဘွားက အချစ်ပိုတာ... ဒါကို အခွင့်ကောင်းယူတာတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ မိန်းကလေးဆိုတာ လိမ္မာယဉ်ကျေးမှုရှိမှ တန်ဖိုးရှိမှာပေါ့”

“သျှားက မမလို ကုန်ကြွေးတစ်ခွဲသားနဲ့မနေတတ်ဘူး”

“ဦးငယ်ကလည်း အဲဒီလောက်ထိ မ... ဟယ်ပါဘူး။ သမီးကလေးလိုနေတတ်တာ ဦးငယ်လည်း သဘောကျပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး မဆိုးဖို့ပဲပြောနေတာ”

သူမလက်ချောင်းတွေကိုလိမ်ကွေးကာ မျက်နှာကိုပုပ်ထားလေ၏။ သူ့ကိုပဲဂျစ်တိုက်ရမှ ကျေနပ်ပါတယ်ဆိုမှ အတင်းကြီးစစ်ပြေငြိမ်းခိုင်းနေပါပြီ။ ဒင်းနဲ့က ချိတ်.ချိတ်ချင်းမို့ ချိတ်ကြတာကို ဦးငယ်တို့မသိတာ ခက်တာပဲ။

“သားရေး... ခဏ”

“လာပြီ... ဦးငယ်”

သူက တစ်ဖက်ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်တော့ သူမက ဂျစ်ကန်ကန်ကြည့်ပြန်၏။ တွေ့လား... ဘယ်လိုပဲပြောပြော အချိုးကိုမပြင်ပါဘူး။

“ကိုကိုကို တောင်းပန်လိုက်”

“ဦးငယ်”

“ဦးငယ်ပြောနေတယ်နော် သမီးငယ်”

“နေပါစေ... ဦးငယ်၊ ကျွန်တော်က ခွင့်လွှတ်ထားပြီးသား

ပါ”

“သားက နေရာတကာ အလျှော့မပေးနဲ့လေ။ ဒီကလေးအကြောင်းသိရဲ့သားနဲ့။ ဒီနေ့ကစပြီး နောက်ထပ်ဘာသံမှဦးငယ်မကြားချင်ဘူးသမီးငယ်။ သားကိုလည်း ကိုကိုလို့ပဲသုံးပါ”

“မခေါ်ချင်ပါဘူးဆိုနေမှ”

သူမတီးတိုးရွတ်တာကို ဦးငယ် မကြားပေမယ့် သူက နီးနေတာမို့ ကြားလိုက်ပါ၏။ သူ့ခပ်တည်တည်နှင့်ကြည့်လိုက်တော့ သူမက ရှုတည်တည်ဖြင့်ပြန်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဦးငယ်... သူက မခေါ်ချင်ဘူးတဲ့”

“ခင်ဗျားနော်”

“သမီးငယ်”

“ခေါ်မယ်... ခေါ်မယ်၊ ဦးငယ်ရာ။ ဒါပဲမှတ်လား”

“ခေါ်ရုံနဲ့မပြီးဘူး။ အစ်ကိုလိုသဘောထားပြီး ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံရမှာ”

“ပြီးရော”

သူမ ဖျတ်ခနဲထရပ်လိုက်ပြီးမှ သူ့မျက်နှာနားကပ်ကာ အံ့ကြိတ်ပြောလိုက်ပါ၏။

“ဦးငယ်တို့ရှေ့မှာပဲခေါ်မှာ၊ ခင်ဗျားသိထား”

၅၄ ❀ ပေးအောင်

သူက ခေါင်းကိုနောက်သို့ငဲ့ရှောင်ကာ ပြုံးမြဲမြဲဖြစ်သွားရလေ
၏။ ဘယ်လိုလေးမှန်းကိုမသိ။ စွတ်ရွတ်ပြောတတ်တာပါလား။ ခဏ
အကြာ စက်ဘီး bell သံကြားရပြီး တိုက်ရှေ့မှာ ကောင်လေးတစ်
ယောက်ရောက်လာလေသည်။

“ပသျှားရေ”
“ဝေး”

သူ့မျက်စိရှေ့မှာပင် နောက်ဖေးဘက်မှ သူမပြေးထွက်လာ
လေ၏။ ထို့နောက် ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်းမသိ။ ကိစ္စကွစ စကားတွေ
ရေရွတ်ကာ နှစ်ယောက်သားတစ်လှည့်စီလက်ဖြန့်၊ တစ်ယောက်က
အပေါ်က ခုတ်ချသလိုရိုက်၊ နှစ်ယောက်စလုံးအလှည့်ပြီးတော့ မိုး
ပေါ်စုံထောင်ကာ ပြောင်းခနဲရိုက်လိုက်ပြန်လေ၏။

“ဟေ့ကောင်! တို့ဝိုင်း မနှစ်ကထက် လူပိုစုံသွားပြီကွ”
“ဟုတ်လား”
“အေး... ငါတို့ဝိုင်းရှိုးနေတဲ့ ဂေါ်လီလေးကလည်း တက်
မှာတဲ့”
“ဟာဟ... ပွတာပဲ”
“အံ့မာ! ဘာပွတာလဲ။ မင်း၊ ငါ့မမကိုပဲချစ်မှာလို့ ကတိပေး

ထားတယ်လေ”

“မမက အတည်လေကွာ ကပြီ၊ကလည်း”
“ဘာအတည်တွေအနောက်တွေလျှောက်ပြောမနေနဲ့။ လော
လောဆယ် အန်တီလေးက မနက်ကိုးနာရီ သတ်မှတ်ပေးထားတယ်။
ကျောင်းတွေဖွင့်ရင်တော့ ညနေလေးနာရီပေါ့”
“စာတွေသင်ရမှာများရင် မှောင်မှာပေါ့နော်”
“ဒါပေါ့”
“ဒါဆို ဂေါ်လီလေးကိုလိုက်ပို့ဖို့ Ok ပေါ့”
တဟိဟိနှင့်ကျိတ်ရယ်သံတွေ ထွက်လာပြန်၏။ အလိုလေး!
သူမကိုယ်သူမ ဘာထင်နေသည်မသိ။ ပြောနေပုံက ကောင်မလေး
ကို ဝိုင်းပိုးဦးမယ့်ပုံစံနဲ့လေ။ သူ Hand Phone မှာ Key-Chain
မျှင်မျှင်လေးတပ်နေတာကို ကောင်လေးကမြင်သွားပြီး သူမကို
မျက်ခုံးပင့်ပြလေ၏။
“ငါ့ Father ရဲ့ Best Friend ရဲ့သား”
“အမယ်လေး... ဆွေမျိုးနီးစပ်ပါလား။ နာမည်ကရော”
“ဦးကောင်းကင်”
“အမ်! ဘာကြီးလဲ”

www.burmeseclassic.com

“အဲဒါကြီးပဲ”

“ကျောင်းလာတက်တာလား”

“အေး... ရှေးထဲကငါးသည်တွေက ငါးပဲခိုက်ခွဲရဲတာ။ သူက လူပါခွဲရဲတဲ့ကျောင်းသား”

“ဟာ! ဆေးပဲပေါ့။ မမနဲ့”

“ရှား”

သူမက ကောင်လေးပါးစပ်ကိုအတင်းပိတ်လိုက်သဖြင့် ဝှေးခနဲအသံထွက်ကာ ရယ်လိုက်ကြပြန်၏။ တစ်စက်ကလေးမှ ကူခြေ မရပါလားနော်။

“ဟယ်... ပြီးရောက်နေတာလား။ အိမ်ထဲခေါ်လေ သွားရယ်”

“နေပါစေမမရဲ့။ ကျွန်တော် အခုပဲပြန်တော့မှာ”

“ဝင်ပါဦး... ပြီးရဲ့။ ဒီညနေ ကြာဆံချက်ချက်စားလို့ စားသွားပါဦး။ ငါ့မောင်လေးပဲကြိုက်တယ်ဆို”

“ဟင်... ကြာဆံချက်လား”

“အာ... မမကလည်း ဘာလို့ပြောလိုက်တာလဲ။ ဒီကောင်စားရင် သွားကြိုက်တဲ့ငါးဆုပ်တွေရော၊ ကြက်သားတွေပါကုန်သွား

“နာပေါ့”

“ဟယ်... သူငယ်ချင်းပေါ် စိတ်ပုပ်ပြန်ပြီ။ လာ... ပြီး”

“ပသွား... စိတ်ပုပ်။ ငါ့ပိုက်ပြီဟေ့”

“ဟေ့ကောင်”

ကောင်လေးက သူ့နှောက်ပြေးလိုက်သွားရာ သူမပါနောက်မှ အော်ဟစ်ရင်းပါသွားလေ၏။ ထမင်းစားပွဲမှာလူက အတော်စုံနေပေပြီ။ အန်တီနှင့်က ကြာဆံချက်ပြင်ပေးရင်းမှ သူ့ကိုပါလှမ်းမင်္ဂါယေ၏။ သားဦးကို သူ့ကနွဲကျွေးရင် စားနေပါသည်။

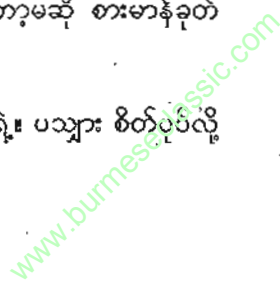
“မောင်သန့်ရှေ့... ပူတုန်းလေး တစ်ခါတည်းစားလိုက်ပါလား သား”

“လာပါပြီ အန်တီ”

သူ့ ခုံမှာဝင်ထိုင်တော့ သူမနှင့်ရှေ့တည့်တည့်ဖြစ်သွားပါ၏။ သူမနှင့်ကောင်လေးက လိုက်ပွဲပန်းကန်ထဲမှ အသားဖတ်တွေ၊ ငှက်တွေ လုဆယ်နေလေသည်။

“ဟဲ့! ဒီနှစ်ကောင်ဟာလေ၊ ဘယ်တော့မှဆို စားမာန်ခတ်နေတာပဲ”

“ကျွန်တော်က မလှချင်ပါဘူးအန်တီရဲ့။ ပသွား စိတ်ပုပ်လို့

တမင်လုနေရတာ”

“အံ့မာ! ငါ့အိမ်လာပြီး ဗိုလ်လာကျလို့ရမလား”

“နင့်အိမ်မှမဟုတ်ဘဲ... ဒါ ဦးငယ်အိမ်။ နင်ဒီကိုမရောက်ခင်ကတည်းက ဒီအိမ်မှာ ငါက ဝင်ထွက်စားသောက်ခဲ့တာကြာလှပြီ။ ငါက ဦးငယ်ရဲ့သား အရင်ဖြစ်တာနော်... ဦးငယ်နော်”

“အင်းပါကွာ။ ကောင်းကောင်းစားကြ... မောင်သန့်ကို အားနာစရာ”

“အားနာဖို့မလိုပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော့်အစ်ကိုပဲဟာနော်”

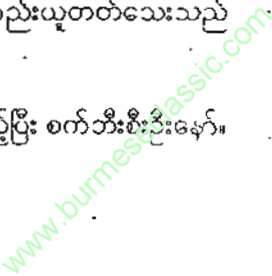
“ဟေ့ကောင်! မမကို ငါယူမှာနော်။ မင်း... တွေ့ကရာလူ့အစားလိုက်ထိုးမပေးချင်နဲ့”

ဖြိုးက ပြောင်စပ်စပ်မျက်နှာဖြင့် ကြာဆံချက်ကိုစားနေလေ၏။ ဒီကောင်တော့ မမကိုချစ်စနိုးဖြစ်နေတာနှင့် ဖြိုးပြောတဲ့စကားအဓိပ္ပာယ်ကိုတောင် သေချာမရိပ်မိတော့ပါလား။ ဖြိုးနဲ့သျှားတစ်အတန်းတိုင်း အဆင့်(၁)ကို လူကြသလို ရည်မှန်းချက်ကလည်း တူကြတာပင်။ ဒီနှစ်ထဲမှာ ဖြိုးက ကစားတာကို သိပ်မမက်တော့ဘဲ စာသာများများဖတ်ဖြစ်၏။ သျှားကတော့ သားဦးနှင့်ပေါင်းပြီး ဆော့တုန်းပဲကိုး။

အရွယ်လေးရောက်လာတာမို့ ဖြိုးတို့ လှချင်ပချင်စိတ်ဝင်သော်လည်း သျှားက ခုထိ ဂျစ်တူးမ ဖြစ်နေဆဲ။ ရေချိုးဖို့ကို အားလုံးကဝိုင်းပြောနေကြရတုန်း။ ဒါပေမဲ့... ဒီဂျစ်ပေပေနေတတ်တာလေးကိုပဲ ဖြိုးက နှစ်သက်ပါ၏။ ကျူရှင်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျောင်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ် လှတပတကောင်မလေးတွေကို မျက်နှာတစ်ခုချင်း၊ ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ကအစ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်လေး ချိုးမွမ်းရှုစားတတ်သည့် သျှားက တစတစဖူးပွင့်လာသည့်သူ့မအလှကိုဖြင့် ဂရုမထားမိလေခဲ့။

ဒါကြောင့်လည်း ဘော်ဒါတွေက သျှားကိုသူငယ်ချင်းလိုပင် ရိုးရိုးသားသားပြောဆိုဆက်ဆံကြတာ၊ သျှားအလှကိုမမြင်၍သာ တော်တော့သည်။ အိမ်မှာလည်း သျှားကို ဒက်ဒီတို့ကအစ ချစ်ကြတာ၊ ဖြိုးနှင့်ကျိတ်ပြီးသဘောတူထားကြသည်ကိုး။ အင်မတန်ဟနကြီးလှသည့်မမတောင် ဖြိုးကြောင့် သျှားကိုအလိုက်သင့်လေးပြန်ပြောဆိုနေတာ။ ဒါကိုအဟုတ်ကြီးမှတ်ပြီး ဒီကောင်က မမကိုလစ်ရင်လစ်သလို ရွတ်ခနဲနမ်းပြီး အခွင့်အရေးလည်းယူတတ်သေးသည်လေ။

“ကျောင်းတက်ရင် ကားလမ်းကိုကြည့်ပြီး စက်ဘီးစီးဦးနော်”

ဖြိုးလည်း သျှားကိုကြည့်ထိန်းပေးပါဦး။ သားသူငယ်ချင်းက စတန့်ကလည်းထွင်ချင်၊ ထစ်ခနဲရှိ စိတ်က လက်တစ်ဆစ်ရယ်”

“ကျွန်တော်သိပါတယ် ဦးငယ်ရဲ့။ ဘော်ဒါဝါယောက်လုံးက ပသျှားကို စောင့်ရှောက်ကြပါတယ်”

“အစကတော့ ကလေးမို့ ကိစ္စမရှိဘူး ဖြိုးရဲ့။ ဒင်းက အရွယ်ရောက်တဲ့အထိ အဆော့မက်တုန်း။ ဒီလောက်အကောင်ထွားလာပြီ။ သူများတွေစချင်အောင်နေတော့လည်း အစကမခံချင်ပြန်ဘူး။ မဆော့နဲ့ပြောပြန်ရင်လည်း လူကြီးစိတ်အတင်းသွင်းတယ်လို့ ထင်မှာလည်း စိုးရသေးတယ်။ အန္တရာယ်ကိုမသိ”

“အာ... ဦးငယ်၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“မှန်တာတွေပြောနေတာလေ။ ညည်းအသက် (၁၆)နှစ်ရှိပြီ မငယ်တော့ဘူး။ ဆော့တာ ရပ်သင့်ပြီမဟုတ်လား”

အန်တီလေး ဝင်ပြောလိုက်တော့ သူမမျက်နှာ ရဲခနဲဖြစ်သွားပါ၏။ ဖြိုးပြုံးစိစိဖြစ်သွား၍ သျှားက ဖြိုးခြေထောက်ကို ဆတ်ခနဲကန်လိုက်ရာ ရှေ့တည့်တည့်ချထားသည့်သူ့ခြေဖျားကိုပါ ခတ်မိသွားလေသည်။ သူက သူမကိုတစ်ချက်ကြည့်တော့ မျက်စောင်းခဲကာ အကြည့်လွှဲသွားပါ၏။

“ပြောလိုက်ရင် ဒင်းအချိုးက ပြင်ကိုမပြင်ဘူး”
“ဖြိုးရဲ့မမနဲ့ သားက တစ်တန်းတည်းဖြစ်မယ်ထင်တယ်။

အကြည်လေး၊ ဖယ်ရီပဲစီးသလား၊ဖြိုး”

“ဟင့်အင်းအန်တီ။ အိမ်က ကြိုပို့လုပ်ပေးတာပါ”

“သားကို ကားဝယ်ပေးရမလား”

“နေပါစေ... ဦးငယ်။ ကျောင်းနဲ့သိပ်မှမဝေးဘဲ”

“အိမ်ကကားနဲ့လိုက်လို့လည်း ဖြစ်ပါတယ်ဦးငယ်ရဲ့”

ဒီတစ်ခါတော့ ဖြိုးခြေထောက်ကို သူမဆောင့်နင်းချလိုက်ရာ သူ့ခြေမကိုပါ နင်းမိသွားတာမို့ ခြေထောက်ကို နောက်သို့ဖျတ်ခနဲ ဆုတ်လိုက်ပြီး ပြောလိုက်မိပါ၏။

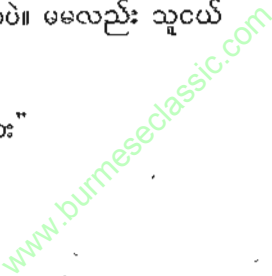
“သျှားနော်... ယောက်ျားလေးကို ခြေထောက်နဲ့ကန်စရာလား။ မင်းငရဲကြီးမယ်”

“မကြောက်ဘူး”

“ဟဲ့! ပြောနေတဲ့ကြားက... မိသျှားရယ်”

“အစ်ကိုလိုက်ခဲ့နော်၊ လမ်းကြိုတဲ့ဟာပဲ။ မမလည်း သူငယ်ချင်းအသစ်ရတာပေါ့”

“ဖြိုးမမနာမည်က အကြည်လေးလား”

“အဟင်း... မဟုတ်ပါဘူး။ အကြည်လေးဆိုတာ မမဟာ မမသုံးတဲ့နာမည်။ မိုးသောက်ကြည်တဲ့”

ဘုရားရေ... မိုးသောက်ကြည်ဆိုပါလား။ အကြည်လေးလို့ သုံးတတ်တယ်တဲ့။ ဘယ်လောက်များ ချစ်စဖွယ်ဖြစ်လိုက်တဲ့နာမည် လေးပါလဲ။

“သားကိုကိုနာမည်က... မိုးသန့်ဖြူလေ”

“ဟင်! ပသျှားပြောတော့ ဦးကောင်းကင်ဆိုလား... အား”
ပေါင်ကိုလိမ်ဆွဲခံလိုက်ရတာမို့ ဖြိုးလန့်အော်တော့ ဒီတစ်ခါ ပြုံးလိုက်မိသူက သူ့ဖြစ်သွားပါ၏။ ဒီကောင်မလေးဟာ လုပ်လိုက် ရင် အဆန်းတကြယ်ပဲကိုး။

“သွားနော်”

“အိမ်သော့က သုံးချောင်းပဲရှိတာဆိုတော့ သားတစ်ချောင်း ယူထားလိုက်ပါ။ မနက်ကျောင်းသွားရင် သွားက ကားဂိတ်ထိလမ်း ကြို စက်ဘီးနဲ့ခေါ်သွားပေး”

“အာ... သူ့ကိုယ်လုံးကြီး သွားဘယ်လိုတင်နင်းနိုင်မှာလဲ ဦးငယ်ရ”

“သားနင်းမှာပေါ့သမီးငယ်ရဲ့။ ကပ်သပ်ပြီး မပြောချင်နဲ့။

မောင်နှမအချင်းချင်း ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေရပါမယ်ဆို၊ ခုထိ ရန်စောင် နေတုန်း”

“နေပါစေ ဦးငယ်။ ကျွန်တော် လမ်းပဲလျှောက်သွားပါ့ မယ်”

“မဟုတ်တာ။ သမီးငယ်နဲ့အတူတူသွားမှ ပြန်မှာပေါ့သားရဲ့။ လမ်းကအတော်လေးရှည်တာ သိရဲ့သားနဲ့”

သူဘာမှမပြောတော့ပေမယ့် သူမက မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် စဉ်းစားနေမှန်း မြင်နေရပါ၏။ ဘာတွေကြုံစည်နေပြန်ပါလိမ့်။ ဒင်း လေးခေါင်းထဲမှာ သူ့ကို မကောင်းတာတစ်ခုပြီးတစ်ခု လုပ်ကြံဖို့သာ အမြဲမဟုတ်လား။

အကြည်လေးရေ... ကိုယ်မင်းနဲ့ရင်းနှီးဖို့ကိစ္စမှာ ဒီချာတိတ် မလေးက မဟာတံတိုင်းကြီးအဖြစ် ကာဆီးနေတာတော့ အသေ အချာပါပဲ။

ညီမလေးတို့လားကွယ်

အခန်း (၅)

ကျွတ်! ဖိနပ်ထဲမှာ ခြေစွပ်ထည့်ထားပါလျက် မရှိတော့တာ
ဒင်းလက်ချက်ပဲထင်ပါရဲ့။ သျှီက လာကြိုသည့်ဖယ်ရီဖြင့် ထွက်သွား
ပြီဖြစ်သလို ဦးငယ်နှင့်အန်တီတို့လည်း ကုမ္ပဏီထွက်သွားချေပြီ။
အန်တီက ကလေးတွေ ကျောင်းအပ်လက်ခံရမှာမို့ စောထွက်တာ
ဖြစ်ပြီး သားဦးကိုလည်း ကျူရှင်တစ်ခါတည်းဝင်ပို့ဖေးတာပင်။ ခု
အိမ်မှာ သူနှင့်သူမနှစ်ဦးသာ ကျန်တာမဟုတ်လား။

“ဟေ့! သျှား”

သူမ ခါးပတ်ကိုပတ်ရင်း ကျိတ်ပြုံးလိုက်ပါတာ။ ဒင်းနှင့်အတူ

မသွားချင်လို့ Lesson စပေးတာ ခံရပြီကိုး။ ဝေဒနာတစ်ကျောင်း တည်းဖြစ်တော့မှာမို့ မနာလိုတွေဖြစ်လိုက်တာ မပြောပါနှင့်တော့။ သွားရဲ့ အချစ်တော်လေးကို သူ့မကြိုက်ဘူးလို့ အာမခံလို့မှမရဘဲ။ ဒီကြားထဲ ဟိုငဖြိုးကလည်း သူ့ဘတ်ကိုခပ်ပါပါရယ်။ အစ်မကို မတွန့်တိုတဲ့ကောင်ဆိုလို့ ဒင်းတစ်ယောက်ပဲတွေ့ဖူးပါသေးရဲ့။

“ဒုန်း! . . . ဒုန်း!”

“ဟေ့! ထွက်မလာသေးဘူးလား”

တံခါးကိုလာထုနေပြီမို့ မထွက်လို့မဖြစ်တော့။ ကျောပိုးအိတ် ကိုကောက်လွယ်၍ ဆံပင်ကိုလက်ငါးချောင်းဖြင့် ထိုးဖွတ်က lock ကိုဖွင့်လိုက်၏။

“ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဗျ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ။ မင်း ငါ့ခြေစွပ် ဝှက်ထားပြီမဟုတ်လား”

“ဘာကိုစွပ်ဝှက်ရမှာလဲဗျ”

“မင်းတံခါးညစ်ပြီမှန်း ငါသိတယ်နော်”

“ဘာဆိုလို့လဲဗျ။ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားခြေစွပ်ကိုဝှက်လို့ ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ”

“မင်းစိတ်ပုပ်တာ ငါသိပြီးသားပဲ၊ သွား။ အကြည်လေးနဲ့

ငါ မရင်းနှီးမှာ ပူမနေနဲ့။ ဆေးကျောင်းမှာ ကျောင်းသားကျောင်းသူ ရယ်လို့ လက်ချိုးရေတွက်လို့ရတာ မင်းမသိဘဲနဲ့များ။ ကျောင်းသွား ကျောင်းပြန်တူတော့ ပိုတောင်မှရင်းနှီးဖို့လွယ်ကူသေးတယ်”

ကြည့်စမ်း. . . ကြည့်စမ်း။ အခုကတည်းက သွားမမကိုများ အကြည်လေး၊ အကြည်လေးနဲ့ဖြစ်နေလိုက်တာနော်။ ဘယ်လောက် အမြင်ကပ်ဖို့ကောင်းလိုက်သလဲ။ ကျောင်းစတင်တဲ့ပုံကများ၊ ကော့ နေတာပဲ။ ကျောင်းမှာသူ့ကိုယ်သူ အစွဲထုတ်တော့မယ့်ပုံစံမျိုး၊ အချိုး ချိုးနဲ့၊ မမလိုမာနကြီးတဲ့ကောင်မလေးကို လွယ်လွယ်နဲ့ရလိမ့်မယ် သူ့ဆထားတယ်ထင်ပါရဲ့။ မှားသွားမှာပေါ့. . . ဦးကောင်းကင်ရယ်။

“ပေး”

“ဘာပေးရမှာလဲ”

“မင်းဝှက်ထားတဲ့ ငါ့ခြေစွပ်လေ”

“ခင်ဗျားနော်”

“မင်းမပေးရင် ကျွန်ရဲ့သွားရလိမ့်မယ်မထင်နဲ့နော်။ ငါ တံခါး သော့ခတ်ပြီး ထားခဲ့မှာ”

“ဟာဟ. . . ခတ်ပေါ့။ သွားတို့က သော့ပိုတစ်ချောင်းရှိထား

ပြီးသား။ ပျင်းတောင်ပျင်းသေးတယ်”

“မင်းနော်... ကျောင်းစတင်ရမယ့်နေ့ ကိုတင်သလောက် အောင်လုပ်မယ်မကြံနဲ့”

သူမက မွဲပြုံးပြုံးလိုက်ကာ အိမ်ရှေ့ကိုထွက်လာခဲ့ပါင်း။ စက်ဘီးသော့နေရာကိုလက်လှမ်းလိုက်စဉ် သော့က ချိတ်မှာ ရှိမနေပါချေ။ ဟိုက်! ဘယ်ကိုရောက်သွားပါလိမ့်။ သူမ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူ့လက်ညှိုးထဲမှာ ဆော့ကစားနေသည့်သော့ချိတ်လေးက တစ်လှည့်လည်ဖြစ်နေလေသည်။

“ဟာ! အဲဒါဘာလုပ်တာလဲဗျ”

“Action ရှိရင် Reaction ရှိတယ်ဆိုတာ မင်းကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား။ ငါ့ခြေစွပ်ပြန်ထုတ်ပေးရင် မင်းသော့ပြန်ရမယ်။ ဒါပဲ”

သူမနှုတ်ခမ်းကိုသွားဖြင့် ကိုက်ထားလိုက်မိ၏။ ဪ! သူတောင် သွားကို ကလိမ်ကကျစ်ညာဏ်တွေ ထုတ်တတ်နေပါရောလား။ မကြည်သလိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး စင်ပေါ်မှဖိနပ်ကို ယူစီးလိုက်ပါ၏။

“သော့ပေးရင် ပြောမယ်”

“ရမလားကွ။ မင်းလည်သလောက်တော့ ငါက ပျင်းတောင် ပျင်းသေးတယ်”

“ခင်ဗျားခြေစွပ်က ဦးငယ် shoe ထဲမှာ”

တတ်လည်းတတ်နိုင်တဲ့ဟာလေးပါလား။ သူ့ ဖိနပ်စင်မှ ဦးငယ် shoe အနက်ကိုယူ၍ နှိုက်လိုက်မှ သူ့ခြေစွပ်အဖြူရောင် ထွက်လာလေ၏။

“ပေးလေ”

“ငါနင်းမှာပဲ... စောင့်ပေါ့”

“ဟာ... ကျွန်တော်နင်းမှာ”

“ငါ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နင်းတဲ့ဘီးကို လိုက်မစီးဘူး”

“မစီးချင်ရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် လမ်းလျှောက်ပေါ့ဗျ။ သက်တောင်သက်သာသေးတယ်”

သူက ညစ်ကျယ်ကျယ်ပြုံးကာ ရှူးဖိနပ်ကြီးကို သေချာချည်လိုက်ပါ၏။ စက်ဘီးသော့ကိုဖွင့်စဉ် သူမက ဘီးလက်ကိုင်ကိုလာလှလေသည်။

“ငါ့ ဦးငယ်နဲ့ပြန်ပြောမှာနော်”

“တိုင်ပေါ့။ ခင်ဗျားက ချွန်တုန်းကြီးပဲဟာ... မဖြူပေါင်”

သူက သူမလက်ထဲမှစက်ဘီးကို ဆတ်ခနဲဆွဲယူကာ တက်လိုက်ပါ၏။ သူမက ကယ်ရီယာကိုအတင်းဆွဲထားလေသည်။

“ခင်ဗျားနော်”

“တက်လေ... ခြံတံခါးလည်း ပိတ်ရဦးမှာ။ မင်းတာဝန်မင်း သိပေါ့”

“တောက်!”

သူမက တက်ခေါက်လိုက်ပြီး လမ်းလျှောက်ကာ ခြံတံခါးကို ပိတ်လိုက်ပါ၏။ သူက စက်ဘီးကိုခြေတစ်ဖက်ရပ်၍ ထောက်ထား ပြီးစောင့်နေတာမို့ သူမနောက်ခုံမှာ တက်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဖြိုးတို့အိမ်က ဘယ်အိမ်လဲ”

“လမ်းထိပ်က လသာဆောင်အကျယ်ကြီးထုတ်ထားတဲ့ တိုက် ဖြူကြီး။ ခြံတံခါးကို အနီရောင်သုတ်ထားတယ်”

“ပြီးရော”

“မပြီးဘူး။ ဟိုရောက်ရင် ခြံထဲမဝင်နဲ့”

“ဟာ! ဖြိုးက သူတို့အိမ်က ကားလိုက်စီးဖို့ပြောထားတဲ့ဟာ”

“စီးစရာလား။ ခင်ဗျားယောက်ျားမဟုတ်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ကိုယ့် ဟာကိုယ် လိုင်းကားစီးရင်လည်း ရရဲ့သားနဲ့”

“ငါကလည်း သူများခေါ်တင်တာကို အောက်ကျနောက်ကျခံ ပြီး လိုက်မယ့်လူမဟုတ်ဘူးကွ”

“ဒါဆိုလည်း မလိုက်နဲ့ပေါ့”

“မလိုက်ဘူး”

သူက တကယ်ပင် ခြံရှေ့မှာ စက်ဘီးကိုရပ်လိုက်ပြီး ကားဂိတ် သို့ လမ်းလျှောက်ထွက်သွားလေ၏။ သူမ ခြံထဲဝင်လိုက်စဉ် ဖြိုးနှင့် မမကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။

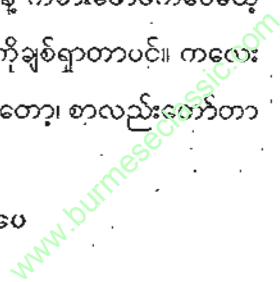
“တစ်ယောက်တည်းလား... အစ်ကိုရော”

“သွားပြီ”

“နင်ခေါ်မလာဘူးလား ပသျှားရဲ့။ စိတ်ပုပ်ထားပြန်ပြီ”

“အံ့မာ! သူ့ဟာသူ ယောက်ျားမာနနဲ့ သူများကားလိုက်မစီး ဘူးဆိုပြီး သွားတာပါနော်။ တကတည်း... ငါ့ကိုပဲ အပြစ်ရှာချင် နေ့ ဟွန်း”

နွတ်ခမ်းစူကာ ရန်တွေ့လိုက်သဖြင့် အကြည်လေးပါ ရယ် လိုက်မိပါသည်။ ဖြိုးချစ်ချင်တာလည်း မပြောပါနဲ့။ အဲဒီသွားလေး ဟာ အရွယ်တစ်စတစ်စရောက်လာတာနဲ့အမျှ စွဲဆောင်မှုတွေတစ် ခုပြီးတစ်ခု တိုးလာတာမဟုတ်လား။ ဖြိုးနဲ့ ကစားဖော်ဖက်ပေမယ့် အကြည်လေးအပေါ်မှာလည်း အတော်ကိုချစ်ရှာတာပင်။ ကလေး စိတ်မကုန်ပေမယ့် အဆော့မက်တာထားတော့၊ စာလည်းတော်တာ

လေးကိုက ပို၍ချစ်စနိုးလေးဖြစ်ကြတာမဟုတ်လား။

“မမသွားတော့မှာလား”

“အင်း”

“ဘာလိမ်းထားလဲဟင်”

“နင်နော်... ငါ့အစ်မကို ညာတာပါတေးနဲ့ မွှေးတော့မယ် မဟုတ်လား”

“ဘာဖြစ်လဲ။ မမကြည်ဖြူရင်ပြီးတာပဲနော်မမရယ်”

သူမက ပြောပြောဆိုဆိုပင် မမပါးတစ်ဖက်ကို ရွတ်ခနဲမွှေးလိုက်လေ၏။

“အား! မွှေးလိုက်တာနော်။ ရင်ထဲထိ အေးသွားတာပဲ”

“အေးပါ... အေးပါ။ နင့်အလှည့်ဝင်လည်မှ အာခြကြီးနဲ့ မငိုနဲ့”

“အံ့မာ! မင်းစကားက ဘာလဲကွ ကဖြိုးရ”

ဖြိုးလတ်မောင်းကို လက်သီးဖြင့်ဆတ်ခနဲထိုးလိုက်တော့ ဖြိုးက မျက်နှာရွံ့လိုက်လေ၏။ မနာကျင်ပေမယ့် ပသျှား ဤသို့လက်ပွန်းတတီးနေတတ်တဲ့အကျင့်လေးကို 'နှစ်ခြိုက်ကျေနပ်မိရသည်' ကိုး။

“ကဲ! ရန်ဖြစ်မနေကြနဲ့လေး၊ မမသွားတော့မယ်။ အိမ်ကို ကျွမ်းပြန်အောင် ဆော့မနေနဲ့ဦး”

“စိတ်ချ... စောက်ထိုးပဲလုပ်ထားမှာပါမမရဲ့။ ဪ! ခဏလေးမမရေး၊ ကျောင်းမှာ ဦးကောင်းကင်ဆိုတဲ့လူနဲ့တွေ့ရင် မရောမိစေနဲ့နော်”

“ဟယ်... ဘာနာမည်ကြီးလဲ၊ သျှားရဲ့”

“ပသျှားအစ်ကိုပါမမရာ။ မိုးသန့်ဖြူကို နာမည်ဖျက်ခေါ်နေတာလေ”

“အဆန်းကလည်းထွင်ပါ”

အကြည်လေးက ဦးအုန်းရပ်ပေးလိုက်သည့်ကားပေါ်တက်တာ ကျောင်းသို့ထွက်လာခဲ့လေသည်။ မိုးသန့်ဖြူတဲ့... ဒီနာမည်ဆိုကြားဖူးသလိုပဲ။ ဟော! ဒါ၊ ဟိုနေ့က ချလန်မှားယူတဲ့လူကိုး။

သျှားရဲ့အစ်ကိုတဲ့။ မဟုတ်သေးပါဘူး။ သျှားမှာ cousin

ဆိုလို့ သျှိတစ်ယောက်ပဲရှိတာလေ။ ညီအစ်မချင်းအတူတူ သျှိက သျှားလိုမဟုတ်ဘဲ style တစ်ခွဲသားနှင့် မာနကခပ်ကြီးကြီးမို့ သိပ်မရင်းနှီးချင်ပါ။ သူတို့ချမ်းသာသလောက်တော့ အကြည်လေးတို့လည်း ရှိတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့... သျှားကိုက ဘာမာနမှမရှိဘဲ အပြစ်

ကင်းစင်လွန်းတာ အသိသာကြီးပါ။ ဟန်မရှိ၊ မာန်မရှိ။ ကျွေးရင်လည်းမပြင်းဘဲ စားတတ်တာလေးကို အကြည်လေးတို့တစ်အိမ်လုံးက ပိုပြီးချစ်ကြတာလေ။

ဒက်ဒီတို့ကလည်း မောင်နှမထဲမှာ အကြီးဖြစ်သည့်အကြည်လေးကို ဆရာဝန်ဖြစ်စေချင်ပြီး အငယ်ဖြစ်သည့်ဖြိုးကို အင်ဂျင်နီယာဖြစ်စေချင်သည်။ ရည်မှန်းထားသည့်အတိုင်း အကြည်လေးက အခုဆေးကျောင်းသူဖြစ်နေတာမို့ ဖြိုးကို control လုပ်ရန်သာရှိပြီး ဖြိုးကလည်း သူ့ဟာသူကြိုးစားရှာပါသည်။ ဒီကြားထဲ သျှားက ဝါသနာတူမို့ ဖြိုးအတွက် အားရှိရသည်ပဲ။

Corridor အုတ်ဘောင်မှာ ခြေဆင်းထိုင်နေသည့်လူထု ယောက်ကို မျိုးတို့သုံးယောက်က ကွက်ကြည့်ကာ တီးတိုးအတတ်အုပ်နေလေ၏။ ဒီသုံးကောင် အထဲမဝင်ဘဲ ဘာလုပ်နေတာပါလိမ့်။

“မျိုးတို့မဝင်သေးဘူးလား”

“ဟယ်... အကြည်လေး၊ လာပြီဟေ့”

သုံးယောက်သား အကြည်လေးရှိရာဆီ အပြေးရောက်လာသလို မျက်နှာတွေက မချို့မချဉ်ပြုံးစိစိဖြစ်နေကြလေ၏။

“ဘာတွေဖြစ်နေကြသလဲ”

“ငါတို့အခန်းထဲ ဒီနှစ်လူသစ်တိုးတယ်တဲ့”

“အေးဟယ်၊ ကောင်လေးက ခပ်မိမိလေးသိလား။ မျက်ခုံးအရမ်းလှတယ်”

“ငါသိတယ်”

“ဘယ်လို”

“အေးလေ... ဒီနေ့ပဲ ကျောင်းစဖွင့်တာ နင်ကဘယ်လိုသိနေတာလဲ အကြည်လေးရဲ့”

“ဒီလိုပဲပေါ့... လာဝင်ကြစို့”

သူ့ရှေ့မှဖြတ်လျှောက်သွားသည့်အကြည်လေးတို့အုပ်စုကို သူ မြင်လိုက်ပါ၏။ အဖြူရောင်လေးဝတ်ထားသည့် အကြည်လေးက အုပ်စုထဲမှာ နာမည်နှင့်လိုက်ဖက်အောင်ပင် ကြည်ကြည်လင်လင်လေး လှပလွန်းနေပါသည်။

သူက ဒီနှစ်မှပြောင်းလာတာမို့ သူငယ်ချင်းမရသေးသလို နှိုက်တည်းကလည်း ခပ်အေးအေးသာနေတတ်လေသဖြင့် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေမိတာပင်။ အကြည်လေးနှင့်တွဲသည့်သုံးယောက်က သူ့ကိုသိသိသာသာကြီးကြည့်သွားသဖြင့် အံ့ဩသွားနေလေ၏။

ကျောင်းတက်ချိန်စေ့ပြီမို့ သူ့အခန်းထဲဝင်ထိုင်တော့ ရှေ့ဆုံး ခုံမှာ ထိုင်နေသည့်အကြည်လေးတို့အုပ်စုကို လှမ်းမြင်နေရလေ သည်။ သူက နောက်ဆုံးခုံမှာပင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ၏။

“သူ့နာမည်က မိုးသန့်ဖြူတဲ့”

“ဟယ်... လူလိုက်တာ။ နင်ဘယ်လိုသိသလဲ”

“သူက ပြုံးကောင်မလေးရဲ့အိမ်ကနေ ကျောင်းလာတာပဲ တာလေ”

“ဒါဆို နင်နဲ့အိမ်ချင်းနီးတာပေါ့”

“မဟုတ်သေးဘူး။ အဲဒီအိမ်မှာ ညီအစ်မနှစ်ယောက်ရှိတာ မဟုတ်လား။ ဒီကောင်လေးနဲ့ ဘာများတော်စပ်လို့လဲ”

“ဘာမှတော်ပုံမရပါဘူး”

“ဟယ်! အဲဒီလိုကြီး သွေးမတော်သားမစပ်အိမ်မှာလာတယ်။ အဲ့မိရဲ့... အဲဒီအိမ်ကလည်း သမီးပျိုလေးတွေရှိတာပဲ လက်ခံထားရတယ်လို့”

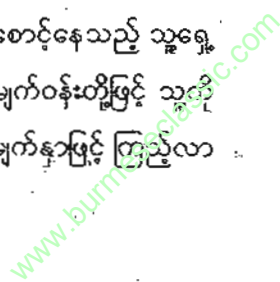
“ငါ စိတ်ဝင်စားဘူး သက်ရော၊ ပုံစံကိုကြည့်ကတည်း မိန်းမတွေပစ်ကျမယ့်ရုပ်မို့ကို သဘောမကျတာ။ အကြည်လေးက ဒီလောက်ကို စာရင်းထဲတည့်တာမှမဟုတ်ဘဲ”

မျိုးရော၊ သက်ရော၊ နှင်းပါပြိုင်တူ ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံကြလေ၏။ စာသင်တော့ ဆရာတွေ၊ ဆရာမတွေသင်ပေးတာကို စိုးနဲ့၊ ဒေါက်ခနဲပြောနိုင်ဖြေနိုင်သည့်သူ့ကို အားလုံးက တအံ့တဩ ညည်းကြည့်ကြလေ၏။

ကြည့်စမ်း... ဒီနှစ်မှရောက်လာတဲ့ ကျောင်းသားသစ်တစ်ယောက်က ဘာကြောင့်များ ဒီလောက်ထိတော်နေရတာလဲ။ သေချာတာတစ်ခုကတော့ သူ စာတွေကိုအတော်အလေးပေးလေ့လာသားတယ်ဆိုတာပါပဲ။

ရင်ထဲမှာ ဘာမှန်းမသိတဲ့ ခံစားချက်လေးက တွန်းတိုးထွက်လာလေ၏။ မနာလိုခြင်းလား... အကြည်လေးသေချာ မသိနိုင်မိ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် သိပ်အညံ့စားကြီးမဟုတ်ပေမယ့် အဘက်ဘက်က popular ဖြစ်ချင်တာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ရုပ်ရည်၊ ဥစ္စာ၊ ပညာအမဆီ လူတိုင်းထက်သာလွန်သည့်မာနဖြင့် သူ့အပေါ် စိတ်တိုင်း ညည်းသည့်စိတ်က ဖြစ်တည်လေသည်။

ကျောင်းဆင်းတော့ ကားဂိတ်မှာကားစောင့်နေသည့် သူ့ရှေ့ကားဖြင့်ဖြတ်ရင်း ဒေါသရိပ်ထွက်နေသည့်မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် သူ့ကို နှဲကြည့်လိုက်စဉ် အံ့ဩရိပ်သန်းနေသည့်မျက်နှာဖြင့် ကြည့်လာ

၇၈ ❀ ဖပသဒ္ဒါမောင်

သည် မျက်ဝန်းနက်တို့နှင့် ဆုံရလေ၏။

ကြည့်စမ်း! အတော့်ကိုစွဲဆောင်မှုရှိတဲ့ မျက်ဝန်းတွေပါလား။
အသိအမှတ်မပြုချင်ပေမယ့် ထိုအကြည့်တွေသိနေရတာက ဘာ
ကြောင့်များပါလဲ။

❀ ❀ ❀

အခန်း (၆)

ရေချိုးခန်းမှထွက်လာသည့် သူနှင့်ထိပ်တိုက်တိုးသဖြင့် မျက်
စောင်းခဲကာ မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်မိ၏။ ဘယ်နှယ်ရှိစ၊ သျှားမမကို ခုထိ
အပ်လို့မရသေးဘူးမဟုတ်လား။ မာနထိပ်ခေါင်တင်နဲ့များ အလွယ်
တူရင်းနှီးလို့ရမယ်များ ထင်နေရတယ်လို့ ဦးကောင်းကင်ရယ်။
ခင်ဗျား သျှားမမကိုခင်ချင်ရင် သျှားကနေတစ်ဆင့် ဆက်
သွယ်ပေးရင်အလွယ်လေးပါ။ ကျွန်တော်နဲ့တည့်အောင်မပေါင်းချင်
ဘဲ Power တွေ သိပ်ပြုချင်နေတဲ့ခင်ဗျားကိုမြင်ပြင်းကပ်နေတာမို့
ကျွန်တော်ကလည်း မလုပ်ပေးချင်ပေါင်။

၈၀ ❀ မမသဒ္ဒါမောင်

ဟုတ်တယ်လေ... ကျွန်တော်နဲ့ဘယ်နှခါများ အဆင်ချောအောင် ခင်ဗျားစကားပြောဖူးလို့လဲ။

အချိုးကျကျ မီးပူထိုးပေးထားသည့်ရှုပ်အဖြူကိုဝတ်ကာ သူ့ကျေနပ်သွားပါ၏။ အဲဒါပဲ... သျှိုနဲ့သွားကွာတယ်ဆိုတာလေ။ ဟိုချာတိတ်မ ပေါ့ပျက်ပျက်နေတတ်သလောက် သျှိုက မိန်းကလေးပီသလွန်းတာမဟုတ်လား။ ကျောပိုးအိတ်ထဲသို့ စာအုပ်တွေထည့်စဉ် သူ ball pen တစ်ချောင်းပျောက်နေတာကို သတိထားမိသွားပါ၏။ ခဲရောင်ပြောင်ပြောင်လက်လက် မင်ချောင်းမို့ သူ တော်ရုံမရေးဘဲ ဒီခွက်ထဲပဲထည့်ထားပါလျက် ဘယ်လိုဖြစ်ပြီးပျောက်ရတာလဲ။

“ဒေါက်!... ဒေါက်!”

“လာပြီ”

ရေသုတ်လျက်သား မခြောက်တခြောက်မျက်နှာဖြင့် သူ့မတံခါးဖွင့်တော့ အခန်းရှေ့ရပ်နေသည့်သူ့ကိုမြင်ရလေ၏။ သူ့မသူ့မရှေ့မှာ လက်ဝါးဖြန့်လိုက်လေသည်။

“ဘာလဲ”

“ငါ့ဘောပင်”

“ဘာဘောပင်လဲ”

“မင်လက်လက်နဲ့ ဘောပင်အူနက်လေ”

“ကျွန်တော်မယူပါဘူး... ရာရာစစ”

“မင်းမယူရင် ဘယ်သူယူမှာလဲကွ။ ဒီအောက်ထပ်မှာ မင်းပဲနေတာ၊ ပြီးတော့ မင်းပဲ ငါ့အခန်းထဲဝင်ရဲတာလေ”

သူ့မ အံ့ဩသွားရလေ၏။ ဘယ်နှယ်... စွဲချက်က အတိအကျကြီးပါလား။ ဦးငယ်ပြောထားကတည်းက အပေါ်ထပ်ကိုလည်းသိပ်မတက်တော့ဘဲ သူ့မဟာသူ့မ အောက်ထပ်မှာပဲနေဖြစ်ခဲ့တာ။ သားဦးနဲ့ဆော့ချင်တာတောင် လှေကားထိပ်က လှမ်းအော်ခေါ်ပြီး အောက်ထပ်ကိုဆင်းစေခဲ့တာလေ။ သူ့အခန်းထဲဝင်ဖို့ဆိုဝေလာဝေး။

“လူဆိုတာ စည်းရှိရတယ်သား။ ငါမကြိုက်ဆုံးအလုပ်က

ငါ့ပစ္စည်းတွေကိုခွင့်ပြုချက်မရဘဲ လာကိုင်တာပဲ။ ဒီအိမ်မှာ မယုံသင်္ကာဖြစ်စရာလူမရှိလို့ တော်ရုံနဲ့တံခါးကို lock မချဘဲနေမိတာကို အခွင့်ကောင်းမယူချင်နဲ့”

“ခင်ဗျားနော်... ကျွန်တော်မယူပါဘူးလို့ဆို”

“မင်းလိုချင်ရင်တောင်းပါ၊ ငါပေးနိုင်တယ်။ ဒီလိုယူတတ်တာတော့ အကျင့်မကောင်းရာကျတာပေါ့”

သူမမျက်နှာ ရဲသွားရလေ၏။ ဖော်က... နိုက်တာ။ ဒီဘော
ပင်လေးတစ်ချောင်းက ဘယ်လောက်များ တန်ဖိုးရှိလို့လဲ။ ကိုယ်
တကယ်မယူပါဘဲ အပြောခံရတာကိုတော့ ရင်နာရပါ၏။ အကျင့်
မကောင်းဘူးလို့ သူပြောလိုက်တာ သူ့ကို သူ့ခိုးလို့စွပ်စွဲလိုက်တာ
ပဲပေါ့။ ဒေါသတွေဖြစ်လာရာမှ သူမ အလိုလိုဝမ်းနည်းလာရလေ
သည်။

“ခင်ဗျားအရမ်းမစွပ်စွဲနဲ့နော်။ ကျွန်တော်လုံးဝမယူဘူး။ သူ
များပစ္စည်းယူသုံးရလောက်အောင် ကျွန်တော်က ဆင်းရဲမွဲတေနေ
တဲ့လူမဟုတ်ဘူး”

“မင်းအဘွားချမ်းသာတာကို မာန်တက်ပြမနေနဲ့။ မကြားဖူး
ဘူးလား... လွယ်ရင်သူကြွယ်တောင် လက်မနှေးဘူးတဲ့။ လိုချင်
စိတ်ဖြစ်လာရင် ဘာပစ္စည်းဖြစ်ဖြစ် အလွယ်တကူယူတတ်တာ လူ
သဘာဝပဲ”

“ခင်ဗျား... ခင်ဗျား လွန်လွန်းနေပြီနော်။ ခင်ဗျားဘော
ပင်က ဘယ်လောက်များတန်ဖိုးရှိနေလို့ လူကို မှီခိုမျှစ်ခိုပြီးပြောနေ
ရတာလဲ”

သူမပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် သူ့ရင်ဘတ်ကိုဆောင့်တွန်းလိုက်စဉ်

ဦးငယ်တို့သားအမိတွေဆင်းလာတာနှင့် ဆုံသွားရလေသည်။

“ဟဲ့! သျား”

“သမီးငယ် ဘာလုပ်တာလဲ”

သူမ, ဦးငယ်မေးတာကိုပြန်မဖြေဘဲ သူ့ကိုစူးစူးရဲရဲဖြင့်စိုက်
ကြည့်လိုက်ပါ၏။ သူကဒီလိုလုပ်လိမ့်မည်မထင်သဖြင့် တအံ့တဩ
နှင့်ပြန်ကြည့်နေမိလေသည်။

“ဦးငယ်မေးတာကို ဖြေဦးလေ”

“ကျွန်တော့်ဘောပင်ယူမိသေးလားလို့မေးတာပါဦးငယ်။

အဲဒါကို”

“ခင်ဗျားကိုပြောပြီးသားနော်၊ ကျွန်တော်မယူဘူးလို့”

“သမီးငယ် ရိုင်းပြန်ပြီလား, ဦးငယ် ဘာပြောထားလဲ။ ယူ
ထားရင်လည်း ပြန်ပေးလိုက်”

“ဦးငယ်... သျား,မယူဘူး”

“သမီးငယ်... စတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တမင်ယူတာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါမျိုး
လုပ်တာ ဦးငယ် မကြိုက်ဘူးနော်။ သမီးဘွားဘွားသိရင် မကောင်း
ဘူး”

“ဦးငယ်”

“ပြန်ပေးလိုက်”

သူမ၊ ဦးငယ်ကိုအထူးအဆန်းသဖွယ်နော့ကြည့်နေမိသည်။ ဒေါသဖြစ်လာသည့်မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည့်ဦးငယ်၏ အကြည့်က အထင်သေးသည့်အရိပ်တွေထွက်နေသယောင်။ ဘုရား ရေ... ဘာမဟုတ်တဲ့ပစ္စည်းလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူမသိကွာကျရ ပါရောလား။

“သမီးငယ်... ဦးငယ်ပြောတာကြားတယ်နော်”

သူမ အခန်းထဲသို့ ဆတ်ခနဲဝင်၍ ဘူးထဲမှာထည့်ထားသည့် ရောင်စုံဘောပင်များထဲမှ မင်နက်လေးကိုယူ၍ သူ့လက်ထဲထည့် ပေးလိုက်ပါ၏။ ဖြိုးဝယ်ပေးထားတာဟု သူ့ကိုမဖြေရှင်းပြတော့ပါ။ သူ့က ဘာမှဆက်မပြောတော့ဘဲ ဦးငယ်တို့ရှေ့မှာပင် ကျောင်းသို့ ထွက်သွားလေသည်။

“အချိန်မရှိတော့လို့ ဦးငယ်သွားတော့မယ်။ ညနေကျရင် ဦးငယ်၊ သမီးနဲ့စကားပြောဖို့စောင့်နေမယ်။ ဒါပဲ”

သူမအခန်းထဲမှာ တစ်ယောက်တည်းငြိမ်ထိုင်နေမိ၏။ ဘယ် သူ့ယူသွားတာလဲ။ ဒီဘောပင်လေးပျောက်တာ ဒီလောက်အထိ ပြဿနာတက်စရာတဲ့လား။ သျှားပင်ကိုစရိုက်က သူ့တစ်ပါးကို

ထိတထိကလိပြီး စနောက်တတ်တာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ထင်သလိုမျိုး လူမသိအောင် ဦးတတ်ဝှက်တတ်တာမျိုးတော့ မရှိ ရပါချေ။ ဒီနေ့မှောင်တဲ့အထိ စာသင်ရမှာမို့ စိတ်မပါတော့သော် လည်း အဝတ်အစားလဲကာ ကျူရှင်သို့ထွက်လာခဲ့၏။

မျက်နှာခပ်နွမ်းနွမ်းဖြင့်ဝင်လာသည့်သူမကို ဖြိုးတို့သတိပြု မိသွားရ၏။ သူတို့အုပ်စု ချစ်စနိုးလေးဖြစ်နေသည့် ဒေါင်းဖန်ဝါက သျှားဘေးမှာထိုင်လျက် လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဘာဖြစ်လာလို့လဲဟင်”

“ဟင့်အင်း”

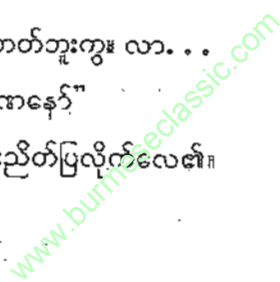
သျှားက ဒေါင်းခါပြုလျက် မျက်နှာမကောင်းစွာဖြင့် ထိုင်နေ တာမို့ ဖြိုးနေမထိထိုင်မသာဖြစ်လာရ၏။ ဤကောင်မလေးမျက်နှာ မသာမယာဖြစ်တာမျိုး တစ်ခါမှမဖြစ်ဖူးလေပဲ။

“ပသျှား”

“ဘာလဲဟာ”

“နင်ဒီလိုကြီးမနေနဲ့လေဟာ။ ငါမနေတတ်ဘူးကွ။ လာ... အပြင်မှာထွက်ပြောရအောင်... ဒေါင်းခဏနော်”

ဒေါင်းဖန်ဝါက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ဒေါင်းညိတ်ပြုလိုက်လေ၏။

ဖြိုး၊ ပသျှားလက်ကိုဆွဲ၍ တိုက်ပြင်ကိုခေါ်ထုတ်လာခဲ့သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ၊ပြော။ ဒါမှ နင့်စိတ်ထဲ ဘဝင်ကျသွားမှာ”

“လူတွေက ငါ့ဆို ဘာဖြစ်လို့အပြစ်မြင်နေကြရတာလဲ”

“ဟာ! အဲဒီထဲမှာ ငါနဲ့မမရော၊ ငါတို့မိသားစုမပါဘူးလေ”

“ငါစိတ်မကောင်းဖြစ်လာခဲ့ရတယ် ကဖြိုး။ အထူးသဖြင့် ဦးငယ်အထင်သေးတာကို ငါမခံချင်တာ။ သူ ဒီကိုစရောက်ကတည်းက ငါအဆူမခံရတဲ့နေ့ရယ်လို့ မရှိသလောက်ပဲ။ အရင်က တော်ရုံလေသံမာလေးနဲ့သာ ဦးငယ်က ငါ့ကိုပြောခဲ့တာမျိုးပဲရှိခဲ့တာလေ။ တစ်ခါမှ ဆူငေါက်တာမျိုးမရှိခဲ့ဘူး။ ခုကျမှ”

“နင် သူနဲ့ဘာပြဿနာတက်ကြလို့လဲ”

“သူ့ဘောပင်ပျောက်သွားတာကို ငါယူလို့တဲ့”

“ဘာဘောပင်လဲ”

“နင်လက်ဆောင်ပေးတဲ့ဟာမျိုး”

“နင်မငြင်းဘူးလား ပသျှားရဲ့”

သူမမျက်ရည်တွေ ဝေ့ဝဲသွားရလေ၏။ ငြင်းတာကို သူမှမယုံ

ကြည့်ခဲ့တာလေ။

“သူက တပ်အပ်စွပ်စွဲခဲ့တာပါ။ ငါ ဘယ်လိုမှငြင်းလို့မရဘူး။

ငါ... ငါ... ဒီလိုအကျင့်ပျက်တဲ့လူမှမဟုတ်ဘဲ၊ဖြိုးရဲ့။ ငါအရမ်းဝမ်းနည်းတယ်။ ညနေကျရင် ဦးငယ်ဆုံးမတာကို နားပူအောင်ခံရဦးမှာ”

“သေချာရှင်းရင်ရမှာပါ သျှားရာ”

“ငါ၊ နင်ပေးထားတဲ့အထဲက တစ်ချောင်းပေးလိုက်တယ်”

“ငါထပ်ဝယ်ပေးမှာပေါ့။ ပြီးတော့ ငါလိုက်ရှင်းပြပါ့မယ်”

“နေပါစေတော့... နင်ရှင်းမှ ပိုရှုပ်ကုန်မယ်။ အင်းပေါ့လေ

ငါက သူ့ကိုနဂိုကတည်းက နှောင့်ယှက်ခဲ့ဖူးတာဆိုတော့ သူ့သံသယ ပိုခိုင်သွားရတာပေါ့။ ငါ့အပြစ်တွေလည်း ပါတာပါပဲ”

နားထဲမှာ သူပြောလိုက်သည်စကားသံတို့ကိုကြားယောင်နေမိ၏။ ‘ကျွန်တော်က ခင်ဗျားလိုစကားလုံးတွေမကြွယ်ဝဘူး ဦးကောင်းကင်။ ပြီးတော့ လူတစ်ဖက်သား နားဝင်ချီအောင်လည်း တဖွဲ့တနွဲ့မပြောပြတတ်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားထင်သလိုမျိုးမလုပ်ရတာတော့ တကယ်ပါရာ’။

www.burmeseclassic.com

စာသင်နေစဉ် အရေးကြီးသည့်စကားလုံးတွေကို မျဉ်းသားရန် ဘောပင်ကိုထုတ်ယူလိုက်၏။ ပြဿနာဖြစ်ခဲ့ရသည့်ဘောပင်လေးကို သူလှည့်ပတ်ကြည့်နေမိသည်။ သူလွန်သွားပြီလား။ ဘာမဟုတ်သည့်ပစ္စည်းလေးဖြင့် ဤမျှအထိ သူပြောလိုက်မိသည်ကိုး။

ဘောပင်ကိုသေချာကြည့်တော့ မင်ကလုံးဝမသုံးရသေးသည့် အသစ်ဖြစ်နေလေ၏။ ဘုရားရေး... ဒါ၊ သူ့အာပင်ဘယ်ဖြစ်နိုင်ပါတော့မလဲ။ သူ့ဘောပင်က သုံးထားတာမို့ လက်တစ်ဆစ်ခန့် လျော့နေတာလေ။ ဒုက္ခပါပဲ... သူနဲ့သူမကြားမှာ ဖြေရှင်းဖို့ကိစ္စတွေတော့ ရှိကုန်ပါရောလား။ ဘာဖြစ်လို့များ ရှုပ်ကုန်ရတာလဲ ချာတိတ်ရယ်။

“ခုထိ ပြန်မရောက်သေးဘူးလား။ မှောင်တောင် မှောင်နေပြီ”

ထမင်းခိုင်းမှာဝင်ထိုင်စဉ် ဦးငယ်ပြောလိုက်တာမို့ သူမပြန်မရောက်သေးမှန်း သူ့သိလိုက်ပါ၏။ ဘာများဖြစ်နေလို့ပါလိမ့်။

“နည်းနည်းမှောင်မယ်လို့တော့ သမီးကိုပြောသွားပါတယ်။ ဒီနေ့ ဘာသာစုံတက်ရမှာတဲ့”

သျှိုက ဟင်းပွဲတွေပြင်ပေးပြီး ခုံမှာဝင်ထိုင်ကာ ပြောလိုက်မှ

ဦးငယ် သက်ပြင်းချ၏။ နာရီက ရှစ်နာရီပင်ကျော်နေလေပြီ။

“ခါတိုင်း ဒီလောက်ထိ နောက်မကျပါဘူး။ (၇)နာရီအလွန်ဆုံးပဲဟာ။ ကိုအောင်ဆူမှာကြောက်ပြီးများ ပြန်မလာသေးတာလားဦး”

“သူ့လား ကြောက်မယ့်ရှုပ်၊ ပြောလိုက်ရင် မထုံတက်တေးနဲ့၊ ဒီပဲလျစ်တိုက်တတ်တာပဲ။ အဲဒါ ကိုလုတ်နဲ့ချွတ်စွပ်တူတာ... ဒါကြောင့် မေမေက သည်းသည်းလှုပ်ချစ်ပြီး အလိုလိုက်လွန်းလို့ ဒီလိုဖြစ်နေတာပေါ့”

“ကောင်းကောင်းပဲပြောပါကိုအောင်ရယ်။ ကလေးက ငယ်သေးတယ်။ တော်ကြာ သူ့မြေး ဒီမှာနေရတာ စိတ်ဆင်းရဲတယ် ဆတင်းကြားပြီး ဟိုကနေ မေမေသွေးတက်နေပါဦးမယ်”

“မနက်က ဘာပြဿနာဖြစ်လို့လဲဟင်”

သျှိုက ထမင်းစားလျက် မေးလိုက်မိ၏။ အငယ်မက အမြဲပြဿနာရှာတတ်တဲ့လူကိုး။

“သားဘောပင်ကို ယူထားတာလေ။ မေးလိုက်ရင် ဘူးချည်းပဲတယ်။ နောက်တော့ သူပဲတရားခံ”

“ဘာဘောပင်မို့လဲ ဦးငယ်”

“မင်စိုအရောင်လက်ကလေးပါ။ ဒါပေမဲ့ ဦးငယ်တော့ အဲဒီလိုလုပ်တာ သဘောမကျဘူး။ နောက်တာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့စည်းကိုယ်စည်းတော့ထားရမှာပေါ့။ အခန်းထဲထိ ဝင်ယူရဲတာတော့ လွန်လွန်းတယ်”

သျှိုမျက်နှာ နွေးခနဲဖြစ်သွားရ၏။ မနက်က ကိုသန့်အဖေမီးပူထိုးပြီးသားတွေ သွားထည့်ပေးပြီး ဒိုင်ယာရီရေးလက်စ မင်ကုန်သွားတာမို့ ယူရေးလိုက်မိတာပါ။ ငါးကြောင်းလောက်သာရေးပြီး ပြန်ထားပေးဖို့မေ့သွားစဉ် ဒီပြဿနာဖြစ်သွားရတာပါရောလား။ အရောင်စုံ လေးငါးခြောက်ချောင်းရှိနေတာမို့ ဘာမှမဖြစ်လောက်ဘူးထင်ပြီး ယူသုံးမိတာမှားများသွားပြီလား။ အိုလေ... ခုချိန်မှ သွားပြန်ထားမိရင် ပြဿနာကပိုပြီး ရှုပ်သွားမှာပေါ့။

“တစ်ချို့တစ်ခါတော့ မှတ်သွားအောင်ပြောဦးမှပါပဲ။ ဒါအမှတ်သည်းခြေရှိသွားမှာ။ နို့မို့ ဒီကလေးမ၊ သားအပေါ် သိပ်နို့စားလွန်းနေပြီ။ အစ်ကိုတစ်ယောက်ထက်ပိုပြီး အခွင့်ကောင်းယူတာတော့ ဘယ်ကောင်းမှာလဲ။ ကိုသက်တို့နဲ့ မျက်နှာပူစရာတွေဖြစ်တာမှာလေ”

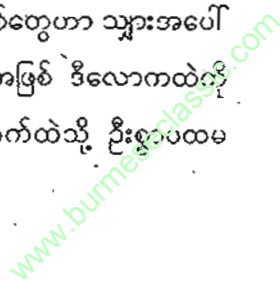
“ဖေဖေတို့က သွားအကြောင်းကို အစောကြီးကတည်းက

သိထားပြီးသားပါ ဦးငယ်”

“အင်း... ဦးငယ်တို့အမျိုးထဲမှာလည်း သမီးမိန်းကလေးက သိပ်ရှားလွန်းတယ်လေ။ ကိုလတ်၊ သျှားကိုမွေးတော့ တစ်ဆွေမျိုးလုံးက ဝိုင်းပွဲပြီးချစ်ကြတာ။ လက်ထဲက မချတဲ့အထိ။ ကိုလတ်တို့ ဦးငယ်တို့ကတပေါ်က မဆင်းတဲ့အထိ မျောက်ရှုံးအောင်လည်း ဆော့တတ်တော့ စုပုံပြီးချစ်တာဆန်းမလား။ သျှိုကိုက နောက်မှ ပြန်ခေါ်တာဆိုတော့ သျှားလောက် ဘယ်သူမှသိပ်မတွယ်တာကြဘူးလေ။ ပြီးတော့... သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ လူတိုင်းက ဆိုးတဲ့ကလေးတို့ပဲ ဝိုင်းချစ်ကြတာ ဓမ္မတာကိုး။ ဒီတော့ ဒီလောက်ဝိုင်းချစ်တာ ခံရတဲ့ကလေး ဒီလောက်လေးပဲဆိုးတာကို ကျေးဇူးတင်ရမှာ”

သျှိုက မျက်ရည်ဝဲလာသဖြင့် မျက်တောင်ကိုတဖျပ်ဖျပ်ခတ်သိမ်း၍ ထမင်းစားတာကိုရပ်လိုက်ပါ၏။ စားပြီးတာတွေကို အန်တီနှင့်နှင့်ဝိုင်းကူသိမ်းပေးရင်း ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းလာသလိုခံစားနေမိသည်။

ဟုတ်တယ်။ ဆွေမျိုးအားလုံးရဲ့အချစ်တွေဟာ သွားအပေါ်မှာပဲ ပုံနေခဲ့တာလေ။ ဘွားဘွားရဲ့မြေးဦးအဖြစ် ဒီလောကထဲကို သျှိုအရင်ရောက်ခဲ့ပါလျက် ဘွားဘွား၏လက်ထဲသို့ ဦးစွာပထမ

၉၂ ❁ မမသဒ္ဓါဟောင်

မရောက်ရအောင် ကံကြမ္မာက လုပ်ရက်ခဲ့သည်ပဲ။

ဘွားအိမ်ကိုရောက်တော့ သျှိုအသက်(၆)နှစ်ရှိနေလေပြီ။ ဘွားပေါင်ပေါ်မှာထိုင်ပြီး သျှိုတိုခပ်တည်တည်စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည့် မျက်လုံးလေးတစ်စုံကို မနာလိုဖြစ်လိုက်တာ မပြောပါနှင့်။ 'ဝမ်းကွဲညီအစ်မအဖြစ် သွေးသားတော်စပ်ပါလျက် ရှိသင့်သလိုထိုက်သည်ချစ်ခင်ကြင်နာယုယမှုမျိုး သျှိုနှင့်သွားကြားမှာ ရှိမနေပါချေ။ ကျောင်းစနေသည်အရွယ်၊ ကျောင်းမှာလည်း ဘွား၏မြေးအရင်းဖြစ် ကျော်ကြားခဲ့သူဟာ သွားတစ်ယောက်ပင်ဖြစ်သည်လေ။

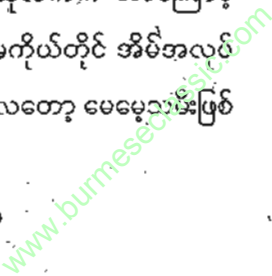
ဒီကြားထဲ သွားက လူချစ်လူခင်ပေါများလွန်းလှလေ၏။ စာကလည်းတော်ကာ ပညာရေးမှာ ချွန်ပြန်သည်။ နှစ်စဉ်ထူးချွန်ဆုတွေ တက်ယူတိုင်း ဘွားမျက်နှာမှာ တပြုံးပြုံး၊ မြေးချင်းတူပါလျက် သျှိုကိုပေးသည်က အနည်းအကျဉ်းမျှသာ။ ငါ့မြေးအတွက်ဆိုပြီး သွားတိုသာ အများဆုံးပေးတတ်တာလေ။ ဘာအတွက်၊ ဘာကြောင့်ဆိုပြီး တစ်ခါတစ်မျိုး မဇိုးရလေအောင် အမြဲတမ်းပေးခဲ့တာလေ။ ရွှေငွေကျောက်သံပစ္စည်းများဆိုတာတွေက ရေတွက်လို့မရနိုင်အောင် ပါပဲ။

ပေါလွန်းလို့ပဲလား။ ဒါမှမဟုတ် သွားကိုယ်တိုင် မနှစ်ခြိုက်

တာပဲလားမသိ။ သွားကိုယ်တိုင်က ဘာမဆိုတန်ဖိုးမထား။ မမက်မောတတ်ပါချေ။ ပစ်စလက်ခတ်ထားတတ်သည့်ပစ္စည်းတွေကို သျှိုဒါမဟုတ် မေမေက ကောက်ယူသိမ်းဆည်းပေးခဲ့ရသည်ချည်း။ အရွယ်ရောက်နေသည့်မိန်းကလေးမို့ မက်မောစိတ်ဖြစ်မိသော်လည်း ယူမထားဝံ့ပါချေ။ ဘွားအရိပ်မှာခိုလှုံနေရသူမို့ ဘွားစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေမည့် အကျင့်စရိုက်အပြုအမူမျိုး သျှို မပြုရပါလေ။

ဆယ်တန်းကို နှစ်ချင်းပေါက်အောင်သည်ဟုဆိုသော်လည်း ပျော့ပျော့လေးသာ။ ဤရန်ကုန်ကိုလွတ်လိုက်တာလည်း သွားကို ဟိုမှာနာမည်ဖျက်သည့်လူတွေကြောင့် သွားစိတ်ရှုပ်ရသည်ဟုဆိုပြီး လွတ်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်လေ၏။ သွားကိုထိန်းဖို့၊ သွားကိုပြုစုစောင့်ရှောက်ဖို့၊ သွား၏ဝေယျာဝစ္စတွေကိုလုပ်ဆောင်ဖို့အတွက် သျှိုက အဖြည့်ခံသက်သက်လိုက်လာခဲ့ရတာမဟုတ်လား။

လူ့ဘဝကိုရောက်လာသည့်လူချင်းတူပါလျက် ဒီလိုဆွေကြီးမျိုးကြီးထဲမှာ ဝင်စားခဲ့တာမှန်ပါလျက် ကုသိုလ်ကံက ဘာကြောင့် ဒီလောက်ထိတွာဟနေခဲ့တာပါလိမ့်။ မေမေကိုယ်တိုင် အိမ်အလုပ်တွေကိုခေါက်ရိုးကျိုးအောင် လုပ်တတ်ခဲ့ရလေတော့ မေမေသမီးဖြစ်

သည့်သျှိုက ဘာမဆို မေမေ့လက်ထွက်ပီပီ အကုန်လုပ်တတ်နေတာကို ဒီနေ့ဒီအချိန်ထိ ချီးမွမ်းခြင်းတစ်ခုမှမရှိခဲ့။ ဘွားသဘောမတူတဲ့မေမေ့ကိုလက်ထပ်ခဲ့တဲ့ဖေဖေ့ကို ခွင့်မလွှတ်နိုင်တဲ့အရိပ်ဟာ သျှိုအထိ မိုးနေတုန်းပဲလား။

“ကျွန်တော်သွားခေါ်လိုက်မယ် ဦးငယ်”

သူ့ ညမှောင်မှောင်မှာ လမ်းထိပ်သို့လျှောက်လာခဲ့၏။ ခြံထဲမှ စက်ဘီးနှစ်စီးထွက်လာတာနှင့် တန်းတိုးလေသည်။

“ဟော! အစ်ကိုလာကြိုတာလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးမှာပေါ့အစ်ကိုရာ။ တကူးတကကြီး”

“ဦးငယ်စိတ်ပူနေလို့ လာကြိုတာပါ ပြီးရဲ့။ နေပါစေတော့ ကိုယ်ပဲခေါ်သွားလိုက်ပါမယ်”

ကောင်လေးက သူမကိုလက်ထောင်ပြလိုက်ပြီး ခြံတံခါးထိစေ့ပိတ်လိုက်လေ၏။ ဘယ်သူမှမတွေ့ရပါလား။ ကျန်တဲ့ကလေးတွေပြန်ကုန်ပြီး သူမဘာကြောင့်မပြန်သေးတာပါလိမ့်။

“ကိုယ်နင်းမယ်”

သူ့ စက်ဘီးကိုကိုင်လိုက်တော့ သူမက ပြန်မလှဘဲ အသံ

လွှတ်ပေးလိုက်လေ၏။ စက်ဘီးကို ရပ်ပေးထားပါသော်လည်း နောက်မှမတက်ဘဲ ကျောပိုးအိတ်တစ်လုံးနှင့်လမ်းလျှောက်သွားနေတာမို့ သူ့သက်ပြင်းရွိုက်မိလိုက်သည်။

“သျှား”

“...”

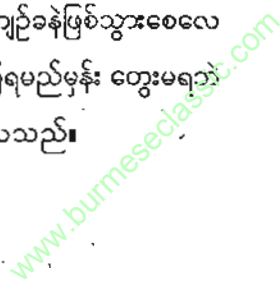
“သျှား၊ ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်။ မနက်ကကိစ္စ ကိုယ်တော်တော်လွန်သွားတာအမှန်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ဘောပင် ပျောက်သွားတာလည်း တကယ်ပါ။ မညာပါဘူး”

သူမ ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်စဉ် မွဲပြုံးပြုံးလိုက်တာကို မြင်လိုက်ရ၏။ ဝိုးတဝါးလရောင်အောက်မှာ ခပ်မို့မို့လေးဖြစ်နေသည့်မျက်ခွံဆိုကိုသတိထားမိသွားသည်။ ဘုရားရေ! သူမငိုထားလေသလား။

“သျှား”

“ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော့်ကြားမှာ နောက်ထပ်ဘာစကားမှပြောရမှာမရှိတော့ပါဘူး။ ဒါပဲ”

အေးစက်စက်စကားသံက သူ့ရင်ထဲ ကျပ်ခနဲဖြစ်သွားစေလေ၏။ စိတ်ဆိုးတာလေလား။ ဘယ်လိုဖြေရှင်းပြရမည်မှန်း တွေးမရဘဲ ခမ်းလျှောက်ခဲ့စဉ် ခြံရှေ့သို့ရောက်လာလေသည်။

“မင်းဘောပင် ကိုယ်ပြန်ပေးပါမယ်”

“မလိုဘူး။ ခင်ဗျားသိထားဖို့က သျှားဟာ ဆိုးသွမ်းတာမှန်ပေမယ့် အကျင့်စာရိတ္တပျက်နေတဲ့မိန်းကလေးမဟုတ်ဘူးဆိုတာပါပဲ။ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို အပ်တံတစ်ခုောင်းတောင်မှ လိုချင်မျက်စိမခံခဲ့ဖူးဘူး။ လောကမှာ ကျွန်တော်အမြတ်တနိုးတန်ဖိုးထားတဲ့အရာဘာတစ်ခုမှ မရှိသေးဘူး ကိုမိုးသန့်ဖြူ။ ဒါကိုခင်ဗျားသိထားဖို့ပါပဲ။”

သူမက ဖိနပ်ချွတ်ကာ အိမ်ထဲဝင်သွားပါ၏။ ရေခိုးချိုင့်တော့ ဦးငယ်ခေါ်ထားသဖြင့် အပေါ်ထပ်သို့တက်သွားလေသည်။ သူ့အခန်းထဲမှာ စာမကြည့်နိုင်သေးဘဲ ခုံမှာပင်ထိုင်နေမိ၏။

လောကမှာ သူမအမြတ်တနိုးတန်ဖိုးထားတဲ့အရာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိသေးဘူးဆိုပါလား။ ပေါ့ပျက်ပျက်နေတတ်သည့် ချာတိတ်လေးထံမှ ဤသို့လေးနက်သည့်စကားမျိုး ထွက်လာသတဲ့လေ။ သူ့တော့ ဘာတန်ဖိုးမှမရှိသည့် ဒီလိုဘောပင်လေးကို မက်မောတူတာနေတယ်လို့ ဆိုလိုလိုက်တာပေါ့။ ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ မဟုတ်တဲ့ကောင်မလေးရဲ့ခန့်စကားက သူ့ကိုမှ တိုက်ရိုက်လာတယ်လို့။

စိတ်တွေရွံ့ပုံထွေးလာသဖြင့် ဖေဖေထံစာကောက်ရေးလိုက်

မိလေသည်။ သူမနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူဒီလိုခံစားရတာကို မေမေသိလျှင် ဘာပြောလိမ့်မလဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဖေဖေကတော့ နားလည်ပေးမှာပါလေ။ ပြီးတော့ သူမနှင့်လည်း ရင်းနှီးပြီးသားဆိုတော့ သူ့ကိုယ်စား သူမကိုပြေလည်အောင် ရှင်းပေးနိုင်လိမ့်မည်ဟု သူယုံကြည်ပါ၏။

စာကိုပိတ်ပြီးမှ နေသာထိုင်သာရှိသွားပြီး စာကျက်ရန် စာအုပ်ဖွင့်စဉ် တစ်ဖက်ခန်းမှ တိတ်တဆိတ်ငိုရွှက်သံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ သျှား ဘာဖြစ်လို့ငိုရပြန်ပြီလဲ။ မင်းနဲ့ကိုယ့်ကြားမှာ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေးကစပြီး ဖြေရှင်းလို့မရတဲ့ပြဿနာတွေ မဖြစ်ပါရစေနဲ့တော့လို့ ကိုယ်ဆုတောင်းနေပါတယ်နော်။

www.burmeseclassic.com

သို့မလေးတို့လာကွယ်

There is no life without hope.

မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့တဲ့ဘဝရယ်လို့ မရှိပါဘူးလေ။

ညီမလေးတို့လာကွယ်

အခန်း (၇)

Breakfast စားချိန်မှာ သူမရော့သားဦးပါ မရှိပါချေ။ မေးလိုက်ချင်သော်လည်း သူ့ဖွင့်မမေးရဲ။ ပြဿနာက ပြီးသွားပေမယ့် စိတ်ခုနေသေးတာမဟုတ်လား။ ဦးငယ်နှင့်အန်တီနှင်ကတော့ သူ့ကို ငုံ့မှန်ပင်ဆက်ဆံကြပါသည်။ သို့ကလည်း နဂိုကတည်းက ခပ်အေးအေးကင်းကင်းနေတတ်သူမို့ သူ့နှင့်စကားသိပ်မပြောဖြစ်ပါချေ။

“သမီးငယ် ပြန်မလာသေးဘူးလား”

“သားဦး ဖယ်ရီမလာသေးလို့ စောင့်နေတာဖြစ်မှာပေါ့”

“သူ ကျောင်းနောက်ကျနေဦးမယ်”

၁၀၂ ❀ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဖြိုးတို့ကားနဲ့သွားမှာပဲဟာ၊ ကိစ္စမရှိဘူး”

သူတို့ကော်ဖီသောက်ပြီးသွားချိန်မှာ သူမ စက်ဘီးဖြင့်အပြေး အလွှားရောက်လာ၏။ အခန်းထဲမှာ အဝတ်လဲပြီး မီးဖိုခန်းထဲမှာ သူ့အဆင်သင့်ထည့်ထားပေးသည့်ထမင်းချိုင့်ကို သွားယူလေသည်။

“သမီးငယ် လက်ဖက်ရည်သောက်သွားဦးလေ”

“မသောက်တော့ဘူး ဦးငယ်။ ကျောင်းချိန်နီးနေပြီ”

“ကျောင်းမှာ ဆာနေမှာပေါ့”

“ဖြိုးတို့အိမ်မှာ မုန့်တစ်ခုခုဝင်စားမှာပေါ့ဦးငယ်ရဲ့”

သူမ ပြောလည်းပြော၊ ပြေးလည်းပြေးသဘောဖြင့် အိမ်ထဲမှ ထွက်သွားလေ၏။ ကျောင်းဝတ်စုံဖြင့် တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးတာမို့ သူ ဖျတ်ခနဲသာကြည့်ဖြစ်လိုက်ပါသည်။ ရင်ဖုံးအင်္ကျီနှင့်လုံချည်က သူ့ အရပ်ကိုပို၍ရှည်စေပေမယ့် ငယ်နုသည့်ရုပ်ကလေးကိုတော့ ရင့် မသွားစေပါလေ။

“သားက ဖြိုးခေါ်တာ လိုက်မသွားဘူးဆို”

“နေပါစေ ဦးငယ်။ ကျွန်တော် လိုင်းကားနဲ့သွားတာ အဆင် ပြေပါတယ်”

“တော်ကြာ ကိုကျော်က သားအဆင်ပြေအောင်မလုပ်ပေးလို့

ဆိုပြီး ဦးငယ်ကိုအပြစ်တင်နေပါဦးမယ်”

“မတင်ပါဘူးဦးငယ်။ မေမေက ကားဝယ်ပေးမယ်လို့ပြော တာတောင် ကျွန်တော်က လက်မခံခဲ့တာပါ”

“အေးလေ... သားအဆင်ပြေရင်ပြီးတာပါပဲ။ ကျောင်းတွေ ဖွင့်ပြီဆိုတော့ အငယ်မကျူရှင်ပြန်တာ နေ့တိုင်းမိုးချုပ်တော့မှာ။ အဲဒါ သားသွားကြိုပေးနိုင်မလား။ အချိန်မရရင်လည်း ဖြိုးကိုပဲ လိုက်ပို့ခိုင်းလိုက်ပါမယ်”

“ကျွန်တော်သွားကြိုပေးပါမယ် ဦးငယ်”

“မောင်သန့် စာကျက်ပျက်ပါ့မယ်၊ကိုအောင်ရယ်။ နေနေ သား၊ ဖြိုးပဲလိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ်”

သူ ဘာမှထပ်မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်နေလိုက်ပါ၏။ သူမနှင့် စကားမပြောဖြစ်တာ အတော်ကြာပြီပဲ။ ဆုံလိုက်တိုင်း ဖျတ်ခနဲလွဲ သွားတတ်တဲ့မျက်ဝန်းတွေက သူ့ကိုမထိမဲ့မြင်မဟုတ်သည့်မသိချင် ယောင်ဆောင်သောအကြည့်များသာဖြစ်နေ၏။

တစ်အိမ်တည်းအတူနေပြီး စကားမပြောသလိုဖြစ်နေသဖြင့် သူ့စိတ်ထဲတစ်မျိုးကြီးဖြစ်ရလေသည်။ တကယ်ဆို သူမနှင့်အရင်လို စကားများ ရန်မဖြစ်ရတော့တာ သူ့အတွက်ပိုပြီးစိတ်ချမ်းသာရတာ

မဟုတ်ပါလား။ ခုတော့ ထိုသို့မဟုတ်ပါဘဲ စိတ်ညစ်နေရတယ်လို့။

ကျောင်းသွားရန်ပြင်နေစဉ် သူ့ Hand Phone မှ အသံ မြည်လာလေ၏။ ကျောင်းမှာ သူနှင့်တွဲသည့်သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးသာ ရှိသေးတာမို့ ဒီကောင်တွေဆက်တာပေပဲလား။ Phone နံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်မှ ဖေဖေဆက်မှန်းသိရလေသည်။

“ဟဲ့လို! ဖေဖေလား”

“အေး၊ သားဘယ်လိုလဲကွ။ စာလိုက်နိုင်ရဲ့လား။ နေရတာရော အံဆင်ပြေလား”

“ဟုတ်ကဲ့... စာကတော့ လိုက်နိုင်ပါတယ်ဖေဖေ။ သိပ်နား မရှင်းရင်လည်း ဆရာဆရာမတွေကိုမေးလို့ရပါတယ်။ နေရတာလည်း အင်း... အဆင်ပြေပါတယ်”

“သားရေးလိုက်တဲ့စာ ဖေဖေရပြီ”

“ဟုတ်လား”

“အေး... ဘယ်နှယ်၊ ဘွားအိမ်စည်မြေးနဲ့မှ တည့်အောင် မနေရတာလဲသားရာ”

“ဖေဖေချာတိတ်က ဆိုးကိုဆိုးတာပါဗျာ။ ကျွန်တော့်အခန်းထဲ စွပ်ကယ်စွပ်ကယ်ဝင်စင်ပြီး ပစ္စည်းတွေကို ခဏခဏဂုတ်သေး

ဘယ်။ စာမေးပွဲဖြေဖို့ စာအုပ်ပျောက်သွားတုန်းက ကျွန်တော့်မှာ ခေါင်းမီးတောက်ရပါရော... အဲဒီလိုဟာလေး”

“ဟင်းဟင်း... သူက အစကတည်းက အငြိမ်မနေတတ်တဲ့ အလေးပဲဟာ... သားရ။ ဒီလိုဆော့တတ်တာလေးကိုက သူ့အပြစ် အင်းစင်ပြီး ဖြူစင်တာကိုပြနေတာ။ မိန်းမမာယာ လုံးဝမရှိတဲ့ ဝကတိအဖြူထည်လေးကို သားအပြစ်မမြင်ပါနဲ့”

ဖေဖေကတော့ မင်းကို ငယ်ငယ်ကထိန်းခဲ့တဲ့သံယောဇဉ်နဲ့ ခွတ်ကိုချီးမွမ်းနေပြီ သွားရေ။ ကိုယ်ကတော့ မင်းဘာများထပ်လုပ် ဆီမဲ့မလဲဆိုပြီး အလိုလိုလန့်နေမိတာပါ။ ဒါပေမဲ့ အခုလို ကိုယ့်ကို ခုတုမပေးဘဲ ဥပေက္ခာပြုထားပြန်တော့လည်း ကိုယ်မနေတတ် သလို ဖြစ်နေရပြန်ပါရော။

“အခုရော ပြန်ခေါ်ပြီလား”

“ဟင့်အင်း”

“ဟ! မင်းက အကြီးပဲလေ။ အငယ်ကိုခွင့်လွှတ်ပေးရမှာပေါ့။ ဘယ်နှယ် ကလေးနဲ့ဖြိုင်ပြီးစိတ်ကောက်နေရတာလဲ”

“သူက မခေါ်တာပါဖေဖေရ”

“မင်းက ချောပေါ့ကွ”

“အာ... ဖေဖေစကားကြီးကလည်း”

Phone ထဲမှာခွဲတော်ပါသေး၏။ သူ့မျက်နှာ နွေးခနဲဖြစ်သွားတာ ဖေဖေမမြင်ရချိန်ကိုး။ ဒုက္ခပါပဲ။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူမကိုချော့ရဲမှာလဲ။ သူက နဂိုအနေအေးတဲ့လူပါဆိုနေမှ။

“ဖေဖေကြိုပြောထားပါရဲ့ သားရေ။ ဘွားအိမ်စည်မြေးနဲ့တော့ သင့်လျော်အောင် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံပါ။ ဖေဖေ၊ မေမေစည်နဲ့ပြဿနာမတက်ချင်ဘူး။ ပြီးတော့ မေမေစည်က ခုကတည်းက သူ့မြေးအတွက် မြေးသမက်ရှာနေပြီကွ။ ဖေဖေသားကို senior (1) ကနေ တန်းစီစေချင်ပါတယ်”

“ဟာ! ဖေဖေအရမ်းမလုပ်နဲ့နော်။ ကျွန်တော် သူနဲ့မဖြစ်ဘူး”

“ဟင်းဟင်းဟင်း... ဖေဖေက သားကိုအတင်းအကျပ်ကြီး မပြောပါဘူး။ သားမေမေကိုယ်တိုင်က သူ့လေးကို ချွေးမ၊ မတော်ချင်မှန်း ဖေဖေသိထားပြီးသားပါ။ မေမေစည်ကတော့ သူ့မြေးထိုသူ့စိတ်တိုင်းကျ မြေးသမက်နဲ့ပေးစားမှာပဲ။ သူ့ဘယ်လောက်ပဲအလိုလိုက်ခဲ့ပါစေ... ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ရင်တော့ အလိုလုံးဝလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ကဲ! ဘယ်လောက်ကံကောင်းတဲ့မြေးသမက်နေမှာ”

ထဲ... စဉ်းစားကြည့်”

“သူ့မြေးက ပြောလို့ရမှာတဲ့လား”

“သူ့လေးဆီမှာ မမြင်နိုင်တဲ့ချစ်စရာအမူအကျင့်လေးတွေ ခြုံနေတာ သားမသိသေးပါဘူးကွာ”

ဖေဖေက အလာကြီးပါလား။ မေမေစိုးရိမ်ကန့်ကွက်နေပါလျက် အချစ်တော်လေးကို သူနဲ့တော်တော်သဘောတူနေပုံပါပဲ။ သူ့နှာခေါင်းရွံ့ကာ ပြုံးစိစိဖြစ်သွားရပါ၏။ ပီစီညောင်တောင်မြေးမလေးအတွက် ကြိုတင်စီစဉ်နေသည့်ဘွားအိမ်စည်ကိုလည်း ရယ်ချင်သွားပါသည်။ ဟုတ်တယ်လေ။ သူ့မြေးမကဖြင့် ခုထိကလေးစိတ်မကုန်သေးဘဲ မျောက်ရွှံ့အောင်ဆော့တုန်းကိုး။ အခုတလော စာတွေပီနေလို့သာ ဆော့တာကိုသိပ်မတွေ့ရတော့တာလေ။

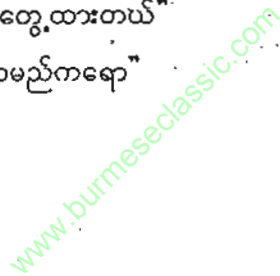
“ကျွန်တော်ကတော့ မေမေနဲ့ထပ်တူပဲ”

“စကားကိုအကုန်မပြောပါနဲ့ သားရ”

“အဟုတ်ပြောတာ ဖေဖေရ။ အခု ကျောင်းမှာ ကျွန်တော် ချက်စိကျနေတဲ့ကောင်မလေးတစ်ယောက်တွေ့ထားတယ်”

“ဟေ! သွက်လှချည်လားကွ... နာမည်ကရော”

“အကြည်လေးတဲ့”

“ဘာနာမည်ကြီးလဲကွာ”

“နာမည်ရင်းက မိုးသောက်ကြည်ပါ ဖေဖေရာ”

“ဆေးကျောင်းကပဲပေါ့လေ”

“ဟုတ်”

“ကြည့်လုပ်ဦး သားရေ... ဆေးကျောင်းသူဆိုတာတွေက မာနခပ်ကြီးကြီးရယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့သူကိုရှာမှ ကိုယ့်ဩဇာတည်မှာလေ... ပညာသိပ်တတ်လွန်းတဲ့မိန်းမတွေက ယောက်ျားတွေထက်ပိုပြီးထက်တယ်ဆိုပြီး သူတို့ကိုယ်သူတို့ သိပ် အထင်ကြီးလွန်းတတ်တယ်။ ကဲ... စကားပြောတာလည်းကြာပြီ။ သားကျောင်းနောက်ကျနေဦးမယ်။ ဖေဖေ၊ သျှားလေးဆီစာနေ လိုက်မယ်။ ဟုတ်ပြီလား... ဒါပဲနော်”

သူ ကျောင်းကိုထွတ်လာခဲ့ပါ၏။ မျက်နှာပူစရာကြီးပါလား။ သူနှင့်သူမကို ဘွားက သဘောတူထားတာတဲ့။ ငယ်စဉ်တုန်းကသာ မြင်ဖူးပါလျက် ဘွားက ဒီလိုပြောသတဲ့လေ။ ဒီလောက်ကျိကျိတတ် ချမ်းသာတဲ့လူတွေရဲ့သားသမီးတွေ အများကြီးရှိပါလျက် သူတို့ senior (1) ထားတာဟာ ဖေဖေသားဖြစ်နေလို့ပါပဲ။ ဖေဖေက ဘွား အချစ်ဆုံးသားရဲ့သူငယ်ချင်းဖြစ်နေတာကိုး။

ငါ ဘာတွေတွေးနေမိတာပါလိမ့်။ ဖေဖေ စနောက်တာ လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပါလေ။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲမှာကျေနပ်သလို ဖြစ်နေတာတော့အမှန်ပါပဲ။

“ခွတ်... ခွတ်”

နောက်မှခေါ်သလိုမို့ သူ ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်စဉ် အကြည် လေးတို့အုပ်စုဖြစ်နေလေ၏။ ဆံပင်လေးတစ်ချောင်းနှစ်ချောင်း ခေါ်မသာဆိုးထားသည့်ကောင်မလေးက သူ့ကိုလက်ယပ်လှမ်းခေါ် နေသဖြင့် သူလှည့်လာခဲ့ပါသည်။

“ကျွန်တော့်ကိုခေါ်တာလား”

“ဟုတ်တယ်”

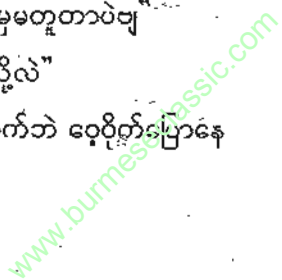
“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“အပြောကလည်း မညက်လိုက်တာဟယ်၊ ဘယ်လိုကြီးလဲ။ မိုးတို့အုပ်စုဆို ခင်ချင်တဲ့သူတွေအများကြီးရှိတာပါ မိုးသန့်ရဲ့။ ယူ ဘော်ဒါနှစ်ယောက်ကအစပေါ့”

“သန့်ဇင်နဲ့ချမ်းမြေ့က ကျွန်တော်နဲ့မှမတူတာပဲဗျ”

“ဒါဖြင့် ယူက ဘာများထူးခြားနေလို့လဲ”

သူစိတ်ရှုပ်သွားရပါ၏။ လိုရင်းမရောက်ဘဲ ဝေပိုက်ပြောနေ

သည့်ကောင်မလေးကြောင့် မျက်မှောင်က အလိုလိုကြုတ်သွားရလေသည်။

“လိုရင်းသာပြောပါဗျာ”

“ဟင်းဟင်း... ယူကိုစာမေးရင် ပြောနိုင်မလားလို့ မေးချင်တာပါ”

“ကျွန်တော်လည်း သူလိုကိုယ်လိုလောက်ပဲတတ်တာပါ။ ဒီပေမဲ့ သိသလောက်တော့ ရှင်းပြပေးနိုင်ပါတယ်။ ဒါပဲမဟုတ်လား”

သူက အကြည်လေးကို ဖျတ်ခနဲတစ်ချက်ကြည့်ကာ လှည့်ထွက်သွားလေ၏။ မာနကြီးတာလေလား။ မြင်တာနှင့်ရောချင်သည့်ကောင်လေးတွေနှင့်မတူဘဲ သီးသန့်ဖြစ်နေသည့်သူက အများထဲမှာ တမူထူးခြားနေသည်မှာအမှန်ပင်။

“ဘယ်လိုလေးမှန်းကိုမသိဘူး”

“အေးလေ... သူ့ကိုယ်သူ့ဘာထင်နေလဲမသိ”

“သူပြောသွားသားပဲ။ သူက တခြားသူတွေနဲ့မတူပါဘူးဆိုမှ”

“နင်, သူ့ကိုဘယ်လိုမြင်လဲအကြည်လေး”

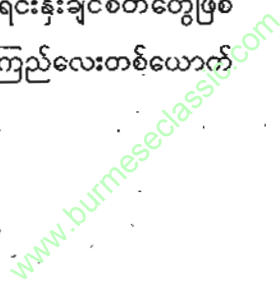
“ဒီလိုထူးခြားတာလေးကိုက သူ့ဆီက ဆွဲဆောင်မှုတစ်ခုပေါ့မို့ရဲ့။ မိန်းကလေးလှလှမြင်တိုင်း မရောတတ်တာမို့ အကြည်လေး

သူ့ကိုတစ်မှတ်ပေးထားတာ။ စကားကိုအပိုမပြောတတ်လို့ နောက်တစ်မှတ် ထပ်တိုးပေးလိုက်ပြီ”

အာမေခိုတ်သံတွေပြိုင်တူထွက်လာကြလေ၏။ အကြည်လေးကျေနပ်စွာဖြင့်ပြုံးလိုက်ပါသည်။ ပြုံးအတင်းခေါ်ပါလျက် အကြည်လေးနှင့်အတူ ကားလိုက်မစီးတာ။ အကြည်လေးနှင့်ရင်းနှီးအောင် မြှီးကနေတစ်ဆင့် အကူအညီတောင်းလျှင်ရပါလျက် အခွင့်အရေးမတောင်းဆိုတတ်တာတွေကို သူငယ်ချင်းတွေရှေ့ မပြောဖြစ်တော့ပါ။

မာနကြီးပါတယ်ဆိုတဲ့အကြည်လေးကို ဂရုမပြုသလိုနေတတ်တာကိုတော့ စိတ်ထဲမှာ ချင်ချင်ဖြစ်မိပါ၏။ သို့သော် အကြည်လေးတို့အသိအမှတ်ပြုသလို ဖျတ်ခနဲကြည့်တတ်သည့် သူ့အကြည့်တွေကိုတော့ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ဖို့ကျေနပ်နေရသည်မှာအမှန်ပါပဲ။

မိုးသန့်ဖြူရယ်... ရှင်ဟာ အကြည်လေးရဲ့မျက်စိရှေ့ကို ဝဟေဠိတွေနဲ့ရောက်လာတဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်နေတာ တကယ်ပါ။ ချင့်အကြောင်းတွေကိုသိချင်နေပြီ။ ရှင်နဲ့ရင်းနှီးချင်စိတ်တွေဖြစ်တည်နေတာကို ရှင်သိသွားမှာကိုတော့ အကြည်လေးတစ်ယောက်ဘည်း ရှက်နေတာပါကွယ်။

“ဟဲ့! ဟိုကောင်မလေးကို သူ ညနေတိုင်းလာကြိုသေးလား
“မပြောတတ်ဘူး။ ပြီးပြန်ပို့ပေးတယ်ထင်တာပဲ”

“ဖြိုးနဲ့ရော Ok ပြီးလား”

“ဘာကိုပြောတာလဲ”

“နင့်ယောက်မနဲ့မေးတာ”

“ဖြိုးက ဘယ်ဖွင့်ပြောမှာလဲ။ စာမေးပွဲကြီးပြီးမှ ဒက်ဒီတို့ထံ
လည်းပြောခိုင်းမယ်။ သူလည်းပြောမှာတဲ့။ အပေးအယူလုပ်ထား
ပြီးသား... ပူမနေနဲ့”

“ဟဲ့! တော်ကြာ တစ်အိမ်တည်းအတူနေကြတဲ့ ညီအစ်မတစ်
ယောက်ယောက်နဲ့ သူ့ပြိုင်ဘက်မှ ဟုတ်ပေပြစ်နေမှာနော်... ပြီး
အတွက် စိုးရိမ်ပြီးပြောနေတာ”

“သူက ရွေးဦးမှာကိုး... ချိုးရဲ့”

နွတ်က ဆင်ခြေပေးလိုက်မိပါသော်လည်း ရင်ထဲမှာ ထိတ်
ခနဲဖြစ်သွားတာကတော့ အသေအချာပါပဲ။ တစ်အိမ်တည်းအတူ
နေတာ စကားမပြောဘဲနေမည်မဟုတ်။ သျားကတော့ ထား
တော့။ ကလေးစိတ်မကုန်သေးတာမို့ စိုးရိမ်စရာမရှိသေးပါလေ။
သျှိုကိုတော့ ထည့်တွက်ကြည့်ရမှာပါပဲ။ မိန်းကလေးတို့တတ်သင့်တ

ပညာတွေအားလုံး သျှိုထံမှာရှိနေသလို ယောက်ျားလေးအများစု
ရင်ခုန်လှေ့ရှိတဲ့ ဆံနွယ်ရွှည်တွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားတာမဟုတ်တာ။
ပြီးတော့... သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ အမြဲကြည့်ကောင်းအောင် သျှိုက
ပြင်ဆင်ပြီးနေတတ်သည်လေ။

အို! အကြည်လေး ဘာကြောင့်မိရိမ်နေရတာလဲ။ တကယ်ဆို
သူနဲ့အကြည်လေးက ခုချိန်ထိ စကားတစ်ခွန်းမှမပြောဖူးသေးတဲ့
သူစိမ်းသက်သက်ပါလေ။

ည(၈)နာရီကျော်ကျော်မှာ သူလမ်းထိပ်သို့ထွက်လာခဲ့ပါ၏။
ခြံရွှေမှာစောင့်နေစဉ် ခြံထဲမှချာတိတ်တစ်အုပ်ထွက်လာလေသည်။
ခပ်မိမိကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲလျက်ထွက်လာသည့်
သူမက သူ့ကိုတွေ့တော့ ခပ်မိုက်မိုက်အကြည့်ဖြင့်ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ဟော! အစ်ကိုလာကြပြီ။ ဒေါင်းကို ငါပဲလိုက်ပို့ပေးလိုက်
မယ် ပသျား”

“ငါလည်းပို့မှာပေါ့”

“နေပါစေ သျှားရဲ့။ ဖြိုးပဲလိုက်ပို့ရင် ကြော်ပါတယ်။ ကိုကိုကို အားနာစရာကြီး”

သူမက ဒေါင်းကိုမျက်မှောင်ကြုတ်၍ကြည့်လိုက်ပါ၏။ သူ့ကို များ ကိုကိုလို့ခေါ်ရတယ်လို့ မတန်မရာ... ဒေါင်းရယ်။

“မနက်ဖြန် ကျောင်းမှာ စာထွက်တွက်ပြရမှာနော် သျှား။ ဖြိုးတို့ထက် ပိုပြီးတော်ရမယ်နော်”

“အင်းပါ”

“အံ့မယ်! ဒီအတိုင်းရမလား။ ငါတို့ယောက်ျားလေးဘက်က နိုင်ရင် နင်တို့မိန်းကလေးတွေဘက်က မုန့်ဝယ်ကျွေးကြေးပေါ့”

“စိန်လိုက်လေ ကဖြိုးရဲ့။ နင်တို့နိုင်မလား ငါတို့နိုင်မလား ဆိုတာ စောင့်ကြည့်လိုက်။ ဒေါင်းရေ... ငါပြန်ပြီ”

“အင်း”

စက်ဘီးယူမလာတာမို့ သူမနှင့်သူ ဒီအတိုင်းလမ်းလျှောက် ပြန်လာခဲ့လေ၏။ ဘယ်ကစပြီး စကားပြောရမှန်းမသိဖြစ်နေစဉ်

သူမက သူ့ကိုဖျတ်ခနဲကြည့်လာလေသည်။

“ကိုမိုးသန့်ဖြူ”

“ဟင်”

“နောက်ကို ကျွန်တော့်ကိုလာမကြိုပါနဲ့... ကျွန်တော့်ဟာ ကျွန်တော်ပြန်ရဲပါတယ်”

“ကိုယ်၊ ဦးငယ်လာကြိုခိုင်းလို့လာခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ရပါတယ်။ အန်တီကြိုခိုင်းလည်းမကြိုပါနဲ့”

“အန်တီလည်းမဟုတ်ဘူး”

“မမတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

သူမတီးတိုးရွတ်တော့ သူဖြိုးလိုက်မိသည်။ ခုလိုဆိုတော့ လည်း စကားပြောတာ အဆင်ချောလို့ပါလား။

“ဖေဖေကြိုခိုင်းတာ”

“ဟင်! လေးလေး လာလည်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ Phone နဲ့ပြောတာပါ”

“ဪ”

“ကိုယ့်ကိုကလေးနဲ့အပြိုင်စိတ်ကောက်ရလားဆိုပြီး ဆူလို့ပါ”

“အစ်ကိုက ပြန်မရှင်းပြဘူးလား”

ကြည့်စမ်း! အစ်ကိုဆိုပါလား။ တကယ်ကို လိုလိုချင်ချင်နဲ့ခေါ်

ပုံပါလားလေ။

သျှား၊ မင်းစိတ်တွေ တကယ်ပဲပြေသွားတာလားဟင်။

၁၁၆ ❀ မမသဒ္ဒါမောင်

“ရှင်းတော့ရှင်းတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ပဲအပြုစုအပြောခံရတာပေါ့”

“ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ဘာမှမထားတတ်ပါဘူး အစ်ကိုရား... နောက်နေ့ကစပြီး လာမကြိုပါနဲ့။ ကျွန်တော့်ကိုလာကြိုနေတော့ အစ်ကိုစာကျက်ချိန်တွေ လျော့ကုန်တာပေါ့။ ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်အတွက် ဘာအန္တရာယ်မှမရှိပါဘူး”

သူ့မက ခြံတံခါးကိုပိတ်ကာ အိမ်ထဲသို့အရင်ဆုံးဝင်လိုက်ပါ၏။ ကျောပိုးအိတ်ကိုအခန်းထဲဝင်ထားကာ ထမင်းစားခန်းထဲအမြန် လျှောက်ခဲ့သည်။ သို့အုပ်ဆောင်းအုပ်ထားပေးသည့်ထမင်းပွဲကို ခပ်မြန်မြန်စား၍ မနက်ဖြန်အတွက် စာတွေကိုကြိုးစားပမ်းစားကြည့်ရလေ၏။

တစ်ဖက်ခန်းမှ မီးလင်းနေသည်မို့ သူလည်း မအိပ်သေးဘဲ စာကျက်နေမှန်းသိလိုက်ပါသည်။ ခင်ဗျားနဲ့ဖြိုးမမရင်းနှီးနေပြီလား အခုတလော ကျောင်းမသွားခင် မမကိုမြင်လိုက်တိုင်း အလှတော့ မသိမသာပြင်လာတာ ကျွန်တော်တွေ့နေရတယ်လေ။

အခန်း (၈)

သားဦးကို ဖယ်ရိပေါ်တင်ပေးလိုက်ပြီး စက်ဘီးဖြင့်ပြန်ခဲ့စဉ် ခြံရှေ့ထွက်စောင့်နေသည့် မမမိုးသောက်ကြည်ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။

“သွားတော့မလို့လားမမ”

“အင်း... သွားရဲ့ကိုကိုကို ဒီနေ့ကစပြီး မမရဲ့ကားနဲ့လိုက်ခဲ့ဖို့ မှာချင်လို့ပါ”

“ကိုကို”

“အင်းလေ... မိုးသန့်ဖြူကိုပြောတာလေ”

“ဪ... ကျွန်တော်တောင် ကြောင်သွားတာပဲ။ ဘယ်သူ ကိုပြောတာလဲလို့။ ပြောလိုက်မယ်မမ၊ သွားပြီနော်”

သူမ စက်ဘီးကိုအမြန်နင်း၍ ပြန်ခဲ့တော့ သူနှင့်ခြံဝမှာတိုး လေ၏။

“အစ်ကို့၊ မမက သူတို့ကားနဲ့လိုက်ခဲ့တဲ့၊ စောင့်နေတယ်”

“ဘယ်က မမလဲ”

“ဖြိုးမမကိုပြောတာလေဗျာ”

“နေပါစေ”

“စောင့်နေတာဗျ။ အားနာစရာကြီး”

သူမက အိမ်ထဲအပြေးဝင်သွားတော့သည်။

သူ ခပ်မှန်မှန်ခြေလှမ်းဖြင့် လမ်းထိပ်ထွက်ခဲ့စဉ် ခြံဝမှာ ရပ်စောင့်နေသည့်အကြည်လေးကို မြင်လိုက်ရလေ၏။

“စောသားပဲ”

“ကျွန်တော်က လိုင်းကားမီမယ့်အချိန် မှန်းထွက်လာတာပါ မမိုးသောက်ကြည်ရဲ့”

“ဟယ်! ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲ။ အကြည်လေးလို့ပဲခေါ်ပါ ကိုသန့်ရယ်”

လာပြန်ပြီတစ်ယောက်... သို့လည်း သူ့ကို ကိုသန့်လို့ခေါ် တာမဟုတ်လား။ ဒါပေမဲ့ သူမခေါ်တတ်တဲ့အစ်ကိုဆိုတာလောက် နားဝင်မချို့လှ။ သူမခေါ်သံလေးထဲမှာ လေးစားမှုရှိသေမူတွေ ပါ ဝင်နေတာလေ။ အကြည်လေးက သူ့ကိုလှလှလေးပြုံးပြလိုက်လေ သည်။

“လာလေ... စောသေးတာပဲ။ တစ်ခုခုစားပါဦးလား”

“ကျွန်တော် အိမ်က၊ စားလာပြီးပါပြီ”

“ကိုသန့်က အတော်မာနကြီးတာပဲနော်။ သွားဆို အကြည် လေးတို့အိမ်မှာ ဘာကျွေးကျွေး ငြင်းတယ်လို့မရှိဘူး။ ဟန်ပန်မရှိ ဝင်စားတာပဲ”

“သူက ကလေးကိုး... အကြည်လေးရဲ့”

ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်လျက်ပြောတာမို့ အကြည်လေး ပြုံးလိုက်မိ ပြန်၏။ သွားကို ကလေးလို့ပဲမြင်လို့တော်ပါသေးရဲ့။ ဒါဖြင့် သို့နဲ့ ရော၊ တော်တော်များခင်နေကြပြီလား။

“သွားက ကလေးမို့ထားတော့... သို့ကရော”

“သို့က ခပ်အေးအေးနေတဲ့သူလေ။ ကျွန်တော်နဲ့ သွားက အမြဲပြဿနာတက်နေတာကြာပြီ။ အခုမှပြေလည်ခါစရှိသေးတယ်”

“ဟင်းဟင်း... သျှားက အစကတည်းက အဲဒီလိုပဲလေ ကို သန့်နဲ့။ အဲဒါလေးတွေက သူ့ကိုချစ်ဖို့ကောင်းစေတာလေ။ ကိုသန့် တို့ကို ဘယ်သူရှင်းပေးလိုက်လို့လဲ... ဦးငယ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေပါ”

“ရှင်! ကိုသန့်ဖေဖေဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေနဲ့သျှားဖေဖေက သူငယ်ချင်းတွေလေ။ ငယ်ပေါင်းတွေမို့ တော်တော်ချစ်ကြတယ်။ ဘွားကလည်း ဖေဖေကို သားအရင်းလိုပဲသဘောထားခဲ့တာလေ”

ရင်ထဲမှာ တော်တော်ပူသွားရပါ၏။ မိဘချင်းရင်းနှီးကြတာ ဆိုတော့ သားသမီးတွေကိုသဘောမတူဘူးလို့ပြောနိုင်မလား။ သျှား တို့က ကျိကျိတက်ချမ်းသာပေမယ့် ကိုသန့်တို့လည်း သူ့ဟာနဲ့သူ့မို့ ကြတာပါပဲလေ။

“ဘွားဘွားဒေါ်အိမ်စည်နဲ့ ကိုသန့်ရင်းနှီးလား”

“ငယ်ငယ်ကတော့ ဝင်ထွက်ခဲ့တာပဲ။ ကျွန်တော် ရှစ်တန်း ရောက်မှ မေမေ့ဇာတိ မော်လမြိုင်မှာ ပြန်နေဖြစ်တော့ အဲဒီတ ကတည်းက ဘွားနဲ့အဆက်အသွယ်ပြတ်သွားတာပဲ”

“ကိုသန့်က တစ်ဦးတည်းသောသားလား”

“ဟုတ်တယ်”

“မိဘတွေက အတော်အလိုလိုက်ကြမှာပဲနော်”

“ဖေဖေထက် မေမေက ပိုစည်းကမ်းကြီးတယ် အကြည်လေး ခဲ့။ ကျွန်တော်က သူ့များတွေနဲ့မတူဘဲ ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေတာ။ ဗုဒ္ဓဘာစရာရှိရင် ဖေဖေကိုတိုးတိုးတိုင်ပင်ရတယ်။ မေမေက အလို လိုက်ဘူး။ အဲဒီလိုမို့”

“ကိုသန့်က သားလိမ္မာလေးမှန်း ကြည့်ရုံနဲ့သိသာပါတယ် နော်”

နှစ်ဦးသားရယ်လိုက်ကြစဉ် အပေါ်ထပ်မှအပြေးဆင်းလာ သည့်ဖြိုးက အိမ်ရှေ့ကိုလှမ်းအော်လိုက်လေ၏။

“Ready ပဲလား ပသျှားရေ”

“စိမ်ခေါ်ရင် တိမ်ပေါ်ထိတက်မယ့်လူပါ ကဖြိုးရဲ့။ နင်တို့ ကောင်တွေလောက်တော့ ပျင်းတောင်ပျင်းသေးတယ်”

“လေသိပ်မကျယ်နေနဲ့”

ဖြိုးက သျှားနားရွက်ကိုဆွဲလိုက်တော့ သျှားက ဖြိုးလက် မောင်းကို ဖျတ်ခနဲဆွဲကိုင်လိုက်ပါ၏။

“အား... ခွေးကိုက်ပြီမာမိရေ”

“နင်နော်”

“သားရယ်... သမီးလေးကိုတွေ့ရင် နည်းနည်းလေးတော့ စလိုက်ရမဲ့ပဲ။ မုန့်စားပါဦးလားသမီး။ သမီးအကြိုက် အန်တီသင်း ပူတင်းဖုတ်ထားတယ်လေ။”

“ပူတင်းလား... ပွတာပဲ”

“ဟေ့ကောင်! ငါ့ဖို့ မာမီလုပ်ပေးတာ”

“အံ့မာ! ငါ့ဖို့လုပ်ပေးတာကိုများ။ နော်... အန်တီသင်း ရယ်”

“ငါ့ဖို့ပါဆိုနေမှ”

အန်တီနောက်မှ နှစ်ယောက်သားအပြေးလိုက်ဝင်သွားတာ ကို သူ့အငေးသားကြည့်နေမိ၏။ ကြည့်စမ်း... သူနဲ့တော့ ဒီလို တရင်းတနီးမရှိပါဘဲ ဖြိုးတို့နဲ့ကျ အရမ်းကို တရင်းတနီးနေတတ် တာပါလား။ ငယ်သူငယ်ချင်းဖို့ မရှက်မကြောက်ပြောဆိုဆက်ဆံ တာပဲထင်ပါရဲ့။ သူက သူ့မထက်အသက်လည်းအတော်ကြီးတာကိုး။

“စားဦးမှာလား”

“တော်ပြီ”

“ဒီမှာ တစ်တုံးကျန်သေးတယ်လေကွာ။ နင်တစ်ဝက်၊ ငါ

တစ်ဝက်ပေါ့ ပသျှားရ”

ပန်းကန်ထဲမှ ပူတင်းတုံးကို ဇွန်းဖြင့်ဝက်ကွာခွဲတော့ သျှားက မီးစပ်ကို ဟပေးလိုက်ပါ၏။ အန်တီက ဖြိုးလက်ထဲမှ ပန်းကန်ကိုယူ ခွဲ အိမ်ထဲပြန်ဝင်သွားလေသည်။

“သွားပြီ မာမီရေ”

“တုတာ မမ”

“တုတာ သျှား”

သူမက အကြည်လေးကို တစ်ချက်ပြုံးပြလိုက်ပြီး ဖြိုးနှင့်အတူ ကားပေါ်တက်ထိုင်လိုက်လေ၏။ ကားပေါ်ရောက်တော့ ဖြိုးက သူ့မ ကားထင်မွှေးကိုဆွဲစေ၍ သူမကဖြိုးလက်မောင်းကို ဆွဲဆိတ်လိုက်တာ ဆို သူ့မြင်လိုက်ရပါသည်။ ရင်ထဲမှာ ဘာမှန်းမသိသည့်ခံစားချက် ခြင့် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားရလေ၏။

ကျောင်းရောက်တော့ အကြည်လေးတို့အုပ်စုနှင့် တစ်ဝိုင်း စည်းထိုင်စကားပြောရပေမယ့် စိတ်ထဲသိပ်မကြည်တော့ပါချေ။ ကားထဲမှာ ဖေဖေစကားတွေကိုသာ ကြားယောင်နေမိ၏။ ဘွားက သဘောတူပေမယ့် သူမက သဘောမတူရင်ရော ဖေဖေ။ အထူး ခြင်္သေ့ ကျွန်တော်နဲ့ ခပ်ကင်းကင်းနေတတ်တာမို့ ကျွန်တော်နဲ့ကိစ္စ

www.burmeseclassic.com

ကို လက်သင့်ခံခေါင်းညိတ်မှာမဟုတ်ပါဘူး။

ဒုက္ခပါပဲ။ သူ့ ဘာတွေများ တွေးမိပါလိမ့်။ ဖေဖေပြေ တုန်းကဖြင့် ခါးခါးသီးသီးငြင်းထားပြီးကာမှ အခု သူစိတ်ပူနေတာ သဘာဝကျပါရဲ့လား။ မေမေကိုယ်တိုင် အားရဲ့မြေးတွေနဲ့ ခပ်ကင် ကင်းနေဖို့ပြောခဲ့ပါလျက် သူ့ဘက်က ပတ်သက်ချင်စိတ်ဖြစ်နေတာ တော့ မကောင်းတော့ပါဘူးလေ။

“ကိုသန့်”

“ဟင်”

“ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ကျွန်တော် ဒီနေ့စောစောပြန်မလားလို့... ခေါင်းထဲသိ မကြည်ဘူး။ Pratical လည်းမရှိတော့ ပြန်လို့ဖြစ်မှာပါ”

“ခေါင်းကိုက်ရင် ဆေးသောက်မလားဟင်”

“နေပါစေ”

သဒ္ဓါတွေပိုနေသည့် အကြည်လေးကိုကြည့်ပြီး မျိုးတို့အုပ် မျက်စိပစ်ပြနေကြလေ၏။ အစကဖြင့် မတူသလိုမတန်သလို style လေးချိုးနေပြီး ခုတော့ သံယောဇဉ်ရိပ်သန်းသည့်မျက်ဝန်းတို့ဖြ သူ့အပေါ် အကြည်လေး ဂရုတစိုက်ရှိနေပြီကိုး။ သူကတော့ ဘာ

မှသတိမထားမိဟန်ဖြင့် စာကိုသာ ကြုံးရှုန်းကြည့်နေလေသည်။ ချက်နှင့်ထားသည့် သူ့မျက်ခုံးစိမ်းစိမ်းတို့ကိုကြည့်ရင်း သက်ပြင်း ခြိုက်လိုက်သည့်အကြည်လေးကို သူကဖြင့် တစ်ချက်မျှမကြည့်ခဲ့ပါ လေ။

ညနေစောစော အိမ်ကိုပြန်ခဲ့စဉ် အရင်ပြန်ရောက်နှင့်နေ သည့်သျှိုကိုတွေ့ရလေ၏။ သူ့မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ပြန်လာတာကို လည်း သျှိုက သတိထားမိသွားပါသည်။

“ကိုသန့် နေမကောင်းဘူးလား”

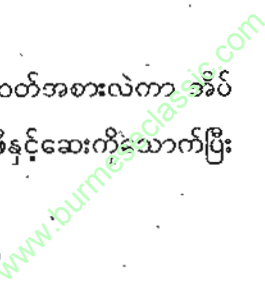
“အင်း... ခေါင်းနည်းနည်းကိုက်နေလို့”

“ပါရာတစ်လုံးလောက် သောက်လိုက်ပါလား။ ဖျားချင်သလို ဖြစ်နေရင် ဒီညနေ ထမင်းမစားနဲ့တော့လေ။ သျှို တစ်ခုခုလုပ်ပေး မှာပေါ့။ ဗြူစွမ်ဖြစ်ဖြစ်၊ ဆန်ပြုတ်ဖြစ်ဖြစ် ဘာသောက်ချင်လဲ”

“နေပါစေ”

“အားနာစရာလား ကိုသန့်ရယ်၊ သျှိုလုပ်ပေးမှာပေါ့။ လော လောဆယ် ကော်ဖီနဲ့ဆေးသောက်ထား”

သူ့အခန်းတံခါးစေ့ထားလိုက်ပြီး အဝတ်အစားလဲကာ အိပ် ရာထဲခွေနေမိ၏။ သျှိုလာတိုက်သည့်ကော်ဖီနှင့်ဆေးကိတ်သောက်ပြီး

၁၆ ❁ မမသဒ္ဓါတောင်

အိပ်ပျော်သွားပါသည်။ သူ့ဖျတ်ခနဲလန့်နိုးလာတော့ အပြင်မှာ မိုး
တွေက တဝုန်းဝုန်းရွာနေလေ၏။ နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ကိုးနာရီ
ရှိနေစေပြီ။ ချာတိတ်ပြန်ရောက်ပြီလား။ သူမအခန်းတံခါးကို ဖွင့်
ကြည့်တော့ ရောက်မလာသေးပေ။

ထီးယူလျက် ထွက်လာခဲ့၏။ အသင့်ဖွင့်ထားသည့်ခြံတံခါး
ဝင်ခဲ့စဉ် အိမ်ထဲမှ ကလေးတစ်အုပ်က ထွက်လာလေသည်။ သူ
ကတော့ ထွက်မလာသေးပေ။

“ငါလိုက်ပို့ပါမယ်ဆိုမှ”

“ရပါတယ်... ကဖြိုးရာ”

“နင့်အကြောင်း ငါမသိဘူးများ မှတ်နေလား။ ထီးပါမလာ
တာအကြောင်းပြပြီး မိုးရွာထဲ ခုန်ပေါက်ပြန်မယ့်ကောင်”

“ဘာဖြစ်လဲ... မိုးရွာတာ ငါသိပ်ကြိုက်မှန်းသိရဲ့သားနဲ့
ကဖျက်ယဖျက်ပြောနေပြန်ပါပြီ”

“မိုးက သည်းတယ်ဟ၊ တော်ကြာ ဖျားနေမှဖြင့်”

“ဪ... ငါ့အိမ်မှာ ဆေးကျောင်းသားကြီးတစ်ယောက်
လုံးရှိတာပဲ။ သူကုပေးမှာပေါ့”

ကြားလိုက်ရသည့်စကားသံကြောင့် သူ့ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်

မိသည်။ ဒီလိုကျတော့လည်း သူ့ကိုအားကိုးရှာသားပါလား။

“အမြင်ကပ်ပုဒ်မနဲ့ ကုမပေးရင်ရော”

“ဒီတော့လည်း မမကို Phone ဆက်ပြီးခေါ်လိုက်မှာပေါ့။

မေရဲ့အသည်းတုံးလေး ဖျားနေလို့ကုပေးပါဦးလို့”

“အရူးမ”

“နင်က အပေါလေး”

တတီးတီးနှင့်ရယ်မောကာ ထွက်လိုက်စဉ် မိုးရေတောထဲ
သီးတစ်ချောင်းနှင့်ရပ်စောင့်နေသည့်သူ့ကို တွေ့လိုက်ရလေ၏။

“ဟာ! လာကြိုပြန်ပြီလား။ သွားပါပြီဗျာ၊ ရှိစုမဲ့စုဝင်လေး

တော့ ပျက်ပါပြီ”

“ဘာလဲ... အစ်ကိုလာကြိုလို့လား”

ဖြိုးက အပြင်ကိုကဲကြည့်လိုက်ပြီး သူ့ကိုလှမ်းပြောလိုက်လေ

၏။

“အစ်ကိုညီမကို ကောင်းကောင်းခေါ်သွားဗျို့။ ဒီကောင်က
ယေဝယ်ကတည်းက မိုးရေထဲပြေးဆော့တဲ့ကောင်မို့ပါ”

“ခွန်ကြီး”

“ငတုံးလေး”

သူက ထီးကိုလှမ်းပေးလိုက်ရာ သူမက လွယ်အိတ်ကိုပိုက်ကာ ခေါင်းငုံ့ဝင်လိုက်ပါ၏။ နှစ်ယောက်အတူဆောင်းမယ့်ပုံပေလေ။

“သွားပြီ... ကပြုံးရေ။ မနက်ဖြန် Bio ဆိုရင် တစ်ခါထ (၅၀)နော်”

“စိမ်လိုက်”

နှစ်ယောက်သား မိုးရေထဲပြန်လာရင်း အသံတိတ်နေသည်ကို သူမက စချင်လား။ ဒီလူကြီး ဘာတွေများ စဉ်းစားနေတာလိမ့်။ ပြုံးမမကိုတွေးနေတာဆိုရင်တော့ သွားနဲ့ရန်သူတွေဖြစ်သွားမှာနော်။

“ဟော! အပေါ်က သစ်ကိုင်းကျိုးပြီလားမသိဘူး”

သူမ လက်ညှိုးထိုးပြောလိုက်တာမို့ ထီးကိုပင့်၍ ကြည့်လိုက်စဉ် မိုးရေတွေက သူတို့နှစ်ယောက်အပေါ် ဝေါခနဲရွဲသွားလေ၏။ သူမက သဘောကျစွာဖြင့် စာဟားဟားအော်ဟစ်ရယ်နေပါသည်။ သူ့အညာမိသွားလေသည်ကိုး။

“ဖျားတော့မှာမို့ သွားရယ်”

“ကျွန်တော်က ဒေါင်ဒေါင်မြည်ပါတယ် အစ်ကိုရ။ sorry

sorry ပျော်စေချင်လို့ စလိုက်မိတာ”

ကျေးဇူးတင်ပါတယ်သွားရယ်။ တစ်နေ့လုံး မကြည်မလင်ဖြစ်နေတဲ့စိတ်တွေက မိုးရေတွေနဲ့အတူ ရင်ထဲထိအေးမြသွားစေတာအမှန်ပါ။ အထူးသဖြင့် ကြည်ကြည်လင်လင်မျက်နှာလေးနဲ့ မင်းရယ်မောတာကိုမြင်လိုက်ရလို့ပါ။ ပြုံးအပေါ်မှာပဲ တရင်းတနီး ရှိတာလို့ထင်နေတဲ့ ကိုယ်ထင်မြင်ချက်တွေကို ဒီနေ့ကစပြီး ကိုယ်ဖယ်ရှားလိုက်ပါတော့မယ်။

မိုးရေစိုလို့ ဖျားချင်လည်းဖျားပါစေတော့၊ ကိုယ်ကျေနပ်ပါတယ်ကွယ်... တကယ်ပါ။

ညီမလေးတို့လားကွယ်

BURMESE CLASSIC

အန်း (၉)

မိုးသံတဖျောက်ဖျောက်ကြားမှာ ညည်းသံသဲ့သဲ့ကိုကြားလိုက်ရသဖြင့် ဆတ်ခနဲလန့်နိုးလာရ၏။ အရေးထဲ မီးတွေပျက်နေတာမို့ မှောင်မှောင်မည်းမည်းထဲမှာ ငုတ်တုတ်ထထိုင်လိုက်ရသည်။

ဟော! ဟိုဘက်ခန်းကပဲ၊ ဒါဖြင့် အစ်ကိုဖျားပြီထင်ပါရဲ့။

လျှပ်ရောင်ဖျတ်ခနဲလင်းသည့်အလင်းရောင်ဖြင့် ခုတင်ပေါ်မှဆင်းလိုက်၏။ တစ်ဖက်ခန်းသို့ဝင်လိုက်စဉ် စောင်ဖြင့်ကွေးကာ တုန်ရီနေသည့်သူ့ကို ဝိုးတဝါးမြင်ရလသည်။ နဖူးကိုစမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကိုယ်ခြစ်ခြစ်တောက်ပူနေမှန်းသိလိုက်ရသဖြင့် ဘာလုပ်ပေး

၁၃၂ ❀ မမသဒ္ဓါမောင်

ရမှန်းမသိဖြစ်သွားပါ၏။

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

ညည်းညူသံက မေးဖျားရိုက်စဉ်မှာ ထပ်ထွက်လာလေ၏။ သူမအခန်းထဲပြန်ပြေးဝင်ကာ ခြုံစောင်ကိုယူ၍ သူ့ကိုခြုံပေးလိုက်စဉ် သူ့လက်တစ်ဖက်က သူ့မကိုဆွဲယူထွေးဖက်လိုက်လေသည်။

“အာ... အစ်ကို”

ရုန်းလိုက်မှပင် သူမပါးပြင်ထက် နွေးခနဲဖြစ်သွားတာမို့ တစ်ကိုယ်လုံးထူပူကာ သူ့နှင့်တေးရာသို့ရွှေ့ရပ်လိုက်ရလေသည်။

အမယ်လေး... ရင်တွေတုန်လိုက်တာနော်။ ဘယ်လိုဖျားဖြစ်ကုန်တာပါလိမ့်။ သူကတော့ နွေးသွားပုံဖြင့် ငြိမ်သက်စွာအိမ်မောက်ကျနေချေပြီ။

တော်ပါသေးရဲ့။ ဘယ်သူမှမသိပေလို့ လှိုက်ဖိုခုန်ပေါက်နေသည့်ရင်ဘတ်ကိုအသာဖိ၍ထွက်ခဲ့စဉ် လှေကားမှဆင်းလာသည့် မမနှင့်တန်းတိုးလေ၏။

“သျှား... နင်... နင် ဘယ်ကထွက်လာတာလဲ”

“ဟင်! ”

သူမအလန့်တကြားဖြင့် နံရံကိုကျောမိုရပ်လိုက်ပါ၏။

အမယ်လေးနော်... လန့်ပါတယ်ဆိုမှ မမနဲ့တန်းတိုးရတယ်လို့။ ရင်ခုန်သံတွေကစဉ်ကလျားဖြစ်နေတာမို့ သူမအသံက တုန်တုန်ရီရီဖြင့်ထွက်လာလေသည်။

“ဟို... ဟို... အစ်ကို့ဆီက”

“ဘာ! နင်”

“အာ... မမကလည်း ဒီမှာလန့်ရတဲ့ကြားထဲ စွတ်အော်နေတာပဲ။ အစ်ကို မိုးမိပြီးဖျားနေလို့ အဲဒါ... ”

“အဲဒါ အန်တီကိုမနိုးဘဲ နင်ဘာဝင်လုပ်တာလဲ သျှားရယ်”

မီးက ဖျတ်ခနဲလင်းလာပြီး အန်တီပါ ထပ်ဆင်းလာလေ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ကိုသန့်ဖျားလို့တဲ့ အန်တီ”

“ဟဲ့! မိုးမိပြီထင်တယ်။ ညနေကတည်းက ဆေးသောက်နေရတာ မိုးရေတောထဲ ထပ်ထွက်တာကိုး”

အန်တီလေးကပြောရင်းဖြင့် သူ့အခန်းထဲဝင်သွားလေ၏။

မမက ရေခဲသေတ္တာထဲမှရေခဲနှင့်ရေကို စတီးလေ့ထဲသို့ထည့်ကာ နောက်မှလိုက်သွားပါသည်။

“ဒါ... အငယ်မစောင်ထင်တယ်”

၁၇၄ ❀ မမသဒ္ဓါမောင်

“ဟုတ်တယ်အန်တီ။ အဖျားတက်နေလို့ဆိုပြီး လာခြုံပေးသွားတာ”

“ကျွတ်! ဘာမှနားမလည်ဘဲနဲ့၊ ဒီကလေးမကတော့လေ”
အန်တီကပြောရင်းဖြင့် သူမစောင်ကို ခွာလိုက်လေ၏။ ရေပတ်တင်ပေးတာ၊ အဝတ်လဲပေးတာတို့ကို မမနှင့်လုပ်ပေးနေတာကိုငေးကြည့်ရင်း သူမအားငယ်သွားရပါလေသည်။

ဟုတ်တယ်လေ။ ချမ်းလို့ထင်ပြီး စောင်ခြုံပေးတာကလွဲလို့ သူမဘာမှမလုပ်တတ်တာပဲ။ မမက အစစအရာရာတတ်သိကျွမ်းကျင်လိမ္မာလွန်းနေသည်မို့ သူမထက် အမြဲရှေ့ကရောက်နေရတာလေ။

မိုးလင်းတော့ သူ့ကိုစောင့်ရန် မမက ကျောင်းမတက်ဘဲ ကျန်ခဲ့လေ၏။ သူမကျောင်းသို့ထွက်လာရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။ ညက ပျော်စေချင်လို့စလိုက်တာပါ အစ်ကိုရယ်။ သျှားတမင်လုပ်လိုက်တာ မဟုတ်ရပါဘူး။ ပြီးတော့ ညနေက အစ်ကိုဖျားနေမှန်းလည်း တကယ်မသိခဲ့တာပါ။ ခုတော့ သျှားကြောင့် အစ်ကိုဖျားရပြီပဲ။ ကျွန်တော်စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ။

“မျက်နှာကလည်း လင်းတဖွင့်သလိုဖြစ်နေရတယ်လို့”

အိမ်ထဲဝင်ဝင်ချင်း စံလိုက်သည့်ဖြိုးကိုစိတ်မဆိုးနိုင်ဘဲ လေပြေလေးနှင့်သာပြန်ပြောဖြစ်၏။

“အစ်ကိုဖျားနေပြီ”

“ထင်တယ်။ ညက မိုးရေတောထဲသွားလို့မဟုတ်လား”

“ငါက ညနေကတည်းက ဖျားနေမှန်းမသိလို့ပါ ကဖြိုးရာ”

“နင်သိတာ စားဖို့အိပ်ဖို့ပဲမဟုတ်လား။ ချီးမွမ်းစရာဆိုလို့ စာလေးတော်တာပဲရှိတယ်”

“ငါသိပါတယ်။ သူ ငါ့ကိုစိတ်ဆိုးနေတော့မှာပဲ။ ကျောင်းတစ်ရက်ပျက်ရင် စာတွေအများကြီးလွတ်သွားမှာပဲ။ ငါလည်း သူ့စာတွေကိုနားမလည်တော့ ဘာမှပြန်ကူးပေးတတ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ငါပြောသားပဲ။ နင်တတ်တာ ဘာမှမရှိပါဘူးလို့ဆို”

“အေးပါ... ပြောထားပေါ့။ ငါကလည်း အတော့်ကိုအသုံးမကျမှန်း သိနေပါပြီ”

သူမပြောလိုက်ရင်း ပါးပြင်ထက်မျက်ရည်က ပေါက်ခဲနဲကျသွားလေ၏။ ဘာကိုဝမ်းနည်းမှန်းမသိဘဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်တာတွေက ရင်ထဲအလိုလိုရောက်လာလေသည်။

“ဟာ! ပသျှား၊ မငိုရဘူးလေ။ ငါက ချစ်လို့စလိုက်တာပါ။

စိတ်မဆိုးပါနဲ့”

“ငါ... ငါသိပါတယ်”

“နင်ကလည်းဟာ”

“ဟဲ့! ဟိုနှစ်ယောက် စိတ်ကောက်နေကြပြန်ပြီလား”

“ဒီမှာမမရေ... အစ်ကိုတော့ ညကစိုးမိပြီးဖျားနေပြီတဲ့။ အဲဒါ သူ့ကြောင့်ဖြစ်တာဆိုပြီး မမညီမ ပုလဲခနေလို့”

“ဪ... သူ့ကလည်းက ကျောင်းမှာဖျားချင်ချင်ဖြစ်နေတယ်ပြောပြီး ပြန်သွားတာလေး၊ မိုးမိသွားတော့ ပိုဆိုးသွားတာပါ။ သူ့ကြောင့်ရယ်တော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ ဒါ ငိုစရာမှမဟုတ်တာ။ တိတ်တိတ်”

“သူ့ကြောင့် သူ့ကျောင်းပျက်ရပြီမမရဲ့။ စာတွေလွတ်ကုန်ရင် သူ့ကိုတအားစိတ်ဆိုးမှာ။ တော်ကြာ လေးလေးသိသွားပြီး ဆူရှင်တော့ ဒုက္ခပဲ။ ဦးငယ်က အကြောင်းမဟုတ်ဘူး”

“ဒီလောက်လေးနဲ့တော့ သူပြန်မတိုင်လောက်ပါဘူး သူ့ရယ်။ စိုးရိမ်မနေပါနဲ့။ သူ့စာတွေကို မမတို့သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းကူးပေးမှာပေါ့”

“သူနားမလည်တာရှိရင်လည်း ရှင်းပြပေးပါမမရယ်”

“ဪ... ခက်တာပဲ။ မမတို့အုပ်စုထဲမှာ သူကစာအတော်ဆုံး... သူ့ရဲ့။ ကဲ! ကျောင်းနောက်ကျနေဦးမယ်။ ညနေမှ မမတို့အားခဲမယ်နော်”

သူမ ခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ မရည်ရွယ်ပါဘဲဖြစ်ခဲ့ရသည့်အကြောင်းကြောင့် သူမကို သူ့စိတ်ဆိုးသွားမှာ ဘာကြောင့်ကြောက်နေမိတာလဲလိမ့်။ ပြေလည်လက်စနဲ့ပြေလည်ပါတော့လား။ တော်ကြာ သူ့ကြောင့်ဆိုပြီး လေးလေးပါစိတ်ဆိုးမှာကိုလည်း စိုးရိမ်မိပါ၏။ သူ့က ငယ်စဉ်ကပင် အခေါ်အရွယ်တွေထက် ဦးလေးအရွယ်တွေကိုသာ ပိုခင်တွယ်တတ်တာလေ။ ဦးငယ်မိန်းမ အန်တီနင်းကိုလည်း သိပ်မချွဲနဲ့ရဲ့။ ကျောင်းဆရာမဖြစ်တော့ ပို၍ဆိုးပါသေးသည်။

လေးလေးလည်း သားဆရာဝန်ဖြစ်တော့မှာမို့ သူ့ကိုအရင်ဆိုချစ်ပါဦးမလား။ သူ့အတော့်ကိုများ လောဘကြီးနေပြီထင်ပါရဲ့။ တစ်ဆွေမိန်းလုံးက ဝိုင်းပြုချစ်နေပါလျက် သူ့ကိုသိပ်မချစ်သည့်လူတွေနှင့်ဆုံရစဉ် ရင်ထဲမှာဆန္ဒက ဖြစ်တည်၏။

သည်းသည်းလှုပ်အလိုလိုကြသည့်လူတွေကြားမှာ ခပ်တန်းတန်းနေသည့်သူ့ထံမှချစ်ခြင်းတွေကိုလည်း မျှော်လင့်နေမိသည်။

အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်က ညီမလေးကို အလိုလိုက်တာမျိုးပဲဖြစ်
ဖြစ်ပါလေ။ ဆိုးနွဲ့ဗိုလ်ကျဖို့ အစ်ကိုတစ်ယောက် လိုချင်ခဲ့ပါလျက်
သူနဲ့စဆုံလိုက်ကတည်းက ဘာကြောင့် အဆင်မပြေဖြစ်ခဲ့ရတာပါ
လိမ့်။

ညနေကျောင်းဆင်းတော့ အိမ်မှာ မမက ရောက်နှင့်နေလေ
သည်။ ရေမိုးချိုး၍ရောက်နေသည့်မမ၏အလှက ညနေအချိန်၏
အလှနှင့်ယှဉ်၍ ထင်ရှားနေပါ၏။ သူ့ခုတင်ဘေးမှာ ခုံပြင်ထိုင်လျက်
ရယ်ရယ်မောမောဖြင့်စကားပြောနေပုံလေးကို သူမလှမ်းကြည့်နေ
မိသည်။

အစ်ကိုကလည်း မမကိုငေးလို့ပါလေ...

“အဲဒါနဲ့ပဲ ဆေးကျောင်းသားလေးက ဆေးကုခံလိုက်ရတယ်
ပေါ့လေ”

“နို့ပို့ပျောက်ပါတယ် အကြည်လေးရဲ့။ ညဘက်မိုးမိသွားလို့
ပါ”

“ကောင်းတယ်... ကလေးနဲ့ရောပြီး ဆော့တာကိုး”

“မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ညာတာကို ကိုယ်ခံလိုက်ရလို့ပါ”

“သျှားအကြောင်းလည်း သိရဲ့သားနဲ့”

ညာတာတဲ့... ဟုတ်တာပေါ့... သစ်ကိုင်းကျီးကျပြီဆိုပြီး
သျှားညာမိတာမှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... အစ်ကိုကဘာကြောင့်ယုံပြီး
မော့ကြည့်ခဲ့တာလဲ။

“သျှား... ဟဲ့”

“ဟင်”

“ဘာလို့ချောင်းနေတာလဲ”

“မချောင်းပါဘူး။ မမရောက်နေလို့ လှမ်းကြည့်တာပါ”

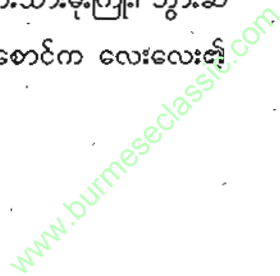
“ဒီည ကျွန်ုပ်မရှိဘူးဆို”

“အင်း”

“နှင့်အတွက် စာရောက်နေတယ်။ ငါ စားပွဲပေါ်မှာတင်ပေး
ထားတယ်။ ရေခဲချိုးပြီးဆာရင် စားထားနှင့်၊ ငါ သားဦးကိုကျွေးဦး
ဇယ်”

“ဟုတ်”

သူမအခန်းတံခါးကိုစေ့၍ စားပွဲပေါ်ကိုကြည့်လိုက်စဉ် စာ
နှစ်စောင်ကိုတွေ့ရလေ၏။ အမယ်... ကျားသားမိုးကြိုး၊ ဘွားဆီ
ကလည်း စာလာတာပါလား။ နောက်တစ်စောင်က လေးလေး၏
စာဖြစ်နေလေသည်။

သူမကျောပိုးအိတ်ကိုချ၍ ဘွားစာကို အရင်ဆုံးဖွင့်လိုက်မိ၏။

‘မြေး—

နေကောင်းရဲ့လား။ ကျန်းမာရေးကရစိုက်နော်။ စာကိုလည်း ကြိုးစား။ မြေးပြစ်ချင်တဲ့လူငယ်ဝင်ရင် လိုချင်တာ ဘွားဝယ်ပေးမယ်။ မြေးစာကျက်တာ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ဘွား Phone မဆတ်တော့ဘူး။ မြေးပေးပေးရဲ့သူငယ်ချင်း၊ ကျော်မိုးရဲ့သားနဲ့ သင့်အောင်ပေါင်းစဉ်းနော်။ ဘွားမြေးက ဆိုးမှန်းသိပေမယ့် ဘွားက အဲဒီလိုဆိုတာလေးကိုပဲ ချစ်နေရတာ။ မြေးနဲ့သျှိုတို့ လိုတာတွေ လူကြိုနဲ့ ဘွားပို့ပေးလိုက်တယ်။ စာမေးပွဲကြီးပြီးရင် ဒီတိုတစ်ခေါက်ပြန်ခဲ့ဦး။ မြေးအတွက် စိစဉ်ထားတာတွေကို ဘွားပြောရဦးမှာ...အီပဲ။

မြေးရဲ့ဘွား
(အိမ်ရှေ့အိမ်စည်)

ဟင်းဟင်း... စာရေးတာကလည်း တိုတိုလေး။ သျှားထိ သတိရကြောင်း၊ လွမ်းကြောင်းလေးတောင်မှ မပါပါလားနော်။

နောက်တစ်အိတ်ကို ထပ်ဖွင့်လိုက်ပါ၏။

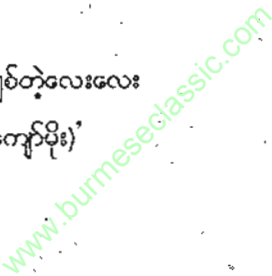
‘သျှားလေး...

သမီးကိုကိုနဲ့ စိတ်ကောက်နေကြတယ်ဆို။ ကိုကိုက တစ်ဦးတည်းသောသားဆိုတော့ ဆိုးတယ်၊ သျှားရဲ့။ အိမ်မှာလည်း သိပ်ဂျစ်တာ။ ဆေးကျောင်းတက်မှ နည်းနည်းလိမ္မာသွားတယ်။ သမီးက အဝယ်ပဲ၊ ကိုကိုဆိုးရင် ခွင့်လွှတ်လိုက်ပေါ့။

လေးလေးလည်း ပွဲရုံကိစ္စတွေနဲ့မအားဘူး သမီးရယ်။ ဘွားဆီကိုတော့ မကြာမကြာရောက်ပါတယ်။ သမီး ဒီနှစ်စာမေးပွဲပြေပြီး ပြန်လာရင် ဘွားကအစီအစဉ်တစ်ခုဆွဲထားလေရဲ့။ သမီးပေးပေးပေးပေးလေးလေးနဲ့တိုင်ပင်ထားတာပေါ့။ သမီးပြန်လာတော့မှပဲ ပြောပြတော့မယ်နော်။

စာကြိုးစားနော်၊ သမီးလေး။ သမီးကိုကိုတောင် ဆရာဝန်ကြီးဖြစ်တော့မှာ။ သမီးက အင်ဂျင်နီယာတော့ဖြစ်ရမှာပေါ့။ စာမေးပွဲအောင်ရင် လိုချင်တာရမယ်။ နောက်မှစာရှည်ရှည်ရေးလိုက်မယ်နော်။ ကျန်းမာရေးတိုကရုစိုက်၊ သိပ်လည်းမဆော့နဲ့ဦး။

သမီးချစ်တဲ့လေးလေး
(ကျော်မိုး)

ဘွားဘွားတော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။ သျှားတောင် စာရေး
မဖြေရသေးဘဲနဲ့ ဘာတွေ့ကြုံတင်စီစဉ်နေပါလိမ့်။ ဘွားတို့လေး
လေးတို့ကိုမချွေရတာ အတော်ကြာပြီပဲ။ လေးလေးကရာ သား
နေပြီမို့ သျှားကိုအရင်လိုချစ်နိုင်ပါတော့မလား။ အန်တီမေကတော့
ငယ်စဉ်ကတည်းက သူမကို သားလောက်မချစ်တာတော့ သေချာ
တယ်လေ။

ရေဆာသလိုဖြစ်လာတာမို့ ရေသောက်ရန် ထမင်းစားခါ
ဘက် ထွက်လာခဲ့၏။ အား . . . ဝက်သားပေါင်းနွံက မွှေးနေတာ
လား။ ထမင်းအုပ်ဆောင်းကိုဖွင့်၍ ဗိုက်ထဲမှ ဝှိုခနဲအော်သံကြောင့်
ပြုံးလိုက်မိသည်။ ဟင်းကောင်းချက်မှ သူ့နေမကောင်းဖြစ်ရတာ
လား။

စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားရပြန်တာမို့ ထမင်းမစားဖြစ်တော့
အခန်းဘက်ပြန်ခဲ့ရာ မမက သူ့ကိုနှုတ်ဆက်၍ပြန်သွားလေပြီ။
က အကြည်လေးကူးလာပေးသည့်စာအုပ်ထဲမှ စာလုံးဝိုင်းဝိုင်း
တွေကိုကြည့်ကာ ပီတိဖြစ်နေလေ၏။

“အစ်ကို”
“ဟင်”

“ဘာစားပြီးပြီလဲ”
“ညနေက သျှိုကြာဆံပြုတ်ကျွေးလို့ စားပြီးပြီ”
“ကျွန်တော့်ကိုစိတ်ဆိုးနေလားဟင်”
“ဘာကိုလဲ”
“ညတုန်းက မိုးမိသွားရတာလေ”
“ဖျားချိန်တန်ဖျားတာပါ သျှားရာ”

“အစ်ကို စိတ်တော့ဆိုးနေမှာပါ. . . ကျွန်တော်သိပါတယ်။
နောက်ဆို လေးလေးကိုဘာမှပြန်မတိုင်မီနဲ့။ မကျေနပ်တာရှိရင်
ကျွန်တော့်ကိုပဲပြောပါ”

“ဖေဖေ Phone ဆက်လို့လား”
“စာရေးလိုက်တာပါ”

ဟော! စာရေးလိုက်တာတဲ့။ ဖေဖေ ဘာတွေများ ထည့်ရေး
လိုက်သလဲ။ သူ့နှင့်သူမကိုစိစဉ်ပေးမယ်တို့ဘာတို့တော့ ထည့်မရေး
လောက်ပါဘူး။ အခုမှ သူမက (၁၀)တန်းတက်နေတဲ့ကလေးပဲရှိ
သေးတာကိုး။

“ဘာတွေရေးလိုက်သေးလဲ”
“ဒီလိုပါပဲ။ နောက်ကို ကျွန်တော့်ကိုလာမကြိုပါနဲ့အုပ်ကိုရာ။

ခုလိုဖြစ်သွားတော့ ကျွန်တော်ဘယ်စိတ်ကောင်းပါ့မလဲ”

“မဆိုင်ပါဘူး သျှားရယ်”

သူ ပြေပြေပြစ်ပြစ်ပြောလိုက်ပေမယ့် သူမက မျက်နှာထဲ
ငယ်ငယ်ဖြင့် အခန်းထဲဝင်သွားတော့သည်။

ခုလိုမျက်နှာမျိုးလေးနဲ့တော့ မနေပါနဲ့လား သျှားရယ်။ မင်း
မျက်နှာငယ်ရင် ကိုယ့်ရင်ထဲမကောင်းလို့ပါ။

အခန်း (၁၀)

သူ့အခန်းတံခါးကို အသာဟလျက် ချောင်းလိုက်တာကို သူ့သိ
လိုက်ပါသည်။ ကျက်လက်စစာအုပ်ကိုအသာပိတ်လျက် လှည့်ကြည့်
လိုက်တော့ တံခါးက ပြန်ပိတ်သွားလေ၏။

ဘယ်သူများပါလိမ့်။ သူထရပ်ကာ တံခါးရှိရာသို့ လျှောက်
လာပြီးဖွင့်လိုက်တော့ သူမက အခန်းထဲပြန်ဝင်ရန်ပြင်တာနှင့် တိုး
လေ၏။

“ဘာလဲ သျှား”

“ဟိုဥစ္စာ”

“ပြောလေ”

“စာမေးလို့ရမလားဟင်”

သူပြုံးလိုက်မိ၏။ အခုတလော ဒီကောင်မလေး သူနှင့်စကားပြောတိုင်း လေသံလေးပျောနေတာပါပဲလား။ လက်ထဲမှာ စာအုပ်ပိုက်၍ မော့ကြည့်နေသည့်မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်းလေးတွေကို သူ့ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲမှာ ကျေနပ်သလိုခံစားနေမိသည်။

ဖေဖေစာကြောင့်ပဲ ဒီကလေးမ လိမ္မာသွားတာပဲလား။ အရင်လို ရန်ဖြစ် စကားများခြင်းမရှိပြန်တော့လည်း အတော့်ကို ပျင်းစရာကောင်းနေပြန်သည်လေ။

“ဘာမေးမလို့လဲ”

“Physics”

“Text ထဲကပဲလား”

“ဟင့်အင်း... Old Questions ထဲက သွားတွက်တာ သုံးလေးခါရှိပြီ၊ အဖြေက ထွက်မလာလို့ အဲဒါ”

“အကြမ်းစာအုပ်ပါယုခဲနော်။ လာ၊ ဧည့်ခန်းစားပွဲမှာပဲ သင်ရအောင်”

သူက ဧည့်ခန်းရှိရာထွက်ခဲ့တာမို့ သူမက နောက်မှပါလာလေ

၏။ ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သူမက လက်ညှိုးလေးထောက်ပြဆိုက်သည့်ပုစ္ဆာကို သူဖတ်ပြကာ အရင်ရှင်းပြသည်။ ပေးချက်တွေနှင့်မေးတာကို အရင်ချရေးကာ ဘာပုံသေနည်းသုံးရမလဲဟု သူ့အခွန်းထုတ်တော့ သူမက ဒေါက်ခနဲပြန်ဖြေလေ၏။

“ဒီလောက်သိရင် တွက်လို့ရပြီပဲ”

“ဟုတ်”

သူမက သူ့ချရေးပေးသည့်အကြမ်းစာအုပ်မှာပင် ဆက်တွက်လေ၏။ အဖြေမှန်ရမှ ကျေနပ်စွာပြုံးလိုက်လေသည်။

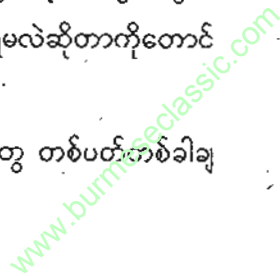
“အစ်ကိုက သိပ်တော်တာပဲနော်”

“ဘယ်နှယ်... ကိုယ့်ကိုမြှောက်ပြောနေရတာလဲ၊ သွားရဲ့”

“တကယ်ပြောတာ၊ သွား ဒီပုစ္ဆာကို အထပ်ထပ်အခါခါဖတ်ပြီး ချတွက်တာပဲ၊ မရဘူး”

“သွားက ပုစ္ဆာကိုသိပ်နားမလည်လို့ပါ။ သေချာဖတ်ရတာတွေ၊ ပုစ္ဆာရဲ့သဘောတရားကို နားလည်ရင်တွက်ရတာ လွယ်လွယ်လေး။ ပြီးတော့ သွားက ဘာပုံသေနည်းသုံးရမလဲဆိုတာကိုတောင် ပြောနိုင်သေးတာပဲ”

“ပုံသေနည်းတွေကို သွားတို့ဆရာမတွေ တစ်ပတ်တစ်ခါချ

ရေးခိုင်းတာ အစ်ကိုရ။ Maths ရော၊ Chemistry ရော အကုန်ပဲ ဒါကြောင့် အကုန်အလွတ်ရနေတာပေါ့”

“ကြည့်ရတာ သျားက တွက်စာကို ပိုအားသန်ပုံရသလိုပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့။ သျား English ဖတ်ရတာလည်း ကြိုက်ပါတယ်။ အဟင်း... မြန်မာစာနဲ့ Bio ကျက်တိုင်း လူကငိုက်ပြီး အိပ်ပျော် ညှားတတ်လို့ အဲဒီနှစ်ဘာသာဆို အမြဲအမှတ်နည်းတယ်။ ဆရာတွေလည်း တအားဆူတာပဲ”

“စာကျက်မပျင်းရဘူးလေ သျားရဲ့။ ကျက်စာမှာ အားနည်းရင် အထိနာတတ်တယ်။ အထူးသဖြင့် မြန်မာစာမှာ ဂုဏ်ထူးမနိုင်တောင် (၆၀)ကျော်အောင်တော့ ဖြေနိုင်ရမှဖြစ်မှာ”

“အစ်ကိုဆယ်တန်းအောင်တုန်းက မြန်မာစာအမှတ် ဘယ်လောက်ရလဲဟင်”

“76”

“ဟာ... D ပါတာပေါ့”

“အင်း”

“All D လား”

“ဟုတ်တယ်”

“တော်လိုက်တာဗျာ။ ကျွန်တော်တောင် မနာလိုဖြစ်ချင်လာ

“ဟင်းဟင်း... မနာလိုဖြစ်ရင် ကြိုးစားကျက်ပေါ့ကွ”

“ကျက်တော့ကျက်တာပဲ အစ်ကိုရ။ ကျက်စာကျ၊ ကပြိုးက သျားထက်ပိုတော်တယ်။ သူက တစ်ယောက်တည်းကျိတ်ပြီး ကျက်တတ်တယ်လေ”

“သူ့မှာ စာကျက်နည်းလည်းရှိလို့ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

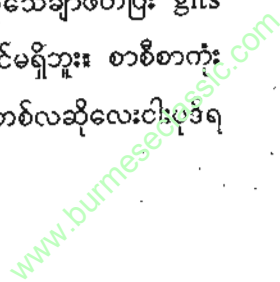
သူ့မက နှုတ်ခမ်းလေးပိုင်းလျက် သူ့ကိုမော့ကြည့်လိုက်လေ။ ဤကလေးမ ဒီညအဖို့ အိပ်ဖို့တောင် အစီအစဉ်ရှိရဲ့လားမသိ။ နာရီက (၁)နာရီကိုပင်ကျော်နေချေပြီ။

“စာကျက်တာပဲ စာကျက်နည်းရှိသေးလို့လား”

“ရှိတာပေါ့”

“ဘယ်လိုနည်းလဲ”

“ဥပမာ-မြန်မာစာဆိုရင် ဤသည်မရွေးကျက်ဖို့က ခက်ဆစ် အလင်္ကာနဲ့သဒ္ဒါပဲရှိတယ်။ ကျန်တာတွေကိုသေချာဖတ်ပြီး gits ဆုတ်ကျက်တတ်ရင် ဘာမှကျက်စရာတောင်မရှိဘူး။ စာစီစာကုံးဆို တစ်ပတ်ကိုတစ်ပုဒ်နှုန်းပဲ ရေးကျင့်ဦး၊ တစ်လဆိုလေးငါးပုဒ်ရ

၁၅၀ ❀ မမသဒ္ဒါမောင်

မယ်။ စာသင်နှစ် (၈)လမှာ ဘယ်နှပုဒ်ရှိမလဲ၊ ကဲ”

“ဟာ! မှန်လိုက်လေ၊ အစ်ကို အဲဒီလိုပဲကျက်ခဲ့တာလား”

“ဒါပေါ့။ Bio နဲ့ English ကျက်ရင် spelling လေးတွေချနေပြီးကျက်။ English ဆို Text ပိုင်ရုံနဲ့ (၆၅) မှတ်က ကွက်တိုကျိန်သေနေပြီ။ ဂုဏ်ထူးမှတ်ရဖို့ကို Grammar နိုင်ရင် Letter နဲ့ Essay အတွက် Ok ပဲ။ (80)လောက်ရဖို့ မခဲယဉ်းတော့ဘူး”

“အား... အစ်ကိုပြောလိုက်တော့ စာတွေက လွယ်သွားသလိုပဲ။ ကျွန်တော်ဖြင့် စာအုပ်ထူကြီးကြည့်ပြီး ထိုင်ငိုချင်စိတ်ပေါက်နေတာ။ အဲဒါကို ရှေးရှေ့ကအောင်သွားတဲ့ အစ်ကိုတွေအစ်မများ Revision သုံးခေါက်အနည်းဆုံးရတယ်ဆိုလို့ အံ့ဩနေမိတာ။ လက်စသတ်တော့ ဒါကြောင့်ကိုး”

နှစ်ဦးသား တီးတိုးရယ်လိုက်ပါ၏။ ဒီညမှ မျက်စိကြောင်ပြီး စာကျက်ချင်စိတ်တွေဖြစ်နေတာမို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း အံ့ဩနေသည်။

“ခု Idea ရသွားပြီမဟုတ်လား”

“အင်း... ဒါဆို ကဖြိုးကို ကောင်းကောင်းကြီး Fight နိုင်ပြီး ကျေးဇူးပဲအစ်ကိုရာ”

“ကဖြိုးလို့ ဘာကြောင့်ခေါ်ရတာလဲ”

“ကဖြိုးက ကျွန်တော့်ထက် (၃)လကြီးတယ်ဗျ။ အဲဒါ ဦးငယ်တို့က ကိုဖြိုးလို့ခေါ်ရမယ်ပြောလို့ခေါ်ရင် ကဖြိုးဖြစ်သွားတာပဲ”

“ဖြိုးကရော... သူ့ကို ဘာလို့ ပညာလို့ခေါ်တာလဲ”

“ချစ်စနိုးနဲ့ခေါ်တာတဲ့”

“သူ့က ဖြိုးနဲ့ပတ်သက်ရင်တော့ ဦးငယ်တို့စကားကို နားထောင်တယ်ပေါ့လေ”

“ဘာကိုလဲ”

သူ ပြုံးရုံပြုံးပြလိုက်တော့ သူမမျက်နှာတစ်မျိုးလေး ဖြစ်သွားပါ၏။ ဘောပင်အဖုံးနေရာကို သွားဖြင့်ကိုက်ကာ နှာခေါင်းရှုံ့ပြလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော် လျှာယားလို့မခေါ်တာပါဗျာ”

“ဪ... လျှာယားတယ်လို့ပဲရှိရသေးတယ်”

သူ အမှတ်မထင် သူမခေါင်းကို လှမ်းထုလိုက်တော့ သူမက ဟက်ခနဲရယ်လိုက်လေ၏။ ကြည့်စမ်း! ဒီကောင်မလေးမှာ ဘာမှန်းမသိရသည့် ဆွဲဆောင်မှုတွေရှိနေသလိုပါပဲလား။ ဒါကြောင့်လည်း သူမကို ဝိုင်းချစ်နေကြတာပဲထင်ပါရဲ့။

“ဟဲ့... မအိပ်ကြသေးဘူးလား”

“သျှား... စာမေးနေလို့ ပြပေးနေတာပါအန်တီ”

“(၂)နာရီထိုးတော့မယ်လေ။ မနက် မထနိုင်ဘဲနေဦးမယ်။ အိပ်တော့”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူတို့နှစ်ယောက်ထရပ်ပြီး အခန်းထဲဝင်ရန် ပြင်စဉ် သူမက ခပ်တိုးတိုးပြောလိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော်က စာကိုအော်ကျက်တတ်တာအစ်ကိုရ။ အစ်ကို ကိုအားနာလို့ပါ”

“အားမနာပါနဲ့ သျှားရဲ့။ ကျက်တတ်သလိုကျက်ပါ။ သျှား အော်ကျက်တဲ့အချိန် ကိုယ်က ရေးပြီးကျက်လိုက်မှာပေါ့။ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါမှ အသံထွက်မမှန်ရင်ပြင်ပေးလို့ရမှာလေ။ ဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်”

သူမ အခန်းထဲပြန်ဝင်လိုက်စဉ် အန်တီနှင့်က အနောက်မှ လိုက်ဝင်လာလေ၏။

“သျှား”

“ဗျာ”

“လာစမ်း”

ခေါင်းရင်းပြတင်းပေါက်နားဆီ ဗိုင်းကပ်သွားပြီး အန်တီနှင့် တူ သူမလက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲရိုက်ကာ ငိုက်ခေါက်ကိုပါ ဆွဲလိမ် လိုက်လေသည်။

“အ! အန်တီ... သျှားဘာလုပ်မိလို့လဲ”

“နင့်ဟာနှင့် ဘာလုပ်လဲမသိဘူးလားဟင်... ဒီအချိန်ထိ ယောက်ျားလေးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းအတူရှိနေစရာလား”

“စာမေးတာလေ အန်တီရဲ့”

“ဟင်... နင့်မှာ စာမေးတဲ့အချိန် ဒီလောက်ရှားရသလား။ ဘခြားအချိန်မရှိတော့ဘူးလား”

“သျှား စာတွေတွက်ရင်း မရတော့လို့မေးမိတာပါ အန်တီရဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ၊ သင့်တော်၏။ မသင့်တော်၏ ဘာမှမစဉ်း စားတတ်ဘူး။ နင်ဘယ်လိုဟာလေးလဲ”

“ဧည့်ခန်းမှာစာမေးတာပဲ အန်တီရဲ့။ ဘာကိုမသင့်တော်တာလဲ”

ဒေါ်နှင်းရည် တော်တော်စိတ်ပျက်သွားရပါ၏။

အချိန်မတော်ကြီး နှစ်ယောက်တည်းရှိနေတာကိုမှ မသိတော်ဘူးပြောမရရင် ဘာကိုပြောရမှာလဲ။ မေမေက ဒီမြေးမှဒီမြေးဖြစ်နေတာမို့ တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာကိုစိုးရိမ်ရသည်လေ။ လောလောဆယ် ကိုယ့်လက်ထဲမှာ အုပ်ထိန်းနေရတာမို့ တာဝန်လည်းကြီးလေးလှသည်။

နဂိုကတည်းက သွားနဲ့ပတ်သက်တဲ့သတင်းတွေက ကောင်းမှမကောင်းတာပဲ။ ကိုယ့်ဆီနေရင်းမှ ပြင်မရဖြစ်သွားရင်တော့ မေမေ့မျက်နှာကို ဘယ်လိုမှကြည့်ရဲတော့မည်မဟုတ်။ ဒီကလေးကလည်း လည်မလိုနဲ့ ကလေးစိတ်မကုန်ဘဲ နံနံအအဖြစ်နေရပြီသေး။ ခက်တာပဲနော်။

“စာမေးတာ ညနက်သန်းခေါင်ကျော်နေပြီလေ။ မသိဘူးလား”

“အချိန်ထက် စာကအရေးကြီးတာလေ အန်တီရဲ့။ သွားတံ First Test တွေ စတော့မယ့်ဟာကိုး”

“မရဘူး။ နောက်ကို (၁၁)နာရီထက်မကျော်စေနဲ့။ ဒါပဲ”

“အာ... အဲဒီချိန် ကျူရှင်က ပြန်ရောက်၊ ရေမိုးချိုး ထမင်းစားပြီး အိမ်စာတွေလုပ်ရုံရှိသေးတာကိုး”

“လျှာမရှည်နဲ့၊ နှင့်အတွက်ပြောနေတာ။ နင်တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ငါရင်ကျိုးရမှာ။ နှင့်အဘွားကို ငါဘယ်လိုမျက်နှာပြန်ပြရဲမှာလဲ”

“အန်တီ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ။ သွား ဘာမှနားမလည်ဘူး။ သွားက ဘာတစ်ခုခုဖြစ်ရမှာလဲ”

သူမအသံ စူးခနဲထွက်လာတာမို့ အန်တီက သူမပါးစပ်ကို ဖျတ်ခနဲအမြန်ပိတ်ကာ မျက်လုံးပြူးမျက်ဆံပြူးဖြင့် ကျိတ်ပြောပြန်လေ၏။

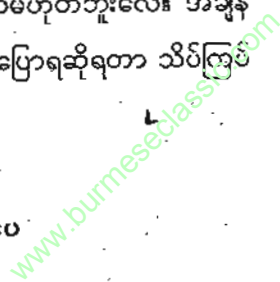
“တိုးတိုးပြောလေ၊ ဟိုကကြားသွားရင် မကောင်းဖြစ်တော့မယ်”

“အစ်ကိုက ဘာကိုကြားပြီး မကောင်းဖြစ်ရမှာလဲ”

“ငါနော်... ပြောလိုက်ရ။ ငါပြောတာကိုပဲ နားထောင်စမ်း သွား။ နောက်ကို သူနဲ့အခုလိုမျိုးရှိမနေပါစေနဲ့။ ဒါပဲ”

“ဒါဖြင့် သွားက အစ်ကို့ကိုစာမေးလို့မရတော့ဘူးလား”

“စာမေးတာကို မမေးနဲ့လို့ပြောတာမဟုတ်ဘူးလေ။ အချိန်မတော်အထိ မမေးနဲ့လို့ပြောနေတာဟဲ့။ ပြောရဆိုရတာ သိပ်ကြပ်တာပဲ... ဟင်း”

အန်တီက သူမကို မျက်စောင်းခဲလိုက်ပြီး အခန်းထဲမှထွက်
သွားပါ၏။ သူမ ခုတင်ပေါ်ပစ်ထိုင်ချလိုက်ပြီး စိတ်ရှုပ်လာသဖြင့်
ခေါင်းကိုထိုးဖွလိုက်မိလေသည်။ သူတို့ပဲ စာမေးချင်မေးဆိုပြီး မေး
တော့လည်း မကြိုက်ပြန်ဘူး။ မသင့်တော်ရအောင် သျှားက ဘာ
တွေများလုပ်မိနေလို့လဲ။

တကယ်တမ်းဆို အစ်ကိုနဲ့တရင်းတန်းနေတာက သျှိပါလေ။
အစ်ကိုအဝတ်အစားတွေ လျှော်ပေးတာ။ အခန်းထဲရှင်းလင်းပေး
တာ။ ဗီရိုထဲ သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပေးပြီး ပစ္စည်းတွေကို စိစစ်ရိုလုပ်
ပေးတာတွေကို မမပဲလုပ်ပေးပါလျက် သျှားကိုကျ စာမေးတဲ့ကိစ္စ
လေးကို ရှေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်ပြီး ဆူရသလားလို့။

တစ်ချိန်လုံး ပြဿနာဖြစ်တုန်းကလည်း အဆူခံရသေးတယ်။
ဟော... အခုလို ပြေပြေလည်လည်လေးဖြစ်ပြန်တော့လည်း တစ်
မျိုးဆူပြန်ရော။ ဘယ်လိုမှ အဆူခံရတဲ့ဘဝက မကျွတ်နိုင်ပါလား။
ဒီစာမေးပွဲလည်း မြန်မြန်ပြီးမှပါပဲ။ ဒါမှ ဘွားဆီရောက်ပြီး စိတ်
ကြိုက်နေထိုင်ခွင့်ရမှာ။ ခုတော့ အန်တီက ဆရာမပီပီ မျက်လုံး
ဒေါက်ထောက်ပြီး ဆိုဆုံးမနေတာပဲ။

အူမ ခုတင်ထက် ပစ်လဲချလိုက်ပါ၏။ ဒီကိုရောက်စက ပျော်

သလိုလိုနို့သော်လည်း အခုတော့ သိပ်မပျော်တော့သလိုပါပဲ။ ပြီး
တို့နဲ့အတူရှိစဉ်သာ စရင်းနောက်ရင်းပျော်ရပေမယ့် အိမ်မှာတော့
အမြဲအဆူခံရတာမဟုတ်လား။ အိမ်မှာအငယ်ဆုံးဖြစ်သည့် သားဦး
တောင် သျှားလောက်အဆူမခံရပါ။

မျက်နှာသိပ်လိုက်သလိုပါပဲ။ သျှားကို ဒီမှာချစ်တဲ့သူမရို
သလောက်ပါလား။ ပြီးတို့မိသားစုကတော့ ထားပါတော့။ သူစိမ်း
တွေက သျှားအပေါ်မှာ စေတနာထားပြီး ချစ်ခင်ကြပါလျက် သွေး
ရင်းသားရင်းဆွေမျိုးတွေကဖြင့် သျှားကိုမချစ်သလိုပါပဲလား။

အင်းပေါ့လေ။ သျှားက နဂိုကတည်းက ခပ်ဆိုးဆိုးမဟုတ်
လား။ ဘာမဆို တိကျသေချာလိမ္မာရေးခြားရှိသည့်သျှိက သျှား
ထက် အစစအရာရာသာလွန်နေတာကိုး။ အသက် (၁၆)နှစ်ရှိပြီ
ဆိုပေမယ့် မိန်းကလေးတို့တတ်သင့်တတ်ထိုက်တဲ့အလုပ်တွေကို
သျှားစိတ်မဝင်စားလှပါချေ။

ငယ်စဉ်ကတည်းက ဆော့တာတောင် ဘောလုံးကန်၊ ဂျင်
ပေါက်၊ ဂေါ်လီရိုက်၊ ဘော်လီဘောစတဲ့ယောက်ျားလေးကစားနည်း
တွေကိုသာ ဆော့ခဲ့တာလေ။ မိန်းမပီသဖို့ဆိုတာကို စိုးစဉ်းမှုဟွေး
ဖူးတာမဟုတ်။ ဝါသနာပါတာကလည်း အိမ်ဆောက်၊ တိုက်ဆောက်

၁၅၈ ❀ မမသဒ္ဒါဟောင်

ဝတဲ့ယောကျ်ားလေးအလုပ်ပေပဲကိုး။

စိတ်ရှုပ်တယ်။ စိတ်ရှုပ်တယ်။ လောကကြီးမှာ နေစရာမရှိ
တော့သလောက်ပါပဲလား။ ဒီနှစ်ကိုမြန်မြန်ကုန်မှပြီးမှာပါလေ။
မျက်စိစုံမှိတ်၍ သက်ပြင်းကိုချကာ အိပ်ပျော်အောင် အိပ်ရတော့
သည်။ မနက်ဖြန်ဆိုတာတွေမှာ စိတ်ချမ်းသာပါရစေလား။

အခန်း (၁၁)

“လာပြန်ပြီ... သျှားဘာလုပ်မိလို့ပြောရပြန်တာလဲ”

“ပြောလိုက်ရင် ပြန်ခံပက်ဖို့ပဲသိတယ်။ နင်လုပ်တာ နင်ပဲ
အသိဆုံးပေါ့။ ညက နင်နဲ့သူနဲ့အချိန်မတော်ထိ အတူရှိနေတယ်ဆို။
အန်တီနဲ့ဦးငယ် တိုးတိုးတိတ်တိတ်ပြောနေကြတာ ငါကြားတယ်။
နင်ဘယ်လိုလဲ၊ သျှား။ နင်အနေအထိုင်မတတ်တာက အကြောင်း
ဟုတ်ဘူး။ ငါပါ သိက္ခာကျတယ်ဟဲ့”

သူမစိတ်ပျက်သွားရလေ၏။

မနက်စောစောစီးစီး အခန်းထဲထိ ဝင်ပြောခံရတာမျိုး ဒေါသ

ထွက်သွားပေမယ့် ကျောင်းကို ဒီမျက်နှာကြီးနှင့်တော့ မသွားချင်ပါလေ။

“စာလေးမေးမိတဲ့ကိစ္စကို ဖိလောက်ပုံကြီးမချဲ့ချင်ပါနဲ့မမရဲ့”

“မသင့်တော်လို့ပြောနေတာဟေ့။ နင့်တို့ပြောလို့မှမရရင် ငါဘွားဘွားကိုလှမ်းတိုင်မှာ”

“တိုင်ပေါ့... ကြောက်မယ်များထင်နေသလား။ ဘွားစိတ်မချလို့ပြန်ခေါ်ရင် ပိုတောင်မှကောင်းသေးတယ်။ ဘွားဆို သွားကလေးသံမာနဲ့တောင်ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီမှာ ဘယ်လောက်အေးကျပ်သလဲ။ လူကိုမျက်စိဒေါက်ထောက်ကြည့်ပြီး ဆူမယ့်သူတွေချည်းပဲ။ အသက်တောင်ဘယ်လိုရှူမှန်းမသိတော့ဘူး။ တကယ်ပဲ”

“နင်... နင် ပြောနေတဲ့ကြားက အထွဋ်တက်ပြန်ပြီလား သွား။ နင့်ကိုအနီးကပ်စောင့်ရှောက်ဖို့ ငါ့ကိုထည့်ပေးလိုက်တာ သိရဲ့သားနဲ့”

“မမက သွားကိုစောင့်ရှောက်တာမှမဟုတ်ဘဲ... သွားအပြစ်မရှိအပြစ်ရှာပြီးအဆူခံရဖို့ တို့မီးရှို့မီးလုပ်နေတာမှ တကယ် Oxygen အစစ်”

“ဘာ! နင်”

သူ့မပီးတစ်ဖက် ပူခနဲဖြစ်သွားပြီး ခေါင်လည်သွားစဉ် အခန်းရှေ့မှာ လူတွေပြုရောက်လာလေ၏။ သူက ဘာအံ့တပြောမျက်နှာဖြင့် မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်နေလေသည်။

“သွားကိုရိုက်တယ်”

“ရိုက်မှာပေါ့။ နင်ဒီလောက်ရိုင်းနေတာကိုး”

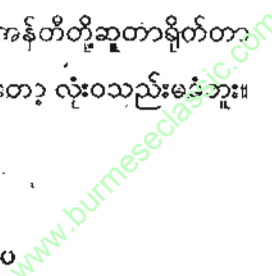
“ဦးငယ်... မမ၊ သွားကိုရိုက်တာ မပြောတော့ဘူးလား”

“ဟုတ်သားပဲ။ သမီးကြီးကလည်း ညီမလေးကိုဆုံးမတာလက်မပါရဘူးလေ။ ဦးငယ်တောင် ဘယ်နှခါလက်ပါဖူးလို့လဲ”

“သူက... သူက... သျှိုကို တို့မီးရှို့မီးလို့ပြောတယ် ဦးငယ်ရဲ့”

သျှိုကပြောရင်းဖြင့် မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျလာလေ၏။ သူမက မမကိုစူးစူးရဲရဲမျက်လုံးများဖြင့်စိုက်ကြည့်ရင်း ပေါက်ကွဲစွာ အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

“သွားကို ဘွားတောင် လက်ဖျားနဲ့ထိဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ လေသံမာနဲ့တောင် မဆုံးမဖူးဘူး။ ဦးငယ်တို့အနိတိတို့ဆူတာရိုက်တာကိုပဲ သွားခံနိုင်မယ်။ မမဒီလိုလုပ်တာကိုတော့ လုံးဝသည်းမခံဘူး။ ဘွားနဲ့တိုင်ကိုတိုင်မယ်။ ဒါပဲ”

“သမီးငယ် စိတ်လိုက်မာန်ပါမလုပ်ပါနဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်သမီးရယ်။ မေမေသိသွားရင် အန်တီတို့ပါ မကောင်းဘူး”

“ဦးငယ်တို့ သူ့ဘက်က လိုက်မပြောနဲ့လေ။ သွားအပြစ်လုပ် မိရင် သွားခံနိုင်တယ်။ ဒါတမင်သက်သက်အနိုင်ကျင့်တာပဲ။ သွား မကျေနပ်ဘူး”

သူတော်တော် ခေါင်းကျိန်းသွားရပါ၏။ ပြဿနာက ဘယ်ထဲ နေဘယ်လိုစမှန်း မသိနိုင်ပေမယ့် အတော်လေးကြီးကျယ်တာတော့ သူသိနေပါသည်။ တစ်ယောက်က မျက်ရည်လည်ရွှေနှင့် တရွှံရွှံငိုလို တစ်ယောက်ကလည်း မျက်ရည်တစ်စက်မှမကျဘဲ ဒေါသမျက်ဝန်း တွေရဲရဲတောက်လို့ ညီအစ်မဝမ်းကွဲချင်း ဘာအကြောင်းနဲ့ပတ်သက် ပြီးဖြစ်ကြတာပါလိမ့်။

သူမက အခန်းထဲမှထွက်ကာ Phone ရှိရာဆီသွားတော့ သူက သူမလက်မောင်းကိုလှမ်းဆွဲထားလိုက်ပါ၏။

“သွား”

“သွားကိုမတားနဲ့နော်။ ဘယ်သူနဲ့မှ ရန်သူမဖြစ်ချင်ဘူး”

“ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ်သွားရယ်။ ဘွားသိရင် မကောင်း

ဘူးလေ။ တော်ကြာ သွားကိုပြန်ခေါ်ရင် ကျောင်းတက်ရင်း တန်း လန်းဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“မသိဘူး။ ဘာမှလာမပြောနဲ့... ဖယ်”

“သမီးငယ်... ဦးငယ်ပြောတာကို နားထောင်ပါ။ ခုချိန် မေမေ ဘုရားဝတ်ပြုနေမှာ စိတ်အနှောင့်အယှက်မပေးပါနဲ့လား။ နောက်တော့ လေးလေး သျှိုကိုဆုံးမပေးမှာပေါ့”

“သွား လုံးဝမကျေနပ်ဘူး။ သွားတစ်သက် အသားအနာခံ ရတာ ဒီတစ်ခါအနာဆုံးပဲ”

“အေးပါ... အေးပါ။ ကဲကဲ... သားရယ် ခေါ်သွားပါ တော့။ မင်းညီမအကြောင်းလည်းသိရဲ့သားနဲ့”

သူက သူမကျောပိုးအိတ်ကိုယူကာ သူမလက်ကိုဆွဲလျက် ထွက်လာခဲ့လေ၏။ လမ်းပေါ်ရောက်မှ လှိုက်ခနဲရင်ထဲဆိုကာ မျက် ရည်တို့ကျတားဆီးမရကျလာတော့သည်။ ရှက်ဖွဲ့ကောင်းလိုက်တာ။ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေးနဲ့ သူစိမ်းရှေ့အရိုက်ခံရတယ်လို့။ မမသိပ် ရက်စက်တာပဲ။

“တိတ်ပါ သွားရယ်။ သျှိုက ကရုဏာဒေါသောနဲ့ရိုက်လိုက် တာနေမှာပါ။ တမင်ကြီးတော့ ရည်ရွယ်ပုံမရပါဘူး။ ဘွားကိုတော့

မတိုင်ပါနဲ့။ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေပါဦးမယ် ။

“ကိုကိုက ခံမှမခံရဘဲ။ အသားနာတာထက် သွားရင်ထဲမှာ ပိုနာတယ်။ အဲဒါ ဘာမှမဟုတ်ဘူး။ သွားအပေါ်မှာ မနာလိုဖြစ် နေတာကို နိုင်ခွင့်ရတုန်း နိုင်စားလိုက်တာပဲ။ သွားသိတယ်”

ပြဿနာပဲ။ ချော့မှပိုဆိုးနေပါရောလား။ ပြောရာပြောကြောင်း ပြောနေလျက် မျက်ရည်ကြားက ဒေါသအိုးလေးပေါက်ကွဲပြန်ချေပြီ။

“သွားကလည်း ကိုယ့်အစ်မကို ရန်သူကြီးလိုမဆက်ဆံရဘူး လေ”

“ကိုကိုကပါ သူ့ဘက်ကနာတယ်ပေါ့လေ။ ချစ်ပါ... ချစ်ပါ... ချစ်ကြပါ။ ဦးငယ်တို့အန်တီတို့လို သူ့ကိုပိုချစ်ကြ။ ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် သူ့ဘက်ကိုပဲ ပိုပြီးအလေးသာကြ။ ကောင်းတယ်၊ သိပ်ကောင်း တာပဲ။ တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် သွားကိုပိုချစ်တာပဲခဲခဲ့ရတာ။ အဲ မှ လူမုန်းများမုန်း သိလိုက်ရပြီ။ တော်ပြီ... နောက် သွားကိုဘယ် တော့မှစကားလာမပြောနဲ့တော့”

“ဟာ! သွား... မဟုတ်ပါဘူး”

သူပြောစဉ်မှာပင် သူမက ဖြိုးတို့ခြံဝင်းထဲသို့အပြေးဝင်သွား လေ၏။ မျက်ရည်စက်လက်နှင့်ပြေးလာသည့်သွားကိုရော၊ သူ

နောက်မှ မျက်နှာမသာမယာဖြင့်လိုက်လာသည့်သူ့ကိုပါ ဖြိုးတို့ မိသားစုက တအံ့တဩကြည့်နေကြပါသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်လာကြတာလဲ”

“အန်တီသင်း... သွားကို မမရွိုက်တယ်”

အန်တီရင်ခွင်ထဲအပြေးဝင်၍ ချိုးပွဲချင်လိုက်တော့ မိသားစု အားလုံး ဖျာယာခတ်ကုန်လေ၏။ ဖြိုးက အိမ်ပေါ်မှ ဝုန်းခနဲပြေး ဆင်းကာ သူမနားသို့ အမြန်ဆုံးရောက်လာပါသည်။

“မမရွိုက်တယ်၊ ဟုတ်လားပသွား။ ဘယ်ကိုရွိုက်တာလဲ”

“ပါးကို”

“ဟာ! ဦးငယ်တို့မပြောကြဘူးလား။ ဒီလောက်ထိဖြစ်ကုန် တဲ့ဟာကို”

“ဦးငယ်ရော အန်တီနှင့်ပါ မမဘက်က လိုက်ကြတယ်လေ။

သွားက အငယ်ဆုံးဆိုပြီး သူတို့ပြောတာခဲ၊ သူတို့နှိပ်စက်သမျှ အနာ ခံရမှာပေါ့”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်သေးဘူးထင်ပါတယ်သမီးရယ်။ တိတ်

ပါ”

“အန်တီသိရဲ့သားနဲ့။ သွားကိုရွိုက်ဖို့နေနေသာသာ လေသံ

မာနဲ့တောင် ဘွားပြောဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ အခုတော့ ပါးကိုမှရိုက် တယ်တဲ့။ သွားကိုယ်သွားဆိုးမှန်းသိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုကိစ္စက ဒီလောက်ထိလုပ်စရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိဘူး။ တော်တော်တရား လွန်တယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ကိုအောင်ကို အန်ကယ်ပါ သွားပြောပေးပါမယ် သမီးရယ်။ ဘယ့်နယ်... ကျောင်းသွားခါနီး ငိုကြီးချက်မနဲ့ ဖြစ်နေ ရတာလဲ”

အန်ကယ်ပါရောက်လာပြီး သူမကျောကိုသပ်ပေးကာပြော တော့ ငိုချင်လျက်လက်တို့က ပိုပြီးငိုချလိုက်လေတော့၏။ ကဲ! ဘယ် နယ်များလုပ်ရပါ့။

“ဘွားကိုတိုင်မယ်”

“အေးပါ... သမီးအငိုအရင်တိတ်အောင်လုပ်”

“မမ... စိတ်ပုပ်ကြီး။ တော်တော်စိတ်ပုပ်မှန်းသိသာတယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ၊ ကဲကဲ... တိတ်ပါသမီးရယ်။ သနပ်ခါးတွေ လည်း ကုန်ပါပြီ။ မျက်နှာသွားသစ်လိုက်ဦး။ ပြီးရင် အန်တီသနပ်ခါး လွှဲပေးမယ်။ ဟဲ့! ရွှေစာ။ ကျောက်ပျဉ်နဲ့သနပ်ခါးတုံး ယူလာခဲ့”

“လာ... သွား”

အကြည်လေးက သူမလက်ကိုဆွဲ၍ ရေချိုးခန်းထဲခေါ်သွား လေ၏။ အန်တီ သနပ်ခါးလွှဲပေးတာကို ဖြိုးက ဘေးမှာထိုင်ကြည့် နေတာမို့ သူ့သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိပါသည်။

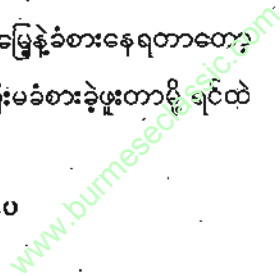
ဪ... သူနှင့်က ငယ်စဉ်ကတည်းက ရင်းနှီးခဲ့တာမှန်ပေ မယ့် ဖြိုးလောက် သူမအပေါ်သိပ်ကြီးမရင်းနှီးတာ သေချာနေတာ ကိုး။

ပြီးနောက်... အိမ်ရှေ့စင်ပေါ်ရှိ phone မှပင် မန္တလေးသို့ သူမ phone ခေါ်ပါလေသည်။

“ဘွားလား... သွားပါ။ ဘွားကိုတိုင်စရာရှိလို့။ အင်း... နေကောင်းပါတယ်။ စာလည်းလိုက်နိုင်တယ်။ ဟင့်အင်း၊ မမနဲ့ဖြစ် တာ... မဟုတ်ဘူး... သွားမှာအပြစ်မရှိဘဲရိုက်တာ၊ ပါးကိုဘွား ရဲ့”

တစ်ဖက်မှ ဘာတွေပြောနေသလဲဆိုတာ မကြားရပေမယ့် သူမမျက်ရည်လေးတွေဝဲနေလျက် စကားပြောနေတာကိုတော့ မြင် နေရပါသည်။

ရင်ထဲမှာ ဘာမှန်းမသိဘဲ တမြေမြေနှံခံစားနေရတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဒီလိုမျိုးနှင့်နှင့်သည်းသည်းကြီးမခံစားခဲ့ဖူးတာမို့ ရင်ထဲ

ဆိုနှင့်စေတာတကယ်ပါလေ။ ချာတိတ်မလေးကိုဘယ်လိုပုံစံမျိုးနဲ့ ချောရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားမရနိုင်ဘဲ ထိုင်ခုံမှာ ဒီတိုင်းထိုင်ပြီး ငေးမောနေရုံသာ တတ်နိုင်သည်ကိုး။

“ဦးငယ်က တစ်ခါမှမရိုက်ဖူးဘူး။ အန်တီနင်းကတော့ ခေါင်းခေါက်တာမျိုး၊ ဗိုက်ခေါက်လိမ်တာမျိုးတော့ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သျှားစိတ်မခပါဘူး။ သျှားဆိုးလို့ဆုံးမတာပဲဟာ။ ခုဟာက ကိုတို့ကို စာမေးတဲ့ကိစ္စနဲ့စဖြစ်တာ၊ ဟုတ်တယ်... သျှားကသတိတောင် မထားမိပါဘူး။ ပထမအစမ်းဖြေရတော့မှာမို့ စာတွေအရေးကြီးလို့မေးတာကိုမသင့်တော်ဘူးဆိုပြီး အန်တီက ညတုန်းကပြောဟယ်။ မနက်ကျတော့ မမကထပ်ပြောပြီး ရိုက်တာပါ။ သျှားမကျေနပ်ဘူး။ ဘွားပြောပေးနော်။ သျှားခေါင်းထဲမှာ ကျောင်းစာတစ်ခုပဲရှိတယ်။ သူတို့အဲဒီလိုပြောတာကို သျှားစိတ်ရှုပ်တယ်၊ မကြိုက်ဘူး။ သျှား၊ မန္တလေးကိုပဲပြန်လာချင်ပြီ။ မသိဘူး”

သူမအပြောလေးကြောင့် ရင်ထဲမှာ လှိုက်ခနဲနွမ်းလျှသွားရပါ၏။ ခေါင်းလေးငဲ့ကာ သူ့ဘက်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်သဖြင့် သူ့သတိဝင်သွားရသည်။ ဘာတွေများပြောလိုက်ပြီလဲ။

“ရှိတယ်၊ ဘွားပြောမလို့လား... ဟုတ်”

“ကိုကို... ဘွားက ကိုကိုနဲ့ပြောမလို့တဲ့”

သူ အံ့ဩသွားရပါ၏။ ဘွားနှင့် တစ်ခါမှ phone မပြောဖူးတာကိုး။ phone ကိုကိုင်လိုက်စဉ် ခြေဖျားလက်ဖျားတွေက မသိသောအေးစက်လာလေ၏။

“ဟဲလို... ဘွား၊ ကျွန်တော် မိုးသန့်ဖြူပါ”

“မြေးကိုစာပြတာ ဘယ်နှနာရီထိုးသွားလို့လဲ၊ မြေး”

“ဟို... နှစ်နာရီထိုးသွားတယ်၊ ဘွား။ ကျွန်တော်တို့က စာမိတ်ရောက်နေလို့ နာရီတောင် သေချာမကြည့်မိပါဘူး။ ဒီမနက် ဤသနာဖြစ်တဲ့အထိ ကျွန်တော်ဘာမှန်းသေချာမသိသေးတာပါ။ အခုလေးတင် သျှား၊ ဘွားနဲ့ phone ပြောမှသိလိုက်ရတာ”

“မြေးတို့ကိစ္စကို မြေးဖေဖေပြောဖူးသလား”

“ဗျာ!”

“မြေးနဲ့ ဘွားမြေးရဲ့ကိစ္စလေ”

“ဟုတ်... ဟုတ်တဲ့”

“မြေးဘက်က ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

“ခင်ဗျာ”

“မြေးမှာ ချစ်ရမယ့်သူရှိနေပြီလား”

“တင့်အင်း... မရှိသေးပါဘူး”

“ဒါဖြင့် ဘွားသဘောတူတဲ့ကိစ္စကိုမငြင်းဘူးပေါ့လေ”

“ဟိုလေ”

“ဘွားက အတင်းအကျပ်ကြီးမစီစဉ်ပါဘူး။ အကယ်၍ ငြေ
မှာချစ်သူရှိနေရင်လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောနိုင်ပါတယ်။ ဘွား
မြေးအတွက် နောက်ထပ်လျာထားတာတွေ အများကြီးရှိပါသေး
တယ်။ လောလောဆယ်တော့ ဘွားမြေးကို အစ်ကိုတစ်ယောက်က
ညီမလေးတစ်ယောက်ကိုစောင့်ရှောက်သလို စောင့်ရှောက်ပေးပါ။
ဘွားမြေးစိတ်ဆင်းရဲတာကိုတော့ ဘွားမလိုချင်ဘူး... ဒီတစ်နှစ်
ကျောင်းပိတ်တာနဲ့ ဘွားမြေးကို ဘွားပြန်ခေါ်လိုက်တော့မှာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါပဲနော်၊ သားငယ်တို့ဆီကို ဘွားပဲ phone ခေါ်လိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွား”

“ဘွားမြေးကို ချောမော့ပြောပေးပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

သူ phone ကိုချလိုက်ပြီး မျက်နှာခပ်နွေးနွေးဖြစ်နေတာကို
အရင်ဆုံးပြင်ရပါ၏။ ကလေးသာသာအရွယ်လေးကို ဒီလိုစကား

တွေ့မပြောသင့်သေးမှန်း သူနားလည်ပါသည်လေ။

သွားအတွက် နောက်ထပ်လျာထားတာတွေရှိသေးသည်တဲ့။
ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ။ သူကိုယ်တိုင် ဘာမှန်းမသိသေးသည့်အခြေ
အနေမှာ ဖေဖေစကားကိုခေါင်းညိတ်ထောက်ခံရမှာကိုလည်း မဖြစ်
ချင်။

ဒါဖြင့် ခေါင်းခါလိုက်ရင်ရော... မဖြစ်သေးပါဘူး... ဒါ
ဆိုလည်း လက်ဆုပ်လက်ကိုင်ပြုစရာချစ်သူဆိုတာက ရှိနေသင့်သည်
လေ။

“ညည်းကျပ်ကျပ်သတိထားပါ မိသျှီ။ ငါ့မြေးကို ငါတောင်
သက်ဖျားနဲ့တောင် တိုဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ သမီးလို့ သားအမိနှစ်
ယောက်စလုံးကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားတဲ့ကျေးဇူးကို ဒီနည်းနဲ့ဆပ်
ပြလိုက်တာပေါ့လေ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဘွားရယ်”

“ဘာမဟုတ်ရမှာလဲ၊ သွားအတွက် ညည်းဘာမှပူစရာမလို

www.burmeseclassic.com

ဘူး။ ဆုံးမစရာရှိ သူ့ဦးလေးအရင်းခေါက်ခေါက်တစ်ယောက်လဲ ရှိနေတာ သူ့ဆုံးမမှာပေါ့”

“ခုဟာက သို့တို့ခံပြောလို့”

“ပြောရင်လည်း သားငယ်တို့လင်မယားကို တိုင်ပေါ့အေ လူကြီးတွေရှိနေပါလျက်နဲ့ လက်ပါစရာလား။ ဒီမှာ၊ နောက်ကို ငါ မြေးကို ကိုယ်ထိလက်ရောက်စော်ကားဖို့မစဉ်းစားနဲ့။ ဒါ နောက် ဆုံးဖြစ်ပါစေ။ ငါ့မြေးငယ် သားလို့ မဖြစ်သင့်တာ မဖြစ်ရအောင် ဆုံးမဖို့ သားငယ်တို့လင်မယားကိုလွှဲထားပြီးသား။ ညည်းစင်စရာမလိုဘူး။ ညည်းသိထားဖို့က အဲဒီမြေးမိုးသန့်ဖြူနဲ့ ငါ့မြေးတို့ သဘောတူထားပြီးသားဆိုတာပဲ။ ကလေးငယ်သေးလို့ စာရေး အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာစိုးလို့ ငါဖွင့်မပြောသေးတာပဲ။ နောက်ကို ဘာပြဿနာမှငါမကြားချင်ဘူး။ ဒါပဲ”

သို့ အံ့ဩမှင်တက်စွာနှင့် မျက်ရည်တွေစီးကျလာပါ၏။ မြေး ချင်းတူပါလျက် မမျှတတဲ့ဘက်လိုက်မှုတွေက ဘယ်အချိန်ထိရှိ နေဦးမှာလဲ။ မြေးဦးဖြစ်တဲ့သို့ အတွက်ကိုတော့ ဘွားထည့်မစဉ်းစား ပေးဘူးတဲ့လား။ တကယ်ဆို သို့က အရင်းဆုံးအရွယ်ရောက်နေတဲ့ သူပါ။ ဒါကိုတောင်မှ သို့ဘက်ကဲ့သို့မကြည့်နိုင်ဘူးပေါ့လေ။

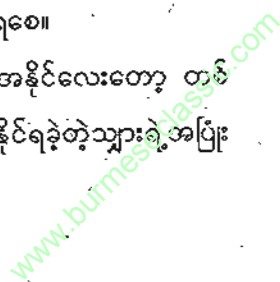
ငယ်စဉ်ကတည်းက၊ ကရိကထခံပေးခဲ့ပါလျက် ဘွားဆီက ဘယ်လိုမေတ္တာမျိုးကိုမှ သို့မရရှိလေခဲ့။ မျက်နှာသာပေးခြင်းမရှိတဲ့ ဘဝမှာ အိမ်စေသာသာအဆင့်မျိုးနဲ့ သို့တို့သားအမိရှင်သန်ခဲ့ရ ဘာပါလေ။ အမွေဆိုတာ ဘာလဲလို့ရေရေရာရာမသိနိုင်တဲ့ဘဝမှာ ခြင်နေရတဲ့စည်းစိမ်တွေကိုတော့ ခုံမင်မက်မောမိခဲ့တာပါပဲ။

အခုတစ်ခါ စမြင်လိုက်ကတည်းက စိတ်လှုပ်ရှားရင်ခုန်ခဲ့ရ တဲ့လူတစ်ယောက်ကို သို့ပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိရပြန်ဘူးတဲ့လေ။ အခွင့် အရေးတွေ အများကြီးပိုသာပါလျက်နဲ့ ဘာကြောင့် သို့အလှည့်ကို မရောက်ရတာလဲ။

သူ့အဝတ်တွေလျှော်ပေးတိုင်း၊ မီးပူတိုက်ပေးတိုင်း၊ သူ့အခန်း တိုရှင်းပေးတိုင်း ကျေနပ်ပီတိဖြစ်နေမိခဲ့တဲ့အဖြစ်တွေကို ဥပေက္ခာ ပြုလိုက်ရမှာလား။

အခွင့်အရေးတစ်ခုတော့ ရစေချင်ပါတယ်။ စည်းစိမ်ဥစ္စာ တွေ မပိုင်ဆိုင်ရရင်လည်း ရှိပါစေတော့။ ဘဝမှာနေပျော်ခွင့်နဲ့ ချစ်ခွင့်တစ်ခုကိုတော့ ရင်ထဲထည့်ထားပါရစေ။

အကြိမ်ကြိမ်ရှုံးနိမ့်ခဲ့ဖူးတဲ့အရုံးထဲမှ အနိုင်လေးတော့ တစ် ကြိမ်လေးဖြစ်ဖြစ်ရရှိချင်ပါတယ်။ အမြဲအနိုင်ရခဲ့တဲ့သျှားရဲ့အပြုံး

၁၇၄ ❀ မမသဒ္ဒါမောင်

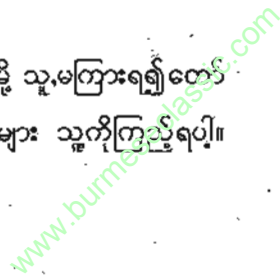
တွေ့ထဲက မဲ့ပြီးငိုတဲ့မျက်ရည်တွေကို သူ့ဟားတိုက်ရယ်မောခွင့်ရစေလား... လောကကြီးရယ်။

အခန်း (၁၂)

“ညီအစ်မချင်း ကိုယ်ထိလက်ရောက်ဆုံးမတာတွေ သူ့လွန်ဘယ်။ မေမေ့စိတ်ကိုသိရဲ့သားနဲ့ ခုလိုလုပ်တာတွေ ဘယ်ကောင်းလဲသမီးကြီး။ ဦးငယ်က မနက်စောစောမို့ ဘာမှမပြောဘဲနေလိုက်တာ။ ကုမ္ပဏီရောက်တာနဲ့မေမေ့ phone က အရင်ဆုံးဝင်လာတာပဲ။ ခုလိုပြဿနာဖြစ်တော့ ဦးငယ်ရော၊ အန်တီပါ မကောင်းဖြစ်တာပေါ့”

အပေါ်ထပ်နည်းခန်းမှာ ပြောနေတာမို့ သူ့မကြားရ၍တောင်ပါသေးသည်။ နို့မို့ ဘယ်လိုမျက်နှာမျိုးနှင့်များ သူ့ကိုကြည့်ရပါ။

ဦးငယ်ရှေ့မှာ နှစ်ယောက်သား မျက်နှာငယ်လေးတွေကိုယ်စီဖြင့် ထိုင်နေမိ၏။ သျှားက သျှိုမျက်နှာကိုတစ်ချက်မှမကြည့်ဘဲ စာပေါ်ကိုသာ အကြည့်ပို့ထားလေသည်။

“သျှိုတောင်းပန်ပါတယ်။ နောက်ကိုဒီလိုမဖြစ်စေရပါဘူး”

“သမီးငယ်ကလည်း မမကိုခွင့်လွတ်တယ်လို့ ပြောလိုက်လေ”

သူမက တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်ဘဲ တုံ့ကိုဘာဝေဖြင့်ထိုင်နေ၏။ မျက်နှာသစ်တိုင်း၊ သနပ်ခါးလူးတိုင်း ပါးပြင်ကိုစမ်းမိတိုင်ရင်ထဲမှာနာကျင်နေမိသည်။ သူ့စိမ်းတစ်ယောက်က ဒီလိုပြုမှုခွဲတောင် ခွင့်လွတ်ကောင်းခွင့်လွတ်နိုင်ပေမယ့် ခုလိုသွေးချင်းအစ်တစ်ယောက်ကမှ နာကျင်စေရတယ်လို့။

“သျှား”

“သျှားဘာမှမပြောချင်ဘူး ဦးငယ်”

“သမီးရယ်... သမီးက အငယ်ပဲ။ မမ၊ သမီးအပေါ်ဘယ်လောက်ထိအန္တတာခံခဲ့သလဲဆိုတာ သမီးအသိဆုံးမဟုတ်လား။ တစ်ကြိမ်လေး သူ့မှားမိတာကို ဒီလောက်ထိစိတ်ခုမနေပါနဲ့”

“သျှားစိတ်ထဲ သိပ်နာတယ်ဦးငယ်။ ဒီကိစ္စကို သျှားသေ”

အထိ ဘယ်တော့မှမေ့မှာမဟုတ်ဘူး။ သျှားဘဝအတွက် တစ်သက်တာ အမှတ်ရနေမှာအမှန်ပဲ။ တကယ်တမ်းပြောရရင် သျှားလက်နဲ့ သူ့ကိုပြန်ရိုက်ရရင်တောင် မကျေဘူး။ ဘယ်တော့မှခွင့်မလွတ်ဘူး”

သူမ ဆတ်ခနဲထရပ်ကာ လှေကားမှပြေးဆင်းခဲ့ပါ၏။ ဧည့်ခန်းမှာ phone ပြောနေသည့်သူက သူမကိုမမြင်ပါချေ။ ဘယ်သူ့ကို များပြောနေတာပါလိမ့်။ သိချင်ပေမယ့်လည်း ဆင်ခြင်ရမည့် သတိတရားက ရင်ကိုရိုက်ခတ်လေ၏။

အိပ်ခန်းတံခါးကိုဖွင့်၍ စာကြည့်ခုံမှာထိုင်လိုက်ပါသည်။ နှစ်ကြီးရယ် အမြန်သာကုန်ပါတော့။ သျှား မမြင်ချင်တဲ့မျက်နှာကို တွေ့နေရတဲ့ဝဋ်ကလည်း အမြန်ဆုံးကျွတ်ချင်ပါပြီ။

“ပြောပါ မေမေ”

“မေမေပြောတာကို ဒေသဇာနားထောင်ပါသား... မေမေ သဘောထားကတော့ သားဖေဖေနဲ့ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲ။ မေမေအိမ်စည်ရဲ့မြေးသမက်ဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် မေမေက သျှားနဲ့တော့ သဘော

မမျှစေချင်ဘူး”

“ဗျာ!”

“ဟုတ်တယ်၊ မိန်းမတို့ထုတ်အပ်တဲ့ပညာမှန်သမျှ ရှိသင့်တဲ့ အလှမှန်သမျှ သူ့မှာလုံးဝမရှိဘူး”

“သူက ငယ်ရွေးသေးတယ်လေ မေမေရယ်”

“ဘယ်နှယ်ကာကွယ်ပြီးပြောနေရတာလဲသားရဲ့။ မေမေ မကြိုက်ဘူးဆိုတဲ့အလုပ်ကိုမှ သားကလုပ်ချင်နေပြီလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“အေး... အထူးသဖြင့် လူကြီးသူမကို ရိုသေရမှန်းမသိတဲ့ သူ့ရဲ့တစ်ခွက်ထိုးညှပ်ကိုမကြိုက်တာ။ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေးကို ပုံကြီးချဲ့ပြီး အာယာတထားတတ်တာ ဘယ်လောက်ကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်သလဲ။ မျက်တောင်တစ်ဆုံးမကြည့်ဘဲ မျက်စိတစ်ဆုံး မြင်ကြည့်လိုက်ပါ သားရယ်။ ဒီလိုသေးသေးမွှားမွှားလေးကအစ အမှတ်သညာရှိတတ်ရင် သားဘဝရှေ့ရေးအတွက် ရင်မောစရာပဲ”

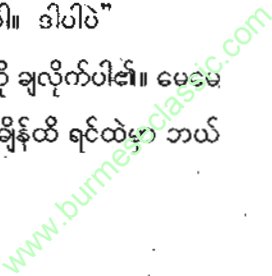
သူ့ဘာမှဆက်မပြောနိုင်ဘဲ မေမေပြောတာကိုသာ ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေမိ၏။ ရင်မောစရာပဲတဲ့။ မေမေပြောတာလည်း မှန် သင့်သလောက် မှန်နေတာပါလားလေ။

“မေမေကတော့ သားနဲ့ပညာတန်းတူမတတ်တဲ့ မိန်းကလေး မျိုးကိုပဲ သဘောကျတယ်။ ဒါမှ မေမေ့ဩဇာအာဏာကို တသွေ ခက်ခမ်းနာခံမှာလေ။ မိန်းမပီပီသသနဲ့ အိမ်မှုကိစ္စနိုင်နင်းပြီး ဝိုင်း ကောင်းကျောက်ဖိတတ်သိလိမ္မာတဲ့ချွေးမမျိုးကိုပဲ ရွေးစေချင်တယ်။ ဘွားစည်မြေးချင်းအတူတူသျှိုနဲ့သူ့က ဆီနဲ့ရေလို အနှစ်သဘာဝ တို့က ကွာခြားလွန်းတာလေ။ ဒါကို သားလည်းမြင်နေရမှာပါပဲ။ အဲဒီတစ်ယောက်မဟုတ်ဘဲ လူလဲလိုက်ရင် ဘွားအပြစ်ပြောမယ် မထင်ပါဘူး။ သျှိုလည်း သူ့မြေးပဲဟာ။ သားနဲ့တန်းတူပညာတတ်တဲ့ မိန်းကလေးမှာ မာနဆိုတာတော့ အနည်းနဲ့အများပါလာမှာပဲ။ အဲ ဒါကို မေမေမလိုချင်တာပေါ့။ သားနားလည်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့မေမေ”

“ဒါပဲသား... သျှိုက အမြဲအနစ်နာခံပေး၊ အရှုံးပေးတဲ့ဘဝ ထဲမှာနေခဲ့ရတာမို့ သားညာတာရမယ်၊ နားလည်ပေးရမယ်၊ အား ငယ်သူ့ကို အားပေးရမှာပဲ။ နေရာတကာသည်းခံစိတ်ရှိတဲ့သျှိုစိတ် ဓာတ်ကိုပဲ မေမေနှစ်သက်တာကို သားသိပါ။ ဒါပါပဲ”

ရင်ထဲမှာ နွမ်းလျှော့ဖြင့် သူ phone ကို ချလိုက်ပါ၏။ မေမေ က သဘောမတူဘူးတဲ့။ ဘယ်လိုလုပ်ရပါ။ ခုချိန်ထိ ရင်ထဲမှာ ဘယ်

၁၈၀ ❀ မမသဒ္ဓါမောင်

သူ့မှရိုမနေသေးတာ သေချာပါလျက် သူ့နှလုံး... အက သူ့နံ့ဘေးနား
မှာရှိနေတဲ့မိန်းကလေးသုံးယောက်ကြားမှာ ချာချာလည်မူးနေရာ
ရောလား။

အကြည်လေးကိုရော ရွေးလို့မဖြစ်ဘူးလား။ ဒါပေမဲ့ အ
အရာရာဘက်စုံတော်တဲ့မာနတရားကတော့ အကြည်လေးထဲမှာ
နေတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့... အကြည်လေးရဲ့မိသားစုအားလုံးကတော
သူ့ကိုလိုလိုလားလားရှိကြပါတယ်လေ။ သို့သော်... မေမေ ကအ
ဘွားအိမ်စည်ရဲ့မြေးနဲ့ပဲ လက်ဆက်စေချင်တာမဟုတ်လား။ သတ်
ကိုချလိုက်စဉ် ခြံထဲမှရိုက်သံသဲ့သဲ့ထွက်လာလေ၏။

ဘယ်သူများ ငိုနေတာပါလိမ့်။ သူ ပြတင်းပေါက်လိုက်ကာ
အသာလှုပ်ကြည့်စဉ် ဒန်းပေါ်မှာထိုင်နေသည့်သျှိုကို လှမ်းမြင်
လေ၏။ ဆံပင်စင်းစင်းလေးတွေက ညလေညင်းကြားမှ တလွှာ
လွင့်နေသည့်နယ် ကနွဲ့ကလျှိုနေပါသည်။ သူသွားသင့်ပါသလား
ညီအစ်မနှစ်ယောက်ပြဿနာဖြစ်တာကို ပြေလည်အောင် ညှိ
သင့်တာပါပဲ။ ပြီးတော့... မေမေ့စကားသံတွေက သူ့နားထဲ
ပဲ့တင်ထပ်နေသည်မှာ အမှန်ပင်။

ခြံထဲဆင်းခဲ့ပြီး သျှိုနားကိုလျှောက်လာချိန်အထိ သျှိုက သ

ထေးမိပါချေ။ တလိမ့်လိမ့်စီးကျလာသည့်မျက်ရည်တွေကိုသာ
ဆုတ်မနိုင်အောင် ငိုပွဲဆင်နေသည်ကိုး။

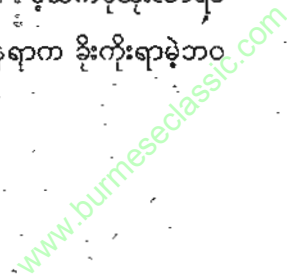
“သျှို”
“ဟင်!”

“ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေရတာလဲ”

“ကို... ကိုသန့်... ညီမလေးက သျှိုကို ခုထိစိတ်ဆိုးမပြေ
သေးဘူး။ သျှို... သျှိုက သူ့ကိုတမင်ရည်ရွယ်ပြီးလုပ်လိုက်မိတာ
မဟုတ်ပါဘူး။ စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ပြောတဲ့စေတနာကို စော်ကားရက်လေ
ခြင်းဆိုပြီး ကရုဏာဒေါသောနဲ့ရိုက်လိုက်မိတာပါ”

“ကိုယ်နားလည်ပါတယ်”

“ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက ညီမလေးအပေါ်မှာ အနွံတာခံ၊
အနစ်နာခံပြီးချစ်ခဲ့တာပါ ကိုသန့်ရယ်။ သူ့ဘယ်လိုပဲဆိုးဆိုး အမြဲ
ဘမ်းသည်းခံခဲ့တာပါ။ အခုကိစ္စမှာ သျှိုမှားသွားမှန်းသိပါတယ်။
သူ့ကိုလည်း သေချာတောင်းပန်နေတာပါပဲ။ အခု ဘွားသိသွား
တာ့ သျှိုအနေရကျပ်သွားပြီလေ။ ဒို့ထက်... ဒို့ထက်ပိုဆိုးလာရင်
တာ့ သျှိုရော သျှိုမေမေပါ ဘွားအရိပ်ခိုနေရာက ခိုးကိုးရာမဲ့ဘဝ
ဆို...”

သို့က ထိန်းထားလျက်မှ မျက်ရည်တွေသွန်းချလိုက်ပြန်သဖြင့် သူ့အတော်လေးစိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီး သို့လက်ဖျားလေးကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်မိပါသည်။

“မင့်ပါနဲ့... သို့ရယ်။ ဒီအထိဖြစ်လာရင်လည်း အကြောင်း ရင်းမှန်ကို ကိုယ်ပါ ဘွားကိုရှင်းပြပေးမှာပေါ့။ ဒီလောက်ထိစိုးရိမ် မနေပါနဲ့”

“ဘွားက သူ့မြေးမှသူ့မြေး... ကိုသန့်ရဲ့”

“ကိုယ်သိပါတယ်... စိတ်ပူမနေနဲ့တော့”

“သို့၊ ညီမလေးမုန်းတာကို မခံချင်လို့ပါ”

“သူ သို့ကိုမုန်းပါဘူး... ကလေးဆိုတော့ ဒီလိုပဲ၊ ခုစိတ် ကောက်၊ ခုစိတ်ပြေပေါ့။ ပြီးတော့ သွားအကြောင်းကို သို့အသိဆုံး ပဲဟာ။ နောက်တော့လည်း သူ့စိတ်ပြေသွားမှာပါ”

သူ့ကိုမော့ကြည့်လာသည့်မျက်ဝန်းလဲ့လဲ့လေးတွေကို ကန နာသက်စွာဖြင့် ပြန်ငုံကြည့်နေမိသည်။ လှလိုက်တာ... ငိုနေတာ တောင်မှ ဒီမျက်နှာလေးက လှနေတာပါလား။ သွားနှင့်ခပ်ဆင် ဆင်ပေမယ့် လှပလွန်းသည့်အစိတ်အပိုင်းတွေက သူ့နေရာနှင့်သူ သို့မျက်နှာထက်မှာ ရှိနေသည်လေ။

“သို့က ကိုယ့်ဘဝကိုယ်သိပါတယ်။ ဘွားရဲ့မြေးဦးဖြစ်ပေမယ့် ဖေဖေက ဘွားသဘောမတူတဲ့မေမေ့ကိုရွေးခဲ့တာမို့ ခုချိန်ထိအနှိမ် ခံဘဝနဲ့နေခဲ့ရတာပါ။ မေမေကိုယ်တိုင်ကိုက ဘွားရဲ့မေတ္တာကို တစ်နေ့ရနိုးနဲ့မျှော်လင့်ပြီး ဘွားကို ဒီနေ့အထိပြုစုပေးနေတာပါ။ မေတ္တာတစ်ခုကလွဲပြီး ဘာအမွေကိုမှ သို့တို့မမက်မောတာကို ဘွား သိစေချင်ပါတယ်။ သွားအပေါ်မှာ မနာလို မစ္စရိယစိတ်မျိုးမထား ဘဲ စေတနာမေတ္တာသန့်သန့်နဲ့ချစ်ခင်ခဲ့တာကို သိစေချင်လိုက်တာ ကိုသန့်ရယ်”

“သွားရယ်... တိတ်ပါတော့”

“ကိုသန့်လည်း သို့ကိုအဆင့်မတူလို့ မရင်းနှီးချင်ဘူးလို့ယူ ဆပြီး သို့အတတ်နိုင်ဆုံး သီးသီးသန့်သန့်လေးနေပေးခဲ့တာပါ။ ဘာ မဆိုအလိုက်တသိလုပ်ပေးခဲ့တာ စေတနာသက်သက်ပါပဲ။ သို့ ဘာ ကိုမှမမျှော်ကိုးခဲ့ပါဘူး။ ဒါကို ကိုသန့်နားလည်ပေးစေချင်ပါ တယ် ရှင်”

သူ့ရင်ထဲ နှင့်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ မျက်ရည်တွေ ဖြေမဆည် နိုင်အောင် တပေါက်ပေါက်ကျနေသည့်ပါးပြင်နုနုထက် လက်တို့က မရည်ရွယ်ပါဘဲ ရောက်သွားရလေ၏။ တယုတယသုတ်ပေးလိုက်

သည့်သူ့ကို မျက်ဝန်းလဲ့လဲ့လေးတွေက ပြန်ကြည့်လာလေသည်။

“သို့”

“ရှင်”

“ကိုယ်... သို့ကို”

သူ့စကားတစ်ဝက်မှာ ကန့်လန့်ကာချသွားသည့် မျက်တောင်ကောလေးများ၊ နောက်... ပန်းရောင်သန်းသွားသည့်ပါးပြင်မို့မို့၊ ရင်ခွင်ထဲထွေးပွေ့လိုက်မိတာကို သို့က မရုန်းဖယ်ပါချေ။ ဒါဟာ အချစ်ပေပဲလား။ ဘာမှ သူသေချာမသိသေးပါ။ ရင်ထဲမှာ နှမ်းလျှာခြင်းနှင့် ကရုဏာယိုဖိတ်လာခြင်း၏ တွန်းအားက သို့နှင့်အနီးဆုံးသို့ သူ့ကိုတွန်းပို့လိုက်လေပြီကော။

မြတင်းတံခါးကိုပိတ်ရန်လုပ်လိုက်စဉ် လရောင်အောက်မှာ ပူးကပ်စွာရပ်နေသည့်လူနှစ်ယောက်ကို မြင်လိုက်ရပါ၏။

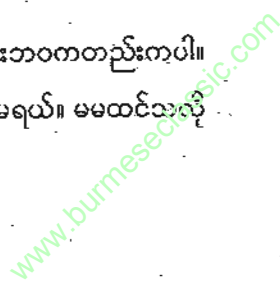
ဘုရားရှေ့... ဒါ... ဒါ... မမနဲ့ကိုကိုပါလား။ ဘယ်လိုများဖြစ်ကုန်တာလဲလိမ့်။ ပြောစော့ဖြင့် ညအချိန်မတော်ကြီး နှစ်ယောက်တည်းရှိတာ မသင့်တော်ဘူးဆို။ ခုလိုအခြေအနေမျိုးဖြစ်နေတာကိုကျ အန်တီက မတားမြစ်ဘူးလား။ မမကရော မဆင်ခြင်ဘူးတဲ့လား။

တံခါးကိုဆွဲပိတ်ကာ ကတုန်ကရီဖြင့် မတ်တတ်ရပ်နေမိ၏။ မြင်ထက် လက်ဝါးဖြင့်စမ်းမိစဉ် ရင်ထဲမှာ နာနာကျင်ကျင်လေးအာင့်သက်သွားရလေသည်။ ဒီပါးပြင်ကို သူက နမ်းရှိုက်ခဲ့ဖူးတာ။ ဒါပါးပြင်ကိုပဲ မမက ဒဏ်ခတ်ပေးခဲ့တာလေ။

လက်စသတ်တော့ ဒါကြောင့် သွားအရိုက်ခံရတာကိုး။ မမယ်... ကိုကိုနဲ့ချစ်သူတွေဖြစ်နေတယ်ဆိုရင်လည်း သွားကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြသင့်တာပေါ့။ ခုချိန်ထိ ကိုကိုနဲ့ သွားတို့ကြားက ရိုးသားဖြူစင်မှုကလွဲပြီး တခြားဘာအရောင်မှ ရှိမနေတာအမှန်ပဲ။ သွားကိုများ... သွားကိုများ... ကြားထဲက လူယူတတ်တဲ့လူတွေ မမယူဆထားလေသလား။

ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ အချစ်အတွက်နဲ့များ သွေးရင်းညီမဆို ကိုယ်ထိလက်ရောက်နှိပ်စက်ရက်သတဲ့။ မထင်ခဲ့မိပါဘူး။ ကိုကိုနဲ့မမကို ဒီအဆင့်ရောက်နေလိမ့်မယ်လို့လေ။ သွားသတိထားမိသလောက် သွားရှေ့မှာ ကိုကိုရဲ့ရိုးသားမှုတွေကိုသာ မြင်တွေ့နေခဲ့တာကိုး။

အနိုင်ယူခဲ့ပါတယ်။ ဟိုးငယ်စဉ်ကလေးဘဝကတည်းကပါ။ အဲဒါငယ်ရွယ်တဲ့ကလေးစိတ်သက်သက်နဲ့ပါမမရယ်။ မမထင်သလို

စိတ်ယုတ်စိတ်ညံ့မျိုး သျှားဆီမှာ ရှိမနေပါဘူး။ ပကတိအဖြူထည့်
စိတ်လေးနဲ့ ဆိုးခွင့်ရတိုင်း ဆိုးခဲ့မိတာပါ။ ဘယ်လိုအပြိုး၊ ဘယ်
အာယာတမျိုးမှ သျှားမပွေးခဲ့ပါဘူး။

အမြဲအနိုင်ရခဲ့တဲ့လူကို ဒီတစ်ချိတည်းနဲ့ မမအလဲထိုးနိုင်
ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ . . . သျှားသိနေပါတယ်မမရယ်။ သျှားနဲ့ပတ်သက်
ပြီး မမဘက်က မဖြူစင်တော့ဘူးဆိုတာကိုပေါ့။ ညီအစ်မချင်း ပွင့်
လင်းသင့်သလောက် ပွင့်လင်းစွာပြောနိုင်ပါလျက် ဦးငယ်တို့မသီး
အောင်ပါ မမလျှို့ဝှက်စွာ လုပ်ဆောင်တတ်နေပြီလေ။

ကလေးတဲ့ . . . ဟုတ်ပါတယ်။ သျှားက တကယ့်ကလေးသား
သာအရွယ်လေးပါ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကလေးလေးရဲ့ရင်ထဲမှာ ခံစား
တတ်တဲ့နှလုံးသားတစ်ခု ရှိနေတယ်ဆိုတာပါပဲ။ ပါးပြင်ပေါ်က ရဲ့
ရတဲ့ဒဏ်ရာနှစ်ခုထက် ရင်ထဲကဒဏ်ရာကပိုပြီး အခံရခက်စေတာ
အမှန်ပါ။ ကလေးတစ်ယောက်ကိုပေးခဲ့တဲ့ဝေဒနာက မတန်တဆ
တနင့်တပိုးကြီးပါလားကွယ်။

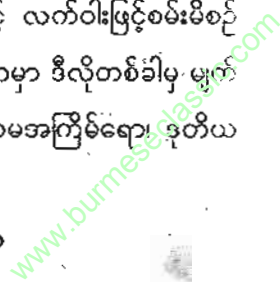
ဆိုးမိခဲ့တာ အပြစ်လား။ ဒါတွေကိုကျေလည်အောင် သျှား
မရှင်းနိုင်တော့ပါဘူး။ အနိုင်ယူလိုသူရဲ့နှလုံးသားကို တစ်ချိလေး
တော့ အရှုံးဆိုတာ ဝင်တတ်စမြဲဆိုတာကို သျှားသိလိုက်ပါပြီ။

ဒီဝွဲမှာ သျှားကို မမနိုင်ပါတယ်။ တစ်ဘဝစာအတွက် အနိုင်
ရလိုက်တာပါလေ။ သျှားက မမလိုဟန်မဆောင်တတ်ဘူး။ မာယာ
မများတတ်ဘူး။ မူယာမပိုတတ်ဘူး။ ရင်ထဲရှိတဲ့အတိုင်း ဟောဟော
ဒိုင်းဒိုင်းပြောချတတ်တာ အပြစ်လို့ဆိုရင်လည်း ခံယူရုံပါပဲ။

ပြီးတော့ . . . သျှားက မမလိုအဘက်ဘက်ကပြည့်စုံပြီး တန်
ဖိုးရှိတဲ့မိန်းကလေးမျိုးလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးကို
ဘယ်သူကမှ အလေးပေးတန်ဖိုးထားနိုင်မှာမဟုတ်မှန်း သျှားသိ
နေပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုအလေးပေးတာကိုတော့ ခံယူချင်နေမိ
တာ ဘာကြောင့်လဲ။

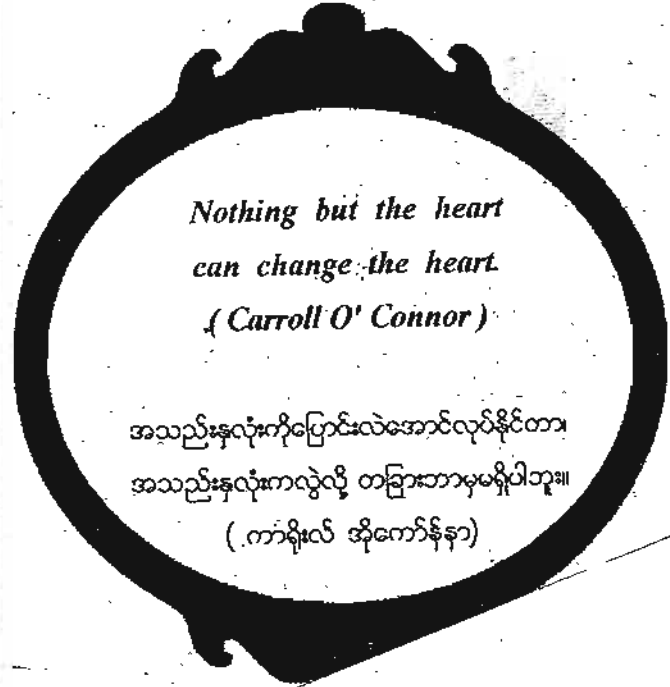
ဖြိုးနဲ့ရင်းနှီးစွာဆက်ဆံတာမှန်ပေမယ့် ကိုကိုအပြုံးကိုသာ
သျှားမြင်ချင်ခဲ့တာ။ ကိုကိုခပ်ဖွဖွထုတဲ့လက်သီးဆုပ်လေးကို သျှား
မျှော်လင့်ခဲ့မိတာလေ။ မတည့်တုန်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်ခဲ့တဲ့
မျက်ဝန်းနက်တွေကို ဒေါသဖြစ်တတ်နေရာက အမြဲအမှတ်ရနေခဲ့
ရတာကရော ဘာကြောင့်များပါလဲ။

ပါးပြင်ထက် ပူနွေးသွားတာကြောင့် လက်ဝါးဖြင့်စမ်းမိစဉ်
မျက်ရည်တွေကိုမြင်လိုက်ရပါ၏။ သျှားဘဝမှာ ဒီလိုတစ်ခါမှ မျက်
ရည်ကျခဲ့တာမျိုး မရှိခဲ့ပါ။ အခုတော့ ပထမအကြိမ်ရော့ ဒုတိယ

အကြိမ်ပါ မျက်ရည်တွေကနေခဲ့ရပြီလေ။

မမကြောင့်... ပြီးတော့... ကိုကိုကြောင့်ပါပေါ့။ ညဉ့်ထိ
မှာရွက်သံနှင့်အတူ ရယ်သံသဲ့သဲ့မျှထွက်လာလေ၏။ အချစ်ဆိုတာ
ကို ဘာမှန်းသေသေချာချာပင် မသိရသေးခင်မှာ သူမရင်ထဲက
အချစ်သစ်ပင်ကို အမြစ်ကနေဆွဲနှုတ်သတ်ပစ်ခြင်းခံလိုက်ရတာကို
တော့ သူမတိုယ်တိုင်ပဲ သိနိုင်ပါတော့တယ်လေ။

*Nothing but the heart
can change the heart.
(Carroll O' Connor)*

အသည်းနှလုံးကိုပြောင်းလဲအောင်လုပ်နိုင်တာ
အသည်းနှလုံးကလွဲလို့ တခြားဘာမှမရှိပါဘူး။
(.ကာရိုလ် အိုကော်နိုနာ)

ညီမလေးတဲ့လားကွယ်

အခန်း (၁၃)

“သူတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြပြီ”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ငါ့မိန်းကို သူ့ရိုက်ခဲ့တာပေါ့။ ငါရင်နာ လို့မဆုံးဘူး။ အသားနာတာထက် ရင်ထဲမှာ ပိုနာတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက်ချစ်သူတွေဖြစ်နေတာကို သျှားမှမသိခဲ့ဘဲ။ သျှားသိအောင်လည်း သူတို့က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းမှမပြောခဲ့တာ။ ခုတော့... ခုတော့... သျှားမှာ အသားထက်ပိုနာတဲ့ရင်တွင်းဒဏ်ရာကို အလူးအလဲနဲ့ခံစားနေရပြီ။ အဲဒါအမှန်ပဲ”

ဝဲတက်လာသည့်မျက်ရည်တို့ကို မျှ တောင်တဖျတ်ဖျတ် ခတ်သိမ်းလျက် နာကျင်စွာပြုံးလိုက်မိ၏။ မြိုးက သူမ၏လက်ဖျားကိုဆုပ်ညှစ်လိုက်လေသည်။

ရှေ့တူရွာဆိုမှာရှိနေသည့် ရေကူးကန်နံဘေးမှ ရေပန်းလေးနီ ရေမုန်ရေမွှားလေးတွေကို အငေးသားကြည့်နေမိ၏။ လွတ်လပ်စွာ ပေါက်ကွဲအော်ဟစ်ချင်စိတ်ကို မျှီချနေရတာလောက် အခံရခက်တာမရှိတော့ပါလား။ အရွယ်ရောက်ခါစ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရဲ့အိပ်မက်အစဟာ ဒီလိုထိခိုက်ကြေကွဲစရာကောင်းနေလိမ့်မည်ဟု ထင်မှမထင်ခဲ့မိဘဲလေ။

“ပသျှား... ငါပြောရင် နင်စိတ်ဆိုးမှာလား”

“...”

“နင်... နင်... အစ်ကို့ကိုများ ချစ်မိနေလားဟင်”

သူမ အက်ကွဲစွာဖြင့် ရယ်မောလိုက်မိလေ၏။ ချစ်မိနေလား ဆို။ သျှားကိုမေးနေပြီ... ကိုကိုရယ်။ သျှား ဘယ်လိုဖြေရမှာလဲ။ အချစ်ဆိုတဲ့သင်ခန်းစာကို မာတိကာလေးတောင် လှန်ပြီးမဖတ် တတ်သေးတဲ့အရွယ်လေးပါ။ ချိုသလား၊ ခါးသလား၊ သျှားမသိသေးဘူး။ လှသလား၊ အကျည်းတန်လား၊ သျှားမပိုင်းခြားတတ်သေး

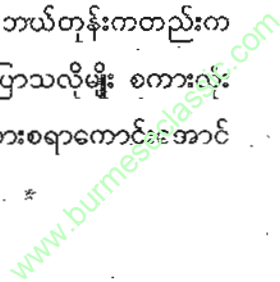
တာအမှန်ပါ။

“ငါ နင့်ရင်ထဲကိုမြင်နေရတယ် ပသျှားရယ်။ နင်နဲ့ထပ်တူ ငါလည်း ကြေကွဲခံစားနေရတာအမှန်ပါ။ ငါက... ငါက... အချစ်ဆိုတာကိုခံစားနေခဲ့ရတာ ကြာခဲ့ပါပြီ။ ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း များစွာကတည်းကပေါ့”

သူမ မြိုးကိုငဲ့ကြည့်တော့ မြိုးက ကြေကွဲစွာဖြင့် ပြုံးပြလိုက် လေ့သည်။ ဘုရားရေ! မြိုးက အချစ်ဆိုတာကို ခံစားသိရှိဖူးပြီးပြီ တဲ့လား။ အံ့ဩစရာပဲ။ သူမ မတတ်မြောက်သေးတဲ့ဘာသာရပ်ကို မြိုး ဘယ်အချိန်ကတည်းက ခံစားသိရှိခဲ့တာပါလိမ့်။

“အချစ်ဆိုတာ သူ့မျက်နှာအရိပ်အက်ကို အမြဲမပြတ်ကြည့် နေဖို့ ရင်ထဲကစကားတွေကို မျက်ဝန်းတွေကတစ်ဆင့် ဘာသာပြန် တတ်ဖို့ သူ့မျက်တောင်အခတ်ကို စောင့်ကြည့်ရင်ခွန်ဖို့ သူ့ရဲ့အပြုံး တွေကို အိပ်မက်တွေထဲထိရောက်အောင် ဖမ်းဆုပ်ပုံဖော်ဖို့ သင်ပေး တဲ့သင်ခန်းစာတစ်ခုပါပဲ”

ပြောတတ်လိုက်တာ... မြိုးရယ်။ ဘယ်တုန်းကတည်းက သင်ထားခဲ့တာလဲ။ သျှားက အခုလို မြိုးပြောသလိုမျိုး စကားလုံး လှလှလေးတွေ စီမပြုတတ်ဘူး။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းအောင်

၁၉၆ ❁ မမသဒ္ဒါမောင်

လည်း ပုံမဖော်တတ်ဘူး။ ချစ်ခြင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ ယျားဟု အညံ့ဆုံး
ကျောင်းသူတစ်ယောက်ပါလေ။

“ကိုယ်ကချစ်နေတာကို ဖွင့်မပြောရဲဘဲ မျှီသိပ်ထားရတာ
လောက် ခံရခက်တာမရှိတော့ဘူး။ အသက်၊ အရွယ်၊ အတန်းပညာ
ရဲ့နုငယ်ခြင်းတွေကိုငဲ့ညှာပြီး... မပြောသင့်သေးဘူးဆိုတဲ့အရာက
တံခါးတစ်ချပ်အဖြစ် နှလုံးသားကို ကာဆီးပိတ်ဆို့ကွယ်ထားတယ်
လေ”

“...”

“ရှိလက်စသံယောဇဉ်လေး ပြတ်တောက်ပျောက်ဆုံးသွား
ကို စိတ္တငဲ့ရောဂါတစ်ခုအဖြစ် ငါ့ကို တစ္ဆေတစ်ကောင်လို ခြောက်
လှန့်နေခဲ့တာကြာပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ဆီမှာ သူ့အတွက် မျှော်မှန်း
ထားတဲ့ရည်ရွယ်ချက်တွေ အများကြီးရှိနေတာတော့ အသေအချာ
ပါပဲ။ သူပြုံးရင် ငါပျော်တယ်။ သူမဲ့ရင် ငါပေါ့ အလိုလိုငိုချင်လာ
နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်ခံစားမှုဟာ အချစ်မဟုတ်လို့ ဘာဖြစ်ရမှာတဲ့လဲ”

“နင်၊ သူ့ကိုတော်တော်လေးချစ်တာပဲနော်”

“လေးနက်ခြင်းအပြည့်နဲ့ပါ ပသျှားရယ်”

သူမငြိမ်သက်စွာဖြင့် ခုံတန်းမှာထိုင်နေမိ၏။ ပြုံးချစ်နေတာ

အယ်သူလဲဟု မေးခွန်းမထုတ်တော့ပါလေ။ အချစ်ဆိုတာ ဘယ်လို
သဲလို့မြည်းစမ်းမကြည့်ရဲတော့တာပါ။ မီးကိုမဆော့ရ ပိတ်ပင်ထား
ခါလျက် ဇွတ်ကိုင်ခဲ့မိတဲ့ မသိနားမလည်သေးတဲ့ကလေးလေးတစ်
ယောက်နဲ့ သူမ တူနေလေပြီလား။

“မမလည်း ဒီကိစ္စကိုသိသွားရင် ရင်ကွဲမှာသေချာတယ်”

“ဘယ်လို”

“ဟုတ်တယ်၊ မမက အစ်ကိုကိုစိတ်ဝင်စားနေတာဟာ။ အစ
အမာနလေးတင်းခံနေပြီး သူ့ကိုယ်သူသိပ်ဟုတ်နေပြီလို့ထင်ထား
သမျှ အစ်ကိုနဲ့လည်းတွေ့ရော ရေစုန်မျောတော့တာပဲ”

“တကယ်ပဲ”

“အေး၊ မာလုပါပြီဆိုတဲ့သူ့အသည်း အစ်ကိုကြောင့် အရည်
ပျော်လာမှပဲ”

“ငါစိတ်မကောင်းပါဘူးဟယ်။ တကယ်ဆို မမအကြည်လေး
နဲ့ကိုကိုက ရှေ့သွားနောက်လိုက်ညီတဲ့လူနှစ်ယောက်ပါ။ ရည်မှန်း
ချက်ချင်းလည်းတူ၊ သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်တော့ ပိုလည်းအဆင်ပြေ
တာပေါ့”

“သူငယ်ချင်းဖြစ်တိုင်းလည်း ချစ်သူတွေဖြစ်မလာနိုင်ပါဘူး”

www.burmeseclassic.com

၁၉၈ ❀ မမသဒ္ဓါမောင်

ပသျှားရာ”

“ငါက သဘောအဖြစ်ပြောတာပါ... ဖြိုးရယ်။ အခုချိန်က မှ ဘာလုပ်လို့ရတော့မှာလဲ။ ငါကတော့ ဘွားစိတ်ဆိုးမှာကိုပဲ စိုးရိမ်တာပါ။ ဘွားက ကိုကိုကိုသိပ်ချစ်တာ။ ကိုကိုဖေဖေနဲ့ ငါ့ဖေဖေက သိပ်ချစ်ကြတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလေ။ သားသုံးယောက်ထဲမှာ အလတ်ဖြစ်တဲ့ဖေဖေကို ဘွားက အချစ်ဆုံးဖြစ်သလို ကိုကိုဖေဖေကလည်း သားနဲ့မခြားချစ်ခဲ့တာပါပဲ။ ငါငယ်ငယ်က ဖေဖေနဲ့လေးလေးကုတ်ပေါ် တစ်လှည့်စီစီးခဲ့တာပါ။ လေးလေးကလည်း ငါ့ကို သိပ်ချစ်တာဟ။ ဘာဘက ဘွားသဘောမတူတဲ့ကြီးမေနဲ့ ယူသွားလို့ စိတ်ဆိုးပြီး အမွေဖြစ်ထားခဲ့တာကြာပြီ။ မမကိုမွေးတော့ အတော်လေးခုကွရောက်မှန်းသိမှ ပြန်ခေါ်လိုက်တာ။ အဲဒီလိုခေါ်လိုက်ပြီး ဖေဖေနဲ့အတူ ကုန်ကူးရင်းသေကြတာဆိုတော့ ဘွား အရမ်းကိုစိတ်ထိခိုက်သွားတာအမှန်ပဲ။ အဲဒါ သျှိုကြောင့်ဆိုတဲ့အစွဲကြီးက ဒီနေ့ထိ ဖျက်လို့မရတော့တဲ့အထိပေါ့။ မလွဲသာလွန်းလို့ လက်ခံထားပေမယ့် တစ်ခါမှမျက်နှာသာပေးခဲ့တာမျိုးမရှိခဲ့ဘူး။ အခုတော့ ဘွားသိချစ်တဲ့ကိုကိုနဲ့ သူ့ချစ်နေတာကိုများသိသွားရင်... အင်း... သူတော့ မတွေးရဲလောက်အောင်ပါပဲ။ ရင်တွေပူလိုက်တာနော်”

လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေးလေးပြောနေသည့် သျှားကိုကြည့်ရင်း ဖြိုး မျက်ရည်တို့ဝဲလာရပါ၏။ ခြောက်... သျှားရယ်၊ နင့်ရင်ထဲ ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆိုတာကို ငါသိနေပါတယ်။ ဘေးနားမှာ အသင့်ရှိနေတဲ့ငါ့ကိုတော့ ဂရုမထားဘဲ အစ်ကို့ကိုမှ တမ်းတနေသတဲ့လား။

နင့်ကိုချစ်မိနေတဲ့ ငါ့အချစ်တွေကို ဥပေက္ခာပြုနေပြီး အစ်ကို့ချစ်ခြင်းတွေကိုမှ လိုချင်သတဲ့... သျှားရယ်... ဖြစ်ချင်တာထက် ဖြစ်သင့်တာကိုသာ ဦးစားမပေးသင့်ဘူးလား။ တကယ်ဆို နင့်ကို ငါချစ်နေခဲ့မိတာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာနေပါပြီလေ။

“ငါပြန်တော့မယ်”

“နေဦးလေ... ပြန်ပို့ပေးမှာပေါ့ ပသျှားရဲ့”

“ဘီးပါတာပဲ... ကဖြိုးရဲ့။ နေပါစေ”

သူမ ခုံတန်းပေါ်မှထရပ်လိုက်စဉ် ခြံထဲသို့ မမတို့ကားလေးဝင်လာလေ၏။ သူ့ရောမမပါ ကားပေါ်မှဆင်းတော့ သူမက စက်ဘီးပေါ်ရောက်နေလေပြီ။

“ကိုသန့်ကိုခေါ်မသွားတော့ဘူးလား သျှား”

“ဟင့်အင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အိမ်ကမမရဲ့နောက်တစ်ခါ ထပ်ရိုက်တာကို မလိုချင်လို့ပေါ့
မမရဲ့”

“ဟဲ့”

အကြည်လေးက အားနာ၍ ဝင်ဟန့်လိုက်သော်လည်း သူ့
မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားတာကိုတော့ မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်ပါ
သည်။ ဘာများပြဿနာထပ်ဖြစ်ထားကြပြန်ပါလိမ့်။

“သွားကလည်း အဲဒီလိုမပြောရဘူးလေ”

“သွားသိပါတယ်မမရယ်။ အနိုင်ယူလိုသူမှာလည်း အရှုံးဆို
တာရှိနိုင်မှန်း သွားတကယ်မသိခဲ့ရိုးအမှန်ပါ။ အင်းပေါ့လေ...
လဲနေသူထူပေးပါ။ အားငယ်သူအားပေးပါဆိုတာတွေကို ငယ်ငယ်
ကတည်းက သွားသင်ခဲ့ရတာပဲဟာ။ ဒါပေမဲ့... ကံကြမ္မာကိုတော့
သွားတို့ တမင်ဖန်တီးယူလို့မရပါဘူး။ အရေးကြီးတာက သွားရဲ့
ရည်မှန်းချက်မပျောက်ဖို့နဲ့ ဘွားရဲ့ဆန္ဒပြည့်ဖို့တစ်ခုပါပဲ။ ဒီနှစ်
စာမေးပွဲပြီးရင် ဘွားဆီ သွားပြန်မှာ။ နောက်မှပြန်လာချင်လည်း
ပြန်လာမယ်။ ဒါမှမဟုတ် ပြန်လာချင်မှလည်းပြန်လာမှာလေ။ သွား
ပြီ... မမရေ။ သွားပြီ... ကဖြိုး”

“အေး”

သူပြောတာကို အကြည်လေးက ဘာမှန်းသေချာမသိသော်
လည်း သူကတော့ ကောင်းကောင်းကြီးရိပ်မိနေပါသည်။ ကြည့်စမ်း!
သူနဲ့သျှီချစ်သူတွေဖြစ်သွားတာကို ဒီကောင်မလေးဘယ်လိုသိသွား
တာပါလိမ့်။ ကလေးတစ်ယောက်လိုမဟုတ်တဲ့စကားလုံးမျိုးတွေကို
ပညာသားပါပါပြောသွားလိုက်တာမှ ဖြူးနေတာပဲပါလား။ သူ
ဆုံးဖြတ်တာမှန်မမှန်ကိုတောင် သူ့ကိုယ်သူမရေရာဘဲ တွေဝေနေမိ
တာက အခုချိန်ထိပင်။

ဖေဖေစကားကိုနာခံရမှာကို ဘာကြောင့် တုံ့ဆိုင်းနေရသလဲ
ဆိုတာ သူ့ကိုယ်သူသာ သိနိုင်သည်လေ။ အထူးသဖြင့် မေမေ့ကိုသိပ်
ချစ်သည့်သားပီပီ မေမေစိတ်ချမ်းသာစေချင်တာကို ဦးစားပေးမိ
တာ မှားများသွားပြီလား။ တစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် လွန်ဆွဲသည့်ပွဲမှာ
မမျှတလွန်းရာမှ အားနည်းသည့်ဘက် သူပါသွားတာ တရားတာပါ
လေ။ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံရမယ့်ပြဿနာတွေက တော်တော်များမည်
မှန်း သူသိနေပါ၏။

“သွားပြောသွားတာတွေကို အကြည်လေးတစ်ခုမှန်းမလည်
ဘူး ကိုသန့်ရယ်။ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲဟင်”

“သျှီကိုပြောတာပါ အကြည်လေးရဲ့”

“သူတို့ညီအစ်မနှစ်ယောက် ခုထိမပြေလည်ကြသေးဘူးလား”

“သျှိုက တောင်းပန်ဆဲ၊ စကားလိုက်ပြောဆဲပါ အကြည်လေးရဲ့။ သျှားကသာ ရန်သူတစ်ယောက်လိုကြီး ဆက်ဆံနေတာ။ သျှိုသနားပါတယ်။ နေ့တိုင်းမျက်ရည်ကျနေရှာတယ်လေ။ အခုဆို သျှိုက သျှို သူ့အခန်းထဲဝင်တာရော၊ အဝတ်လျှော်ပေးတာတွေပါ လင်မခံတော့ဘူး။ သျှိုချက်ကျွေးတာတွေကိုတောင် စားချင်တာမဟုတ်ဘူး။ breakfast ဆိုလည်း အိမ်မှာမစားဘဲ အကြည်လေးတို့အိမ်မှာပဲ စားတာကြည့်။ ညဘက်စာကျက်တာ ညဉ့်နက်လို့ နို့မုန့်တွေဘာတွေဖျော်တိုက်တာကိုတောင်မသောက်ဘဲ ဒီအတိုင်းသွန်ပစ်ရတာလည်း အကြိမ်ကြိမ်ပဲ”

“ဖြစ်ရလေ... သျှားက တစ်ခါမှ ဒီလောက်ထိ တစ်ခါမှစိတ်မကောက်ဖူးပါဘူး။ ခဏလေးနဲ့ စိတ်ပြေတတ်တဲ့ကလေးပါ။ ကိုသန့်ကြားကဝင်ပြောပေးတာတောင်မှ စိတ်မပြေနိုင်သေးဘူးပေါ့လေ”

“ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်ကြောင့်လို့ပဲထင်တယ်”

“ဟင်! ”

“ဟုတ်တယ်။ ကိုယ်... ကိုယ်... သျှိုနဲ့ချစ်သူတွေဖြစ်သွား

တာကိုး”

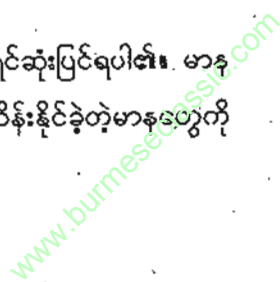
“ဘာရယ်”

အကြည်လေးက အံ့သြမှင်တက်စွာဖြင့် သူ့ကိုမော့ကြည့်လိုက်ပါ၏။ ဘုရားရေ! သူနဲ့... သူနဲ့... သျှိုတို့ချစ်သူတွေဖြစ်သွားကြပြီဆိုပါလား။

ရက်စက်လိုက်တာ ကိုသန့်ရယ်။ အကြည်လေးစိတ်ပူထားတဲ့အတိုင်း တကယ်ဖြစ်လာတာပါလား။ သျှိုက အကြည်လေးထက် ဘာတစ်ခုမှား သာလွန်နေလို့လဲ။ အကြည်လေးထက် ထူးခြားတာဆိုလို့ သျှိုထံမှာ ဆံပင်စင်းစင်းရှည်ရှည်လေးတွေသာ ရှိတာလေ။ ယောက်ျားလေးအများစုကို ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်စေတယ်ဆိုတဲ့ ဆံနွယ်တွေကို ပိုင်ဆိုင်ထားလို့များ သျှိုကိုရွေးချယ်လိုက်လေသလား။

“ကိုယ်၊ သျှိုကိုသနားသွားမိတာပါ။ သျှားအပေါ် အနစ်နာခံပြီး အစစအရာရာလုပ်ပေးနေပါလျက် မျက်နှာပေးခြင်းမခံရလို့ အမြဲအားငယ်နေတဲ့ကောင်မလေးကို ကိုယ်အလေးသာပေးလိုက်မိတာ မှားသွားလားဟင်”

ပျက်ယွင်းသွားသည့်မျက်နှာကို အရင်ဆုံးပြင်ရပါ၏။ မာနတွေ တင်းထားပါရစေဦး။ တစ်သက်လုံးထိန်းနိုင်ခဲ့တဲ့မာနတွေကို

သူနဲ့တွေ့ချိန်ကျမှ အရည်ပျော်ကျခဲ့ရတာ နှမြောလိုက်တာနော်။ ရှက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ။ အကြည်လေးချစ်နေမိတာကို သူမသိနိုင်ခဲ့တာ အံ့ဩစရာပါပဲ။ သူငယ်ချင်းတွေကရိပ်မိပြီး မကြားတကြား စနောက်နေတာကို ကျေနပ်ပျော်ရွှင်ခဲ့သမျှ အကျနာရပါပြီကော ကိုသန့်ရယ်။ လုပ်ရက်လိုက်တာရှင်။

“သနားတယ်ဆိုတာ အချစ်မှမဟုတ်ဘဲကိုသန့်ရဲ့”

“ဘယ်လို”

“အချစ်ဆိုတာနဲ့ သနားတာက တခြားဆီ၊ တစ်ကဏ္ဍဆီဝါလေ။ အကြည်လေး အတော်ကိုအံ့ဩသွားတာအမှန်ပဲ။ ဒီလပိုင်း အတွင်းလေးမှာ ကိုသန့်၊ သို့ကိုချစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်မထားမိဘူး... သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ရဲ့သံယောဇဉ်နဲ့ပြောရရင်တော့ အကြည်လေး၊ ကိုသန့်ကို နှမြောမိတာပဲ။ သို့ဆိုတာ သွားနဲ့အရာရာ ဆန့်ကျင်ဘက်မိန်းကလေးတစ်ယောက်လေ။ သူ့စိတ်ထဲကိုမြင်ရဖို့ သူ့မျက်လုံးတွေကိုကြည့်ရုံနဲ့ သိသာစေတယ်... သွားက ဖြူစင်သလောက် သျှိုကကောက်ကျစ်တယ်။ သွားဆီမှာ အနိုင်ယူလိုစိတ် ရှိတာ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်သက်သက်ပါပဲ။ သို့ဆီမှာက မစ္စရိယစိတ်တွေ ပြည့်နေဟာလေ။ သွားအပေါ်မှာ အမြဲမနာလို့

မရွှစ်မိနိုင်တာ အကြည်လေးတို့က မြင်နေသိနေခဲ့တာကြာပြီ”

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်... ကိုသန့် မသိသေးပါဘူး။ သွားက ပွင့်လင်းသလောက် သျှိုက မျိုသိပ်တတ်တယ်လေ။ ဒီတော့ သူ့စိတ်ထဲဖြစ်နေတာတွေကို တစ်ဖက်လူ ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ။ အထူးသဖြင့် ကိုသန့်နဲ့ ပတ်သက်ရင် သူ့မရိုးသားမှုက ပိုပြီးပေါ်လွင်သိသာစေတာပဲ”

သူ့ အကြည်လေးကိုငေးကြည့်နေမိ၏။ ဘယ်လိုကြီးပါလိမ့်။ သူ့ချစ်သူရဲ့မကောင်းကြောင်းတွေကို သူ့ရှေ့မှာပြောရသတဲ့လား။ တကယ်ဆို သူ့မနှစ်ခြိုက်မှန်း အကြည်လေးသိသင့်တာပေါ့။

“သွားက မြဲမထားတတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုသန့်တို့ပြဿနာဖြစ်မှာစိုးလို့ သူမပြောခဲ့တာတွေ အံ့ဩကြီးပဲ။ ဥပမာ ကိုသန့်ဘောပင်ကို သျှိုယူသွားတာကိုမြင်ခဲ့တာ။ ကိုသန့်နဲ့ချစ်သူမဖြစ်ခင်ကတည်းက အခန်းရှင်းရင် ကိုသန့်အကိုတွေကိုနမ်းရွိုက်နေတာ။ ကိုသန့်ခြံထဲမှာ စာကျက်နေတာကို ကိုသန့်မသိအောင် အပေါ်ထပ်ပြတင်းပေါက်ကနေ စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာတွေကို တွေ့တွေ့နေတာကြာပြီ။ အဲဒီကတည်းက သွားရိပ်မိနေပုံပဲ။ ဒါပေမဲ့ မပြောရှာပါဘူး။ ကိုသန့်နေမကောင်းဖြစ်တော့ အကြည်လေး စာတူးပြီးလာပို့တန်းက မနာ

လိမ္မာစိမ့်နဲ့ စိုက်ကြည့်ခံရမှ အကြည်လေးလည်း ရိပ်မိသွားတာ သို့မဟုတ် မာယာသိပ်များတာ ကိုသန့်သတိထားပါ။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“ကိုယ့်ချစ်သူရဲ့မကောင်းကြောင်းကို ဘယ်သူမှနားမထောင် ချင်ကြမှန်း အကြည်လေး သိနေပါတယ်။ အကြည်လေးက နှိုက်သန့် နဲ့သို့ကို ပြတ်စေလိုတဲ့စိတ်ယုတ်မျိုးနဲ့ ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လိုစေတနာထားပြီး သတိပေးရုံသက်သက် ပါပဲ။ အထူးသဖြင့် ကိုသန့်နဲ့သို့ကို မထိုက်တန်ဘူးလို့တွေးမိရုံပါ။ ကိုသန့်သေချာလေ့လာကြည့်ပါဦး။ တွေ့လာမှာပါလေ။ ခုချိန်မှာ တော့ ကိုယ့်ချစ်သူကို အပြစ်မြှူနှံတောင် မတင်ရက်မှန်း အကြည် လေး နားလည်ပါတယ်”

သူ သက်ပြင်းရွှက်လိုက်မိပါ၏။ သို့ရယ်... ကိုယ်တို့ဘက်က အင်အားနည်းပါးလှချည်လား။ မင်းဘက်မှာ မားမားရပ်တည်နေ ချင်နေတဲ့ကိုယ့်ကိုမှ တွေဝေရအောင် သူများတွေ သွေးတိုးနေကြပြီ လေ။ ကိုယ်မှားသလားမှန်သလားဆိုတာကို ခုချိန်ထိ ကိုယ်ဝေဖန် ပိုင်းခြားနိုင်ခြင်း မရှိသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့... သို့ကိုပျော်စေချင် တယ်။ သို့အပြုံးကိုမြင်စေချင်တယ်။ ဒီတော့ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လို

ပြောစေဦးတော့ ကိုယ်ကတော့ ရှေ့ကိုဆက်လျှောက်သွားမှာပဲ။

အားတင်းထားကြစို့နော်။ အနာဂတ်ကိုရင်ဆိုင်နိုင်စွမ်းရှိရ မယ်ဆိုတာကို သို့သိထားပါ။ ဒါဆိုရင်တော့ ဘဝတိုက်ပွဲကို ကိုယ်တို့ အလွယ်တကူ ရင်ဆိုင်အနိုင်ရယူဖို့ အဆင်ပြေနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

အာရုံမှာပေါ်လာသည့် ပိတုန်းရောင်ဆံနွယ်တွေကို မြင် ယောင်နေမိသည်။ ကိုယ်တို့ချစ်သူတွေဖြစ်သွားတာ ဘာမှမကြာ သေးပေမယ့် မလိုသူတွေများနေတာတော့ သေချာနေပါတယ်လေ။

www.burmeseclassic.com

ညီမလေးတို့လာကွယ်

အခန်း (၁၄)

“သမီးငယ်”

အခန်းထဲမှာ စာကျက်နေရင်း အခန်းဝသို့လှည့်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ ဦးငယ်က သူမအခန်းထဲသို့ဝင်လာလေသည်။

“သမီးကြီးကို ခုထိစကားကောင်းကောင်းမပြောသေးဘူးဆို”

သူမ, ဦးငယ်ကိုတစ်ချက်ကြည့်ကာ နောက်တစ်ဘာသာကို ကောက်ကိုင်လိုက်ပါ၏။ စာမေးပွဲကြီး အတော့်ကိုနီးကပ်နေပြီကိုး။

“ဦးငယ်မေးတာကို ပြောဦးလေ”

“သူနဲ့သူ့ကားမှာ ထွေထွေထူးထူးဘာမှပြောစရာမှမရှိဘဲ”

ဦးငယ်”

“သူလုပ်ပေးသမျှကို သမီးငြင်းဆန်တာတော့ ဘယ်ကောင်းမလဲ။ နောက်ဆို တစ်အိမ်တည်းအတူပြန်နေရမယ့် ညီအစ်မချင်းကို။ အထူးသဖြင့် သမီးတို့မျက်နှာကြည့်ပြီး သူ့ခမျာနေရတာ သိရဲ့သားနဲ့”

ဒါပါပဲ... ဘယ်တော့မဆို လူတိုင်းရဲ့ကရုဏာသက်ခြင်းကို သို့သာလျှင် ခံရတာလေး။ တကယ်တမ်း သူမ နာကျင်စွာခံစားရတာတွေကိုတော့ ဘယ်သူမှမသိမမြင်နိုင်တာကိုး။

“စေတနာမပါဘဲ လုပ်ပေးတာကို လက်မခံတာ သျှားမမှားဘူး... ဦးငယ်”

“သမီးငယ်”

“သျှားသိပ်ကြိုက်ပါတယ်ဆိုတဲ့ ကျောင်းအင်္ကျီကို မီးပူကျွမ်းအောင်လုပ်လိုက်တာ... လျှော်တောင်းထဲထည့်ထားပါလျက် ယူမလျော်ပေးတာတွေ အကြိမ်ပေါင်းများနေပြီ ဦးငယ်။ အစစအရာရာ သေးသေးမွှားမွှားကစပြီး သျှားမပြောချင်တော့ဘူး။ ဒီတော့ ခပ်ကင်းကင်းနေလိုက်တာ ပိုကောင်းမှာပေါ့။ သျှားမလုပ်တတ်ဘူးမလုပ်နိုင်ဘူးဆိုပြီး ပညာအပြစ်ရတာကို သိသိကြီးနဲ့တော့ ငြိမ်မနေ

နိုင်ပါဘူး။ သျှားလည်း သျှားအသက်အရွယ်နဲ့ တတ်သင့်တတ်ထိုက်သလောက် တတ်မြောက်နိုင်ပါသေးတယ်။ ပြီးတော့ သျှား၊ စာမေးပွဲအောင်ရင် ဘွားဆီမှာပဲနေမှာ။ ဟိုမှာပဲ ကျောင်းတက်မယ်”

“သမီးကြီးကို အိမ်ပေါ်မှာမနေရအောင်တော့ မလုပ်လိုက်ပါနဲ့သမီးငယ်။ သို့ဟာ သမီးနဲ့တစ်ဝမ်းသာကွဲတဲ့ ညီအစ်မရင်းပါ”

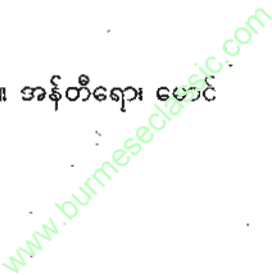
“ဒီလောက်ထိ သျှားစိတ်မပုပ်ပါဘူး ဦးငယ်။ ဘွားက သျှားတို့ကို မျက်စိအောက်မှာမထားပေမယ့် သျှားတို့ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိနိုင်တဲ့သူပါ။ အချိန်တန် စေတနာက အကျိုးပေးပါလိမ့်မယ်”

ဦးငယ်က ခေါင်းကိုခါယမ်းလိုက်ပါ၏။ ဒီနှစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုများ ညှိပေးရပါ့။ အကြီးမ အေးဆေးသလောက် အငယ်မက အရမ်းစိတ်ထက်လွန်းသည်ကိုး။ ဘာမှမဟုတ်ဘဲ လက်လွန်ခြေလွန်လေးဖြစ်သွားတဲ့အဖြစ်အပျက်က ညီအစ်မနှစ်ယောက်ကိုသွေးကွဲသွားစေပြီ။

“သမီး... စာတွေကျက်လို့အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ပြေပါတယ် ဦးငယ်”

“နားမလည်တာတွေရှိရင် မေးဦးနော်။ အန်တီရော၊ မောင်သန့်ရောရှိနေတာပဲ”

၂၂ ❀ မမသဒ္ဓါမောင်

“အန်တီက ဝိဇ္ဇာဘာသာပဲကျွမ်းတာလေ ဦးငယ်ရဲ့။ နေဝ
စေတော့။ သွားမသိတာတွေရှိရင် ပြုံးနဲ့တိုင်ပင်တယ်။ မရမှ ကျွန်ုပ်
ဆရာမတွေကိုမေးတာပေါ့”

အခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်ရာမှ တစ်ဖက်ခန်းကပြောသံတွေ ကြား
လိုက်ရပါ၏။ ဟုတ်သားပဲ... သွားတို့ Exam တွေ တော်တော်နဲ့
နေပါရောလား။ သူတော့ တာဝန်မကျေဖြစ်နေရလေပြီ။ စာပြဖေ
ပျံ့မည်ဟုကတိပြုပြီး မသိချင်ယောင်ဆောင်နေမိတာကိုး။

အခုတလောမှာ သွားကိုယ်တိုင် သူ့ကိုရွှောင်သလိုလို စကား
မပြောဘဲနေတာလည်း သူ့အလိုလိုသိနေပါ၏။ သူ့လိုက်ပြောချင်
သော်ငြား သူ့က မျက်စောင်းခဲ၍သတိပေးတာကြောင့် ငြိမ်နေ
တာကြာနေပြီပဲ။ ယခုတော့ သူ့စကားမပြောလို့မဖြစ်တဲ့အခြေအနေ
ကိုရော... ပါရောလား။

“ဦးလို့... သမီးလိုချင်တဲ့လိုင်း မရမှာကိုစိုးရိမ်မိလို့ပါ”

“သွားက ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် အလွယ်တကူနဲ့မဖြုတ်တတ်ဘူး
ဦးငယ်။ ဖြစ်ချင်တာကိုမဖြစ်ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်တာ သွားအကုန်
ပဲတာ”

“ဦးငယ် သမီးကိုယုံပါတယ်”

ခဏအကြာမှ ဦးငယ် ပြန်ထွက်သွားတာကို ကြားလိုက်ရပြီး
သူမသိချင်းညည်းသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

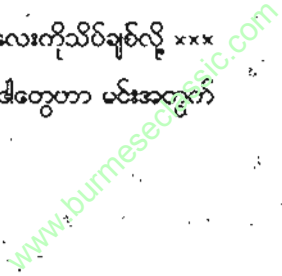
‘မင်းပြုံးချင်တယ်ဆို ပြုံးလိုက်ပေါ့... မင်းရှိက်ချင်တယ်ဆို ရှိက်
လိုက်တော့... မင်းအတွက်ဆို ငါတစ်သက်လုံး နိဗ္ဗိကျပါစေ... ငါ
... မင်းရွှေတချို့တယ်...’

မင်းသွားချင်တယ်ဆို သွားလိုက်ပေါ့... မင်းထားချင်တယ်ဆို
ထားခဲ့တော့... မင်းလုပ်ချင်တာတွေ မတာဘူး၊ မင်းတလေး...
အဲတွေ မင်းအတွက် ချစ်သက်သေ...’

မင်းလေးကိုချစ်လို့... အဲတွေဟာ မင်းလေးကိုသိပ်ချစ်လို့...
...လုံးသားမှာ အစ်ရာများ ထားပေးခဲ့တယ်... အဲတွေဟာ မင်းအတွက်
ချစ်သက်သေ...’

မင်းကောင်းပယ်ထင်ရင်လုပ်လိုက်ပေါ့... မင်းပုန်းချင်တယ်ဆို
...လိုက်တော့... မင်းစိတ်စေရာကို အသုံးစွန့်သွားသည်တိုင်... ဒီ
...ခွင့်လွှတ်ချစ်နဲ့လေ...’

မင်းလေးကိုချစ်လို့... အဲတွေဟာ မင်းလေးကိုသိပ်ချစ်လို့...
...လုံးသားမှာ အစ်ရာများထားပေးခဲ့တယ်... အဲတွေဟာ မင်းအတွက်

ချစ်သက်သေ ***

မင်းလေးတို့သိပ်ချစ်လို့ ***

မင်းလေးကိုအရင်းချစ်လို့ ***

ခပ်ဆွေးဆွေးလေးဆိုနေသည့် သီချင်းသံကို သူ့ နားစိုက် ထောင်နေမိသည်။ သီချင်းအဆုံးမှာ ရှိုက်သံလေးပါသွားသလို ခံစား လိုက်ရ၏။ သူ့မ ငိုနေလေသလား။

သျှားရယ်... ဘယ်သူ့ကြောင့် ခံစားနေရတာလဲ။ ဒီအရွယ် ဟာ အမြဲပျော်ရွှင်နေရမှာလေ။ ကိုယ်နဲ့စတွေ့ စဉ်တုန်းကလို မြူကြွ သွက်လက်ရိပ်တွေ၊ အခုတော့... သျှားဆီမှာ ရှိမနေတော့ပြီပဲ။

ကိုယ်နဲ့ဆုံလိုက်တိုင်း ဖျတ်ခနဲလွဲသွားတဲ့ဖျက်ဝန်းလေးတွေ ကို မကြာခဏကြည့်မိတော့ အရင်လို ကိုယ့်ကိုရန်လိုတဲ့အကြည့်တွေ ကို ပြန်တမ်းတနေမိတာ ဘာကြောင့်လဲ။ ကိုကိုလို့ခေါ်တဲ့ကာလ အပိုင်းအခြားလေးက ဘာမှမကြာလိုက်ပေမယ့် ခင်ဗျား၊ ခင်ဗျား ရင့်ရင့်သီးသီးခေါ်စဉ်တုန်းကလောက် ရင်းနှီးမှုမရှိတော့တာ သာလွန်းပါတယ်။ ဒါတွေဟာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။

ထမင်းစားခန်းထဲရောက်တော့ သျှိုက ထမင်းပွဲပြင်ပေး

ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လာလေ၏။

“စားတော့မှာလား မောင်”

“မစားသေးဘူး၊ သျှို။ ကိုယ်ပြောစရာရှိလို့ လာခဲ့တာ”

“ဘာပြောမလို့လဲဟင်”

“ကိုယ်၊ သျှားကိုစာပြပေးဖို့ အချိန်တန်ပြီ သျှို။ အဲဒါ ညဉ့် နက်ချိန်ရောက်ရင်လည်းရောက်မယ်။ အဲဒီအခါ ဧည့်ခန်းမှာ သျှို ပါစောင့်ပေးဖို့”

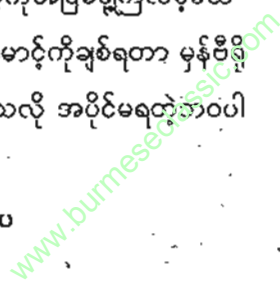
“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“သျှို”

“သူ့ဟာသူ့ကျက်လို့ဖြစ်နေတာပဲလေ မောင်။ ဘာမှပြုစရာ မလိုဘဲ။ မသိတာရှိရင် သူ့ဆရာမတွေကိုမေးလိမ့်မယ်။ မောင်ပူဖို့ မလိုပါဘူး”

“မဟုတ်သေးဘူး၊ သျှို။ ကလေးစာမေးပွဲနီးတဲ့အခါ စာပိုင်း ကျက်ပေးဖို့ ဘွားရောဖေဖေပါ ကိုယ့်ကိုမှာထားတာမို့ ကိုယ့်ပစ် ထားလို့မရဘူး။ တော်ကြာသိကုန်မှ ကိုယ့်ကိုအပြစ်ဖို့ကြလိမ့်မယ်”

သျှို၊ သူ့ကိုမော့ကြည့်လိုက်ပါ၏။ မောင့်ကိုချစ်ရတာ မှန်စီရှိ ဆဲက အရပ်ကလေးကို အလှကြည့်နေရသလို အပိုင်မရတဲ့ဘဝပါ

လား။ လူသိမခံဘဲ တိတ်တခိုးချစ်သူဘဝကို သျှိစိတ်တိုင်းမကျပါ
ချေ။ တကယ်ဆို မောင်ချစ်သူရဲ့စိတ်ကိုသာ မောင်နားလည်သင့်
တာမဟုတ်လား။ ခုတော့ သျှိမဟုတ်တဲ့သူမကိုမှ အလေးသာချင်
နေသလိုမျိုးမို့ မခံချင်စိတ်က ဖြစ်တည်၏။

အချစ်ဆိုတာ ဝန်တိုခြင်းပဲမဟုတ်လား။ မောင်ကိုချစ်လွန်း
လို့ ဝန်တိုမိတာကို အပြစ်မတင်ချင်ပါနဲ့။ ကျွန်မ၊ မောင်ကိုသိပ်ချစ်
တယ်။ မောင်ချစ်မလာခင်အချိန်ကတည်းက တိတ်တိတ်ကလေး
ချစ်ခဲ့တဲ့ချစ်ခြင်းတွေကို ဥပေက္ခာမပြုချင်ပါနဲ့။ တစ်ဘဝစာအတွက်
ရည်ရွယ်ပြီးပေးဆပ်ခဲ့တဲ့ချစ်ခြင်းတွေကို မောင်တန်ဖိုးထားတတ်ပါ
စေကွယ်။

“ကျွန်မသဘောမတူဘူး”

“ကျွတ်! သျှိကလည်းကွာ”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ သူနဲ့တရင်းတန်းနေတာကို ကျွန်မမကြိုက်
ဘူး... မောင်ရယ်... ကျွန်မကိုချစ်ရင် သူနဲ့ကင်းကင်းနေပေးပါ
လား”

“မဆိုင်ဘူးလေ... သျှိရယ်။ ကိုယ်က မဟုတ်တာလုပ်မယ့်
လူမှမဟုတ်ဘဲ။ ဦးငယ်ပြောမှလုပ်တာထက် ကိုယ်က အလိုက်တသိ

လုပ်တာကပိုပြီး မကောင်းဘူးလား။ ကိုယ်က ဖြစ်သင့်တာကိုပြော
နေတာပါ”

“အို! မသိဘူး၊ သူက အစစအရာရာပြည့်စုံပြီးသားလူပါ။

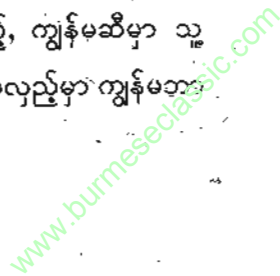
မိလို့လူကို မောင်က ထပ်ဖြည့်ပေးဦးမလို့လား။ အပိုအလုပ်တွေကို
ဆောင်မလုပ်ချင်စမ်းပါနဲ့။ မောင်လုပ်ပေးတာကိုလည်း သူက အသိ
အမှတ်ပြုပြီး ကျေးဇူးတင်မှာမဟုတ်ဘူး။ အချိန်အလဟဿကုန်
အားပဲ အဖတ်တင်လိမ့်မယ်”

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ သျှိ။ သူ့ကဟာ သျှိရဲ့ညီမလေးပါ။

မိကလေးထူးချွန်တာဟာ သျှိတို့ဆွေမျိုးဂုဏ်ထက်ဖို့ပဲမဟုတ်လား။
မိကိုတောင်မှ ဘာလို့အဖျက်စကားပြောနေရတာလဲ”

“ဂုဏ်! ဟုတ်လား။ ကျွန်မဘဝမှာ တစ်ခါမှမရခဲ့ဖူးတဲ့စကား

ဆုံးတစ်ခုပဲမောင်။ ကျောင်းနေစာရွယ်ကတည်းက ကျူရှင်ဆိုတာ
ဆို ဘာမှန်းမသိဘဲ ဆယ်တန်းကိုအောင်ခဲ့တဲ့သူပါ။ ဘယ်လိုအခွင့်
အရေးမျိုးကိုမှမရခဲ့သလို ကျွန်မကိုယ်တိုင်ကလည်း မတောင်းရခဲ့
ဘူး။ ဒီကိုရောက်လာခဲ့တာတောင်မှ သူ့အတွက်အဖြည့်ခံသက်သက်
အဝနဲ့ လိုက်ခဲ့ရတာပါ။ မောင်စဉ်းစားကြည့်၊ ကျွန်မဆီမှာ သူ
ကြောင့် ဘာဂုဏ်တစ်ခုမှမရှိခဲ့ဘူး။ အခု သူ့အလှည့်မှာ ကျွန်မဘာ

မှလုပ်မပေးသလို မောင်လည်းလုပ်ပေးစရာမလိုပါဘူး။”

သူပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် သျှိုကိုကြည့်နေမိ၏။ မိန်းတစ်ယောက်၏အတွင်းစိတ်ကို ရှင်းရှင်းကြီးသိလိုက်မြင်လိုက်ရတာ မို့ ထူးဆန်းအံ့သြနေမိလေသည်။ သျှိုကို ဤမျှအထိ စိတ်ဓာတ်သေးသိမ်လိမ့်မည်ဟု သူ့မထင်မိခဲ့ချေ။

“ဒီပုံအတိုင်း ကိုယ်တို့ဘယ်လိုရှေ့ဆက်ရမလဲသျှို။ လူတွေနဲ့ အတူနေရင် လူမှုရေးဆိုတာတွေကို နေ့စဉ်ရင်ဆိုင်နေရမှာ ဓမ္မတာပဲ။ အခု သျှိုက သျှိုညီမနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဒီလိုစိတ်မျိုးမွှေးတာ ကိုယ်တကယ်အံ့သြမိတယ်။ တကယ်တမ်းကျတော့ သျှားက သျှိုလိုစိတ်မျိုး မရှိဘူး။ သူ့ဆိုးခဲ့သမျှဟာ ကလေးစိတ်နဲ့ နဲ့ ဆိုးဆိုးအနိုင်ရယူလိုချင်မှုသက်သက်မျိုးပါ”

“မောင်ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ။ ကျွန်မကို သူနဲ့မနှိုင်းယှဉ်ပါနဲ့။ ကျွန်မမခံနိုင်ဘူး။ ငယ်စဉ်ကတည်းက နိမ့်ကျခဲ့ရတဲ့ဘဝမှာ တစ်ခါတစ်လှည့်တော့ သူထက်သာပါရစေ။ ကျွန်မ သူ့ကိုနိုင်ချင်လို့ပါ”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး သျှို။ ကလေးတစ်ယောက် စာပြပေးရမယ့် ကိစ္စကို ဒီလောက်ထိပုံကြီးချဲ့စရာမလိုဘူးလို့ ကိုယ်ထင်ပါတယ်။”

ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး သူ့ကိုအမှန်းပွားနေရတာလဲ”

အမှန်းပွားနေရတာလဲတဲ့။ ကျွန်မ၊ သူ့ကိုရင်ထဲမှာခါးခါးသီးသီးမှန်းတီးနေတာကို မောင်မသိဘူးတဲ့လား။ သူ့ထက်သာ မနာလိုဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့စကားဟာ မှန်သင့်သလောက်မှန်နေပေမယ့် ကျွန်မထက် အဆပေါင်းများစွာ သာလွန်နေတဲ့သူကို မနာလိုမဖြစ်သင့်ဘူးလား... မောင်ရယ်။

“ဘာတွေဖြစ်နေကြပြန်တာလဲ”

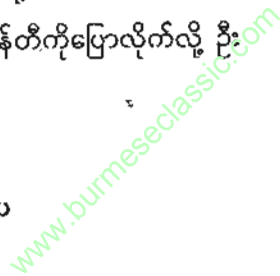
ထမင်းစားခန်းထဲ ဦးငယ်တို့ရောက်လာတာမို့ သူ့ရောသျှိုပါ ကောင်းစကိုဖြတ်လိုက်ရပါ၏။ အန်တီက သားဦးကိုထမင်းခွံ့ပြီးပြီမို့ လက်ဆေးကာ ထမင်းဝိုင်းကို ကူပြင်ပေးလေသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဦးငယ်။ ကျွန်တော်ဗိုက်မဆာသေးဘူးလို့ ခြောက်နေတာ”

“ဒါဖြင့် သားဆာတော့ သမီးငယ်နဲ့ပဲအတူ စားလိုက်ပေါ့။ သားကိုပြောရဦးမယ်။ သမီးငယ်ရဲ့ဆရာမ ဘယ်သူ...”

“ဒေါ်မေစပယ်လေ... ကိုအောင်ရဲ့”

“အေး... အဲဒီဆရာမက သားအန်တီကိုပြောလိုက်လို့ ဦးငယ် အကူအညီတောင်းချင်တာပါ”

“ဘာများလဲ... ဦးငယ်”

“သျှားက Bio မှာ အရမ်းအမှတ်နည်းလို့ အားမရဘူးတဲ့၊ တော်ကြာ Final မှာ တခြားဘာသာတွေ D ပါပြီး Bio နဲ့ထိမှာ ခိုးရိမ်တယ်ပြောလိုက်လို့ပါ။ Guide ခေါ်ပေးရမလားဆိုတော့လည်း သားညီမက မလိုဘူးချည်းပြောနေလို့”

“ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဝိုင်းကျက်ပေးလိုက်ပါ့မယ် ဦးငယ်”

“နင်းလည်း... အငယ်မ၊ စာကျက်ရင် ကူစောင့်ပေးမှာပါ ကိုအောင်ရဲ့”

သျှို မျက်နှာပျက်ချေပြီ။ ဒီလောက်ထားဆီးပိတ်ပင်နေပါ လျက် အခြေအနေတွေက ပိုပြီးဆိုးလာပါရောလား။ အန်တီက လည်း ခါတိုင်းလို ဝင်မတားတော့ပါလား။ ကိုသန့်နဲ့သျှားကို ဘွား သဘောတူထားတယ်ဆိုတာ ဦးငယ်တို့ပါ သိကုန်ပြီလား။ မေးခွန်း တွေစုပြုလာစဉ် ဦးနှောက်က ရီဝေလာတော့သည်။

“ဒေါက်!... ဒေါက်!”

“ဘယ်သူလဲ... သျှား၊ စာကျက်နေတယ်လေကွာ”

“ကိုယ်ပါ”

“ဟင်”

အံ့သြသွားရပါ၏။ စကားမပြောဖြစ်တာကြာပေမယ့် သူ့ အသံကို အလွတ်ရနေတာပဲမဟုတ်လား။ စေ့ထားသည့်တံခါးကိုဖွင့် လိုက်စဉ် သူ့မျက်နှာချောချောကိုမြင်လိုက်ရလေ၏။

“ဘာကိစ္စလဲ”

“Bio ဝိုင်းကျက်ပေးမလို့ လာပြောတာ”

“မလိုပါဘူး။ သျှားဟာသျှား ကျက်လို့ဖြစ်တယ်”

“ကိုယ်က ဦးငယ်နဲ့အန်တီပြောလို့ လာခဲ့တာပါ သျှားရဲ့”

“ဪ... စိတ်ထဲကမပါဘဲနဲ့တော့ စေတနာပိုသယောင် မပြပါနဲ့ကိုကိုရဲ့... ရပါတယ်”

“မဟုတ်သေးပါဘူး။ သျှား၊ ကိုယ့်အပေါ်မှာ အမြင်မကြည် လင်စရာတစ်ခုခုတော့ ရှိနေတာသေချာနေပါပြီ။ ကိုယ်ဘာပြော ပြော သိပ်ဂရုမစိုက်တော့တာပဲကြည့်”

“မဟုတ်တာ”

“မဟုတ်ရင်လည်း Bio ကျက်ချိန် ဧည့်ခန်းကိုထွက်ခဲ့ပေါ့”

သူမက အပြင်သို့ခေါင်းထွက်ကာ အပေါ်ထပ်လှေကားကို လှမ်းကြည့်လိုက်သဖြင့် သူ့ပြုံးလိုက်မိ၏။ ဘယ်လိုပဲ တည်ငြိမ်လာ တယ်ပြောပြော၊ ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ပုံရိပ်တွေကို သူမတို့မှာ မြင်

နေရဆဲပါပဲလေ။

“အန်တီ ဆူဦးမယ်”

“မဆူပါဘူး။ အန်တီကိုယ်တိုင်တောင် စောင့်ပေးဦးမှာ”

“ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့”

သူမ တစ်ချက်မျှစဉ်းစားလိုက်ပါ၏။ ဒါဆို မမကရော ဘာမှမပြောဘူးတဲ့လား။ လူကိုအနိုင်ယူချင်စိတ်တွေပေါ်နေသည့် မမကို lesson လှလှလေးတော့ ပေးလိုက်ချင်ပါသည်လေ။

“တခြားဘာသာတွေကိုရော ကူညီမှာလားဟင်”

“ကူပေးမှာပေါ့ သျှားရဲ့”

“တကယ်နော်”

“အင်း”

“ကျေးဇူးပါပဲကိုကို။ သျှား၊ စာမေးပွဲမှာ ထူးထူးချွန်ချွန်အောင်မြင်ရင် ကိုကိုလိုချင်တာကိုပေးမယ်”

“အလာကြီးပါလား၊ ဘာပေးမှာလဲ”

“တစ်ခုခုပေါ့”

“သျှားပေးမှာက ဘွားဆီကတောင်းပေးမှာမျိုး မဟုတ်ဘူး”

လား။ အဲဒါဆို မယူဘူး။ ကိုယ်မလိုချင်ဘူး”

“အံ့မယ်... သျှားလုပ်အားခနဲ့ရတဲ့ဟာထဲက ပေးမှာပေါ့ တိုကိုရဲ့။ မှတ်ထား... သျှားကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းထဲကပဲ ဖြစ်စေရမယ်။ ဘွားဆီက မဖြစ်စေရဘူး။ စိတ်ချ”

မျက်ဝန်းလဲ့လဲ့လေးတွေဖြင့်ပြောနေသည့်သူမကို စိုက်ကြည့်ရင်း သူပြုံးလိုက်မိ၏။ အခုတော့လည်း သျှားနဲ့မတူအောင်ကို အဆင်ပြေပြေပြောနေတတ်ပြန်ပါရောလား။

ညရောက်တော့ ဧည့်ခန်းစားပွဲပေါ်မှာရော ကော်ဇောပေါ်မှာပါ စာအုပ်တွေက ပုံလို့။ သူမစာအံ့တာကို ဦးငယ်ရော၊ အန်တီပါ ကြည့်ပြီး ပြုံးနေကြလေ၏။

စာကျက်ပျက်မှာစိုး၍ ထမင်းကို စတီးလေ့ထဲထည့်နယ်ကာ နှမ်းနှစ်ချောင်းတပ်ပေးပြီး ကျွေးတာမို့ ပိုပြီးအဆင်ပြေသွားပါသည်။ သူမတို့ပျော်ပျော်ပါးပါးစာကျက်တာကို လှေကားထိပ်မှ မနာလိုအူစိမ့်သည့်မျက်လုံးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်လုံးတစ်စုံကို သူမက ဘယ်သူမှသတိမထားမိကြပါချေ။

❁ ❁ ❁

www.burmeseclassic.com

ပြီမလေးတဲလားကွယ်

အခန်း (၁၅)

“မမသွား... သားနဲ့ဆော့မယ်လေ”

“မမ... မအားဘူး၊ သားဦးရဲ့၊ စာမေးပွဲဖြေရတော့မှာ၊ စာတွေကျက်စရာရှိသေးလို့ သားဟာသား သွားဆော့နော်၊ လိမ္မာတယ်”

သားဦးနှုတ်ခမ်းလေး စူသွားလေ၏။

ဒုက္ခပါပဲ။ သွား စာမေးပွဲဖြေခင် ဒီကောင်က အရင်ဆုံး ကျောင်းပိတ်သွားတာကိုး။ ဘောလုံး မကန်ရတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ။ ကျောင်းမတက်ရတော့ပေမယ့် ကျူရှင်ကိုတော့ အဆတ်

မပြတ်သွားနေရတာကိုး။

“ကိုကိုလည်း ခုထိပြန်မှမလာသေးဝ... မမသွားရဲ့။ သား
ဆော့ဖို့အဖော်မရှိဘူး”

“မင်းကလည်းနော်။ ငါက နဂိုကတည်းက ဆော့ချင်နေရတဲ့
ကြားထဲ လာဆွနေပြန်ပါပြီ”

“ဒါဆိုလည်း ဆော့မယ်လေ... လာ”

“ငါ့ကိုအန်တီရိုက်လိမ့်မယ်ကွ”

“ရိုက်ပါဘူး၊ သားပြောပေးမှာပေါ့နော်”

သူမ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောရင်း ကျက်လက်စမြန်စွာ
စာအုပ်ကိုပိတ်လိုက်ပါ၏။ နေ့လယ်ခင်းမို့ မမလည်းအိပ်နေလောက်
ပြီထင်ပါသည်။ ခဏလေးကစားရုံလောက်ဖြင့် မဆူနိုင်ဘူးထင်
ရဲ့။

“ခဏပဲ ဆော့မှာနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမရ”

သူမ ဒန်းပေါ်မှာစာအုပ်တင်၍ သားဦးနှင့်အတူဘောလုံး
ကန်နေစဉ် မြိုးနှင့်အတူ သူ့ပါစက်ဘီးဖြင့်ရောက်လာလေသည်။

“ဟာ! စာမကျက်ဘဲ ဆော့နေတယ်အစ်ကိုရေ။ ဟုတ်ပြီ”

ကြီးနဲ့ရိုက်ပါဗျို့”

“ကဖြိုးနော်၊ ငါဆော့တာ ဆယ်မိနစ်တောင် မရှိသေးဘူး။
ချွန်မယ်မကြံနဲ့”

“မရဘူးလေ၊ ဆော့တာက ဆော့တာပဲ။ ငြင်းလို့ဘယ်ရမလဲ”
“တစ်ခါတလေ ခေါင်းကြည်အောင် ဆော့ပေးရတယ်လေ၊
နော်... ကိုကိုရယ်”

သူက ပြုံးလိုက်ပြီး ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်ပါ၏။ သားဦးအတွက်
ဝယ်လာပေးသည့်မုန့်ကို သူလှမ်းပေးလိုက်စဉ် သူမနှုတ်ခမ်းစူးသွား
ပါလေသည်။

“သွားဖို့ရော”

“ကလေးမဟုတ်ဘာမဟုတ်တောင်းပြန်ပြီ... မပါဘူး”

“ဟင်... ကိုကိုက သိပ်မျက်နှာလိုက်တာပဲနော်”

“ရော်! ကိုယ်က ဘာများမျက်နှာလိုက်မိလို့လဲ”

“မသိရင်ခက်မယ်။ သွားကလွဲပြီး ဘယ်သူတွေအတွက် မုန့်
ဝယ်လာပေးတယ်ဆိုတာ ပြောလိုက်ရမှာလား။ ဟွန်း! သိပ်မပြော
ချင်ဘူး”

“သွားကလည်း”

သူ့မျက်နှာပူသွားရစဉ် ပြုံးက အကိုအိတ်ကပ်ထဲမှ ဆွေကလက်တောင့်ကိုနှိုက်ယူ၍ သူ့မလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်လေ၏။ သူ့မျက်နှာထက်မှာ ခွဲပြုံးလေး ပေါ်လာလေသည်။

“တော်သေးတာပေါ့၊ သွားကိုဂရုစိုက်တဲ့သူလည်း ရှိပေသေးလို့”

“နင်ကလည်းဟာ နင့်အပေါ်မှာ ငါဂရုမစိုက်ဘဲ ဘယ်နှခဲများ နေခဲ့ဖူးသလဲ”

“ငါသိပါတယ် ကဖြိုးရဲ့။ ဒါကြောင့်လည်း အားလုံးထဲမှာ နင့်ကို ငါအချစ်ဆုံးဖြစ်နေရတာပေါ့”

“ဒါလေးတွေနဲ့ပဲ ကျေနပ်လိုက်ရတာပါပဲလေ။ နင် ငါ့ကိုစာမေးပွဲပြီးရင် ဘွားဆီခေါ်သွားမှာ။ တကယ်ဟုတ်ရဲ့လား ပသွားရဲ့”

“ခေါ်မှာပါ ကဖြိုးရဲ့။ ငါက ပေးပြီးသားကတိကို လွယ်လွယ်နဲ့မဖျက်တတ်ပါဘူး။ ငါပြန်တာနဲ့ တစ်ခါတည်းခေါ်သွားမှာပဲဟာ”

“Ok . . . နင် အခုဘာကျက်နေတာလဲ”

“သဒ္ဒါနဲ့ခက်ဆစ်တွေ ပြန်နွေးနေတာလေ”

သူ့စိတ်မကောင်းဖြစ်စွာဖြင့် အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့ပါ၏။ ပေးပြီးသားကတိတဲ့လား။ သူ့မှာတော့ ဖေဖေနှင့်မေမေမှာ ဘယ်သူ့ကို

ထားတဲ့ကတိကိုတည်ရမည်မှန်းမသိဘဲ တွေဝေနေရချေပြီ။ ဟုတ်တယ်လေ။ ဖေဖေစကားကိုနားထောင်ရင် မေမေက ဆန့်ကျင်မည်။ မေမေစကားကိုနားခံပြန်ရင်လည်း ဖေဖေက ကန့်ကွက်မှာပဲမဟုတ်ပါလား။

“ဟင်”

သွားအခန်းထဲမှ ရိပ်ခနဲထွက်သွားသည့် သူ့ကိုမြင်လိုက်ရ၍ သူ အနောက်မှလိုက်လာခဲ့မိသည်။ သူ့က မီးဖိုခန်းဘက်လျှောက်သွားတာမို့သူ့ပါ လိုက်ခဲ့ရလေ၏။ သူ့က အကိုထဲဝှက်ယူလာသည့် အရာတစ်ခုကိုဆွဲထုတ်လိုက်သဖြင့် သူ့အံ့ဩသွားရပါသည်။

ဘုရားရေး . . . ဒါ၊ သွားရဲ့စာအုပ်ပါလား။

“သူ့”

“အမေ့!”

သူ့က ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး စာအုပ်ကိုနောက်ကျောဘက်မှာ ဝှက်လိုက်ပါ၏။ သူ့ကိုအထိတ်တလန့်ဖြင့်ကြည့်လာသည့် မျက်ဝန်းတွေကို သူ့ပြန်ကြည့်နေမိသည်။ မလိုမှန်းထားခြင်းတွေ တွေ့နေရသလိုပါပဲလား။

“ဘာစာအုပ်လဲ”

“ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

“သျှိုနော်... ကိုယ်မြင်လိုက်ရလို့မေးနေတာ။ သျှားအခန်းထဲက ထွက်လာတာကိုရော၊ မင်းအင်္ကျီထဲက ဝှက်ပြီးထုတ်တာကိုပါ တွေ့လိုက်တာ၊ ညာမယ်စိတ်မကူးနဲ့”

“မောင်... မောင်က ကျွန်မရဲ့ချစ်သူပါနော်။ ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မဘက်ကမနေဘဲ သူ့ဘက်မှာရှိနေရတာလဲ”

“မဆိုင်တာတွေမပြောစမ်းနဲ့သျှို။ ကိုယ်ပြောနေတာ မင်းလက်ထဲကစာအုပ်ကိစ္စကိုပြောနေတာ... ဘာမှအပိုမပါဘူး။ ဝေးအဲဒီစာအုပ်”

သူက သျှိုလက်မောင်းကိုဆွဲယူကာ စာအုပ်ကိုလှလိုက်ပါ၏။ ဗုဒ္ဓေါ... ဒါ... ဒါ... သျှားစာကျက်ရလွယ်ကူအောင် သူကိုယ်တိုင် gits ထုတ်ပေးထားတဲ့ Notes စာအုပ်ဖြစ်နေပါရောလား။

သူအံ့ဩစွာဖြင့် သျှိုကိုစိုက်ကြည့်လိုက်ပါ၏။ ဒီကောင်မလေးဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး လုပ်ချင်တာပါလိမ့်။

“ဘာလုပ်မလို့လဲပြောစမ်း”

“ဖြုတ်မလို့”

“ဘာ!”

“ဟုတ်တယ်၊ မောင် သူ့ကိုကူညီတာတွေများလှပြီ။ သူ့ဆီမှာ မောင်လက်ရေးတွေရှိနေတာကို ကျွန်မမလိုချင်ဘူး။ ကျွန်မအလှည့်တုန်းက ရိုးရိုး major ပဲ ယူခဲ့ရသလို သူလည်းဒီလိုမျိုးပဲရစေရမယ်။ ကျွန်မထက်ထူးချွန်လို့မဖြစ်ဘူး။ ဒီလိုမှမဟုတ်ရင် ဘွားက သူ့ကို ဒီလိုအမြဲပိုချစ်နေမှာကို ကျွန်မမကြိုက်တာပါ”

“ဟာ! မင်းစိတ်ဓာတ်သေးသိမ်လှချည်လားသျှို။ ကြာလေ ကြာလေ မင်းစိတ်ဓာတ်က ပိုပြီးနိမ့်ပါးလာလေပါပဲလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကို မောင်မကျေနပ်ဘူးလား၊ ပြော။ ကျွန်မဘာများမှားနေလို့လဲ။ ကျွန်မဘာလုပ်လုပ် မောင်ဘာကြောင့် အပြစ်မြင်နေရတာလဲ”

“ခက်လိုက်တာ သျှိုရာ”

“မခက်ပါဘူး၊ မောင်၊ ကျွန်မစကားကိုနားထောင်ရင် လွယ်လွယ်လေးပါ”

သျှိုက သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်ကိုဆုပ်ကိုင်၍ပြောတော့ သူ့ သျှိုလက်တွေကိုပုတ်ချကာ နောက်သို့ဆုတ်၍ရပ်လိုက်ပါသည်။

“ကိုယ်ပြောမယ် သျှို။ နောက်ကို သျှားနဲ့ပတ်သက်ပြီးဘာမှ အနှောင့်အယှက်မပေးပါနဲ့။ ကိုယ်က မင်းဘဝအကြောင်းတွေကို

သိထားခဲ့လို့ မင်းဘက်မှာ မားမားရပ်ပေးခဲ့တဲ့သူပါ။ ခုလိုစိတ်ထား မျိုးရှိနေတာ ကိုယ်မကြိုက်ဘူး။ ကိုယ်တို့ကိစ္စကို ပြန်စဉ်းစားရလိမ့် မယ်”

“ဘာရယ်... ဟင့်အင်း... မောင်ဘာကိုဆိုလိုလိုက်တာ လဲ”

“မင်းကိုစိတ်ထားသိပ်လှပြီး သိမ်မွေ့လွန်းပါတယ်လို့ မေမေ ပြောလို့ ကိုယ်ရွေးချယ်ခဲ့တာပါ၊ သျှို။ တကယ်တမ်း ကိုယ့်ကိုဖေဖေ ရောဘွားပါ သျှားနဲ့သဘောတူထားခဲ့တာပါ”

“မပြောနဲ့... မပြောပါနဲ့”

“ပြောရမယ်လေ... ကိုယ်က ကိုယ့်ကိုနာကျင်အောင် တိုက် ခိုက်တတ်လေ့ရှိတဲ့သျှားကို လန့်တဲ့စိတ်နဲ့...”

“မကြားချင်ဘူး”

သျှိုက မီးဖိုခန်းဗီရိုပေါ်ရှိဖန်ခွက်တွေကို လက်ဖြင့်ရိုက်ချကာ နားပိတ်ပြီးအော်ဟစ်လိုက်သဖြင့် ပြုံးရော၊ သူမနှင့်သားဦးပါ အပြေး ရောက်လာတော့သည်။

“မမဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး သျှား၊ သားဦးကိုပါ ခေါ်သွားချည်။ ဖန်တဲ့

တွေ ရှုကုန်မယ်”

သူက ပြဿနာထပ်ဖြစ်မည်စိုး၍ တားလိုက်ပါသော်လည်း သျှိုက မျက်လုံးစိမ်းများဖြင့်ကြည့်ကာ သူမရှိရာဆီ ဖျတ်ခနဲရောက် လာပြီး ပိတ်တွန်းလိုက်လေ၏။

“ဟာ!”

“အမယ်လေး”

“သျှို”

ယိုင်ခနဲလန်သွားသည့်သူမကို ပြုံးက ဆီးထိန်းကာ သူက သျှိုလက်ကိုဆွဲထားလိုက်ပါ၏။

“မုန်းတယ်... နင့်ကိုငါသိပ်မုန်းတယ်”

“သျှားက နင့်ကိုနင့်ထက်ပိုပြီးတောင်မှ မုန်းသေးတယ်။ သျှား ရဲ့အသားကိုနာကျင်အောင်လုပ်တာ နှစ်ခါရှိပြီနော်”

“သျှို... သျှား... တော်တော့”

“နင်ဟာ ငါ့ကိုကောင်းကျိုးတစ်စက်မှမပေးခဲ့တဲ့မိန်းမ။ နင့် ကိုမုန်းတယ်”

“နင်ကမှ ငါ့ဘဝထဲကို ခြိတ်ဆိုးတွေနဲ့ဝင်လာတဲ့လူအစစ်”

“သျှား... တော်တော့ဆို”

“မေမေပြန်လာပြီ”

သူ ခေါင်းတော်တော်ပူသွားရပါ၏။ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်
နေချိန်မှာ အန်တီက အိမ်ထဲသို့ရောက်လာလေသည်။ ကိုးတန်း
တွေ့စာမေးပွဲဖြေတာကိုစောင့်တာမို့ စောစောပြန်လာခြင်းပင်။

“ဘာတွေဖြစ်နေပြန်ပြီလဲ”

“မေမေ... မမသျှိုက မမသျှားကို အတင်းပိတ်တွန်းလိုက်
တယ်သိလား။ ပြီးတော့ ဖန်ခွက်တွေကိုလည်းခွဲလိုက်သေးတယ်”

“ဟုတ်လား သျှို”

သျှိုက ဘာမှပြန်မဖြေဘဲ ရှိုက်ကြီးတင်ငိုချလိုက်လေ၏။
သူက သျှားလက်ထဲသို့ Notes စာအုပ်ကိုထည့်ပေးကာ ခြံထဲဆင်း
ခိုင်းလိုက်ပါသည်။ ပြဿနာတွေက ရှေ့လျှောက်ပိုဆိုးလာရင်တော့
အခက်ပါပဲ။

“ငါ နင့်အစ်မကိုကြည့်ပြီးကြောက်လာပြီ ပသျှားရာ။ တစ်
မျိုးကြီးပဲ”

“မနာလိုတာတွေများနေတာ ကိုဖြိုးရဲ့။ ဒီတစ်ခါမှ ကိုကို
လက်ပူးလက်ကြပ်မိပြီးတွေ့တာ။ သူ ငါ့ကိုရန်လုပ်နေတာကြာပြီ။
ပြီးတော့ ဟိုတစ်လကပဲ ငါ့ physics တွက်စာအုပ်ပျောက်သွားသေး

တယ်။ အဲ့ဒါ သူ့လက်ချက်ပဲဖြစ်မှာ”

“နင် ငါ့အိမ်မှာကျန်ခဲ့လားမေးတဲ့စာအုပ်လား”

“အေး”

“ဟာ! တော်တော်အကြံပတ်စက်တဲ့မိန်းမပါလား။ သူတစ်ပါး
စညာရေးကိုနှောင့်ယှက်တာ သူ့အတွက် ဘာများကောင်းလာမှာမို့
လဲ”

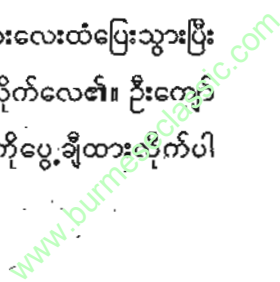
“မပြောတတ်ပါဘူးဟာ။ သူ့ဟာသူ အရူးထတာ အကြောင်း
မတုတ်ဘူး။ ငါ့ပါးစိတ်ညစ်တယ်... တကယ်ပဲ”

“အေးလေ... စာမေးပွဲနီးမှပဲ ဖြစ်ရတယ်လို့”

ခြံထဲမှာစကားပြောနေစဉ် Taxi တစ်စီးက ဝင်လာလေ၏။
သူမလှည့်ကြည့်လိုက်မိစဉ် ကားပေါ်မှဆင်းလာသည့် လူကြီးတစ်
ယောက်ကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ဟာ! လေးလေးပါလား။ ကိုကိုရေ... လေးလေးလာလည်
တယ်ဗျို့”

သူမက အိမ်ထဲသို့လှည့်အော်ကာ လေးလေးထံပြေးသွားပြီး
လေးလေးကိုခိုလျက် ပါးပြင်ကို ရွတ်ခနဲမွှေးလိုက်လေ၏။ ဦးကျော်
ဦး တဟားဟားဖြင့်သဘောကျကာ သျှားကိုပွေ့ချီထားလိုက်ပါ

သည်။ ကြည့်စမ်း! သမီးလေးတောင် အတော့်ကိုထွားလာပါရောလား။

“သျှားအတွက် ဘာပါလဲ”

“ပါတာပေါ့သမီးရဲ့။ သမီးစာမေးပွဲဖြေရင် အားရှိအောင် စားဖို့တွေမှန်သမျှ ဘွားထည့်ပေးလိုက်တာပေါ့။ ငါ့သမီးတောင် အပျိုကြီးဖားဖားဖြစ်နေပါရောလား။ ကဲ! ဆင်းတော့။ ညည်းကိုယ်ကြီး ငါမနိုင်တော့ဘူး”

ပွေ့ချီထားတာကို ချပေးလိုက်တာကိုရော၊ သူမနဖူးပြင်ကို ပါ ဖေဖေနမ်းရှိုက်လိုက်သည်ကို သူ့မြင်လိုက်ပါ၏။ ဩော်... သူမကို ဖေဖေအတော်ချစ်ရှာတာပါလား။

“ဘွားဆီကိုဝင်ခဲ့သေးတာပေါ့လေ။ ဘွားနေကောင်းရဲ့လားလေးလေး”

“ကောင်းပါ့ဗျား၊ သမီးဘွားက ကျန်းမာရေးမှာ ဒေါင်ဒေါင်ကိုမြည်လို့။ လာ... အိမ်ထဲသွားစို့”

“ဖြိုးလည်းလာလေ... ပြန်တော့မလို့လား”

“ပြန်မယ်လေဟာ... မနက်ဖြန်ကျူရှင် နောက်ဆုံးတက်မှာမို့ ငါလာပြောတာ။ ကိုးနာရီနော်။ မနက်တက်ရမှာမမေ့နဲ့”

“အင်းအင်း... ကျေးဇူးပဲ”

အိမ်ထဲရောက်တော့ သျှိုကိုမတွေ့ရတော့ပါချေ။ သားဦးက မုန့်တွေမြင်ရသဖြင့် ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်ကာ သူမကိုလိုက်ဆွဲလေ၏။

“ကျွေးပါဘူးကွာ။ ဘွားက မမဖို့ပို့ပေးလိုက်တာကွ”

“အန်း... မမသျှားစိတ်ပုပ်တယ်... မေမေရေ”

“သမီးရယ်... ဒီမောင်လေးတစ်ယောက်တည်းရှိတာကို စပြန်ပြီ။ ကိုကျော်၊ ဘယ်နှရက်လောက်နေမှာလဲ”

“မနက်ပြန်မှာ... နှင်းရဲ့”

“ဟယ်... အလောသုံးဆယ်ကြီး”

“မေမေခိုင်းလိုက်လို့ ရောက်လာတာပဲ နှင်းရေ... သားကိုလည်း ဆုံးမစရာတွေရှိနေသေးလို့လာခဲ့ရတာ”

သူ့မျက်နှာပျက်သွားတာကို ဖေဖေကမြင်လိုက်ပေမယ့် မမြင် ချင်ယောင်ဆောင်လိုက်ပါ၏။ ဘုရားရေ... သူတို့သတင်းတွေကို ဘယ်သူကများ ဖေဖေတို့ဆီပို့လိုက်တာပါလိမ့်။ တစ်ညလုံး နားပူအောင် အဆူခံရတော့မှာကို ကြုံတွေးရင်မောကာ သက်ပြင်းကိုသာ ချလိုက်မိတော့သည်။

ညီမလေးတို့လာကွယ်

အခန်း (၁၆)

“ပြောစမ်းပါဦး၊ ဘယ်သူက မြောက်ပေးလို့ မင်းဒီလိုတွေလုပ်
လိုက်ရတာလဲ”

“ဘာကိုပြောတာလဲဖေဖေ”

“ငါပြောမှသိမှာလား။ မင်းအပြစ်မင်းသိထားသားပဲ”

“ကျွန်တော်. . .”

“ငါ့ကိုဆင်ခြေမပေးချင်စမ်းနဲ့ မိုးသန့်ဖြူ။ ငါပြောတာပဲ နား
ထောင်။ မင်းကိုအစောကြီးကတည်းက ကြိုပြောထားပြီးသား။ သမီး
လေးငယ်သေးလို့ ဆိုးတာကိုအပြစ်မြင်စရာလား။ မင်း၊ အကြီးမ

ရွှေပဒေသာစာပေ

၂၄ ❀ မမသဒ္ဓါမောင်

ကိုရွေးချယ်တာ သိပ်မှားတယ်။ အခု မေမေအတော့်ကိုဒေါသထွက်နေပြီ”

“သို့လည်း ဘွားရဲ့မြေးပဲလေဖေဖေ”

“မှန်တယ်လေ။ ဒါပေမဲ့... မတူဘူးလေ သားရဲ့။ သို့လ် မေမေက လုံးဝအသိအမှတ်ပြုသေးတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီကောင်မလေးရဲ့ညှဉ်ကို ငယ်ငယ်ကတည်းက မကြိုက်တာလို့ပြောခဲ့တာ။ နောင်ဆုံးကုန်ကုန်ပြောရရင် မေမေက မင်းနဲ့သူ့မြေးတို့လက်မတွဲဖြစ်စေတောင်မှ မင်းအတွက်သီးသန့်အစီအစဉ်ရှိထားပြီးသားကွ။ ဒါပေမဲ့ သို့တော့မဟုတ်ဘူး။ အဲဒါအသေအချာပဲ”

သူ့ ဒန်းပေါ်မှာထိုင်နေရင်း ဖေဖေကိုမော့ကြည့်လိုက်ပါတယ်။ မြေးချင်းအတူတူတောင် သျှားနဲ့မှပဲ သဘောတူသတဲ့လားဘွားရယ်။

“သို့မှာ ဘာအပြစ်တွေများကြီးကြီးမားမားရှိနေလို့လဲဖေဖေ။ တကယ်ဆို မြေနိမ့်ရာလှိုစိုက်ခံဘဝမှာ ရှင်သန်ခဲ့ရတဲ့မိန်းကလေးကို ပိုပြီးကရုဏာသက်သင့်တာမဟုတ်လား။ မေမေတောင်မှ မိန်းကလေးပီသတဲ့သို့ကို ပိုအလေးသာခဲ့တာပဲ။ ဒါကိုတောင်မှ...”

“မဟုတ်သေးဘူး”

ဖေဖေက ခေါင်းခါလျက် သူ့စကားကိုဖျက်လိုက်လေ၏။

ကိုယ်၊ ဖေဖေနဲ့အခုလိုတိုက်ပွဲဝင်ရမယ်ဆိုတာကို မျှော်လင့်ထားပြီးသားပါ၊ သို့။ ဒါပေမဲ့... အခုလို ကိုယ်တို့ချစ်သူသက်တမ်း သုံးလေးလလောက် အစောကြီးဖြစ်လာမယ်လို့ မထင်ခဲ့မိတာအမှန်ပါ။

“သားမေမေက ဘွားအိမ်ကိုသိပ်ဝင်ထွက်တဲ့သူမှ မဟုတ်ဘဲ သား။ ဖေဖေက အမြင်ဝင်ထွက်နေထိုင်ခဲ့တဲ့သူပါ။ သားရော၊ မေပါ မသိသေးတာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်။ ဖေဖေ သူတစ်ပါးရဲ့ အားနည်းချို့ယွင်းချက်ကို ဖွင့်မပြောပြချင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခုသား ဘဝရှေ့ရေးအတွက်တော့ မပြောမဖြစ်လို့ ဖွင့်ပြောရတာပါ။ သို့ဟာ အိမ်ထောင်မပြုသင့်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်နေလို့ ဖေဖေ သားကိုတားရတာပဲ၊ သား”

“ဗျာ!”

“ဟုတ်တယ်။ ဖေဖေက သားရိပ်မိလိမ့်မယ်ထင်ပြီး သတိမပေးခဲ့မိတာမှားတာပဲ။ သားကိုယ်တိုင် ဆေးကျောင်းတက်နေတာဆိုတော့ ဒီလိုဝေဒနာသည်မျိုးကို မြင်ဖူးတွေ့ဖူးမယ်လို့ထင်ထားတာလေ”

“ဘာ... ဘာရောဂါမို့လဲဖေဖေ”

“Psychosis”

“ဗျာ!”

သူ့နားထဲ ငုံးပေါက်သွားသလို အုန်းခနဲမြည်ဟည်းကာ နားတွေထူပူလာရလေ၏။ ဘုရား... ဘုရား... psycho တဲ့။ သို့မှာ ဒီရောဂါရှိနေတာကို သူ ဘာဖြစ်လို့မတွေ့ခဲ့တာပါလိမ့်။

“သူ့ ကိုးနှစ်အရွယ်မှာဖြစ်ဖူးတာ သူ့အမေအသိဆုံးပေါ့။ သူ့အပေါ်မှာ မနာလိုစိတ်တွေ စုဖြူပြီးဖြစ်ခဲ့တာလို့ ဆရာဝန်က မှတ်ချက်ချခဲ့တယ်။ ပထမဆုံး သူ့ရဲ့အရပ်တွေကို အပိုင်းပိုင်းဖြတ်တောက်ပစ်တာ။ နောက်တော့ သူ့ပိုင်တဲ့အရာမှန်သမျှ မသိမသာဝှက်လာတာပဲ။ မမခင်က သူ့ဝှက်သမျှ မေမေ့ကိုပြန်အပ်မှ သိခဲ့ရတာ။ သူ့ (၇)နှစ်ပြည့်မွေးနေ့မှာ သူ့ကိုဆေးရုံတင်လိုက်တာပဲ”

“သူ့... သူ့ဘာလုပ်ခဲ့လို့လဲဖေဖေ”

“သူ့ကို လှေကားကနေ တွန်းချခဲ့တာ”

“ဟာ!”

သူ့ မျက်ဝန်းအစုံကိုမှိတ်ချလိုက်မိ၏။

ဘုရားရေ... ဒါလုပ်ကြံမှုမြောက်တာပဲ။

ကလေးတစ်ယောက်ရဲ့အသက်ကိုတောင် ရန်ရှာရဲရတယ်လို့... သိရှိရယ်။

“အဲဒီတုန်းက ဖေဖေက သမီးလေးကိုခေါ်ဖို့ လှေကားက တက်လာရင်းတွေ့လိုက်ရတာ ကံကောင်းသွားတယ်။ ဖေဖေ ဆီးပွေ့လိုက်ပေမယ့် နဖူးတော့ပေါက်သွားတာအမှန်ပဲ။ သူ့အိမ်မှာ အဲဒီအမာရွတ်လေး ခုချိန်ထိရှိနေတုန်းပါ။ ဒါကြောင့် သနားတဲ့ချစ်စိတ်နဲ့ သမီးလေးရဲ့အမာရွတ်နေရာလေးကို ဖေဖေနမ်းရွိုက်ခဲ့တာ ဒီနေ့အထိပဲ။ ဆံပင်တိုတိုညှပ်ထားလို့ ဒီအမာရွတ်လေးကိုမတွေ့ရတာပဲ သား”

သူ့ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားရပါ၏။ အထင်နဲ့အမြင်တွေ ပြောင်းပြန်ဖြစ်ကုန်ပါရောလား။ သိမ်မွေ့ခြင်းအတိနဲ့အလှရွှင်၏ မာယာထောင်ချောက်ထဲမှာ သူ့အငိုက်မိခဲ့ရတာပေါ့။

ရွက်ဖို့ကောင်းလိုက်တာနော်။ ဘွားနဲ့ ဘယ်လိုများမျက်နှာချင်းဆိုင်ရပါမလဲ။ ဘွားချစ်တဲ့မြေးကိုမရွေးဘဲ၊ မရွေးသင့်တဲ့မိန်းကလေးကိုမှ သူ့ချစ်မိတာ ဘွားဘယ်လောက်ထိအပြစ်တွေတင်လိုက်မလဲနော်။

“ညကပဲ မေနှဲ့စကားများကြသေးတယ်... ဖေဖေရှင်းပြမှပဲ

www.burmeseclassic.com

သားမေမေနှုတ်ဆိတ်သွားရတာ၊ စဉ်းစားပေါ့သားရယ်။ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့သိလျက်နဲ့ ဖေဖေသား ဇွတ်မိုက်လိမ့်မယ်လို့မထင်ပါဘူး။

“ကျွန်တော်... ကျွန်တော်... သျှိုကိုချစ်တယ်ဖေဖေ”

ဖေဖေက သူ့ကိုကျောခိုင်းထားရာမှ လှည့်ကြည့်လာလေ၏။ သူက ဖေဖေအကြည့်တွေကိုရင်မဆိုင်ဝံ့ဘဲ ခေါင်းကိုငဲ့ထားလိုက်မိသည်။

“သားအသက်အရွယ်၊ သားရဲ့ပညာနဲ့ သူ့ထက်သာတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ယောက်ကိုရွေးနိုင်ပါလျက်နဲ့”

“ကျွန်တော် ယောက်ျားကတိတည်ပါရစေလားဖေဖေ။ သျှိုကိုလက်ထပ်ပါမယ်လို့ ကတိပေးပြီးသားဖြစ်နေလို့ပါ”

“မိုက်လိုက်တာသားရယ်။ ဒီလိုမိန်းကလေးမျိုးကိုမှ သားတွေချယ်ချင်သတဲ့လား။ သူ့ရောဂါက အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရင် ပိုပြီးဆိုးလာနိုင်တာမျိုးနော်”

ဖေဖေက သူ့ဘေးမှာဝင်ထိုင်လျက် သက်မချလေ၏။ သူ့ပခုံးကိုအသားဖက်လျက် ချောပြောပြန်လေသည်။ သျှိုရယ်... ကိုယ့်အမြင်တွေကိုဝေဝါးအောင် ဖေဖေပြုလုပ်နေတာကို မင်းမြင်မလား။

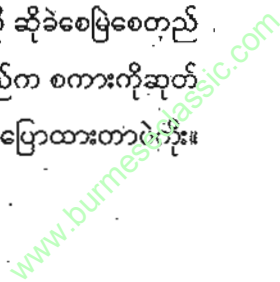
“သနားတာနဲ့ချစ်တာကို မရောထွေးမိစေနဲ့သား။ သျှိုဟာ ကရုဏာသက်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးဖြစ်နေတာမှန်ပေမယ့် ဘဝနှစ်ခုပေါင်းစပ်တဲ့အထဲမှာတော့ မပါသင့်တာအမှန်ပဲ”

“ကျွန်တော်၊ သျှိုကိုပဲရွေးပါရစေဖေဖေ။ တောင်းပန်ပါတယ် ပူလောင်နေတဲ့သျှိုဘဝလေးကို အေးမြစေချင်တဲ့စေတနာတွေဖြစ်တည်နေလို့ပါ”

“ဖေဖေသားဟာ တကယ့်စိတ်ကူးယဉ်သမားဖြစ်နေပါရောလား။ မင်း၊ သူ့ကိုရွေးလို့မဖြစ်ဘူးမိုးသန့်ဖြူ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ မေမေက သျှိုကို မနက်ကျခေါ်လာခဲ့ဖို့ ဖေဖေကိုအမိန့်ပေးစေလွှတ်လိုက်လို့ပါ”

“ကျွန်တော်၊ သျှိုကိုရွေးခွင့်မရရင်လည်းနေပါစေ ဖေဖေ။ ဒါပေမဲ့ သျှားကိုလည်း ရွေးမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါအသေအချာပဲ။ ကျွန်တော်၊ သျှားကိုညီမလေးလိုပဲချစ်ပါရစေ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဖေဖေ၊ ဘွားအိမ်စည်ကိုပြန်ပြောလိုက်ပါဗျ်။ ယောက်ျားဆိုတာ ကိုယ်ပြောတဲ့စကားကို ဆိုခဲ့စေမြဲစေတည်တတ်ရတယ်တဲ့။ ဒါကြောင့်လည်း ဘွားအိမ်စည်က စကားကိုဆုတ်သဘာဝသာရှိနေအောင် လမ်းခင်းပေးထားပြီးပြောထားတာပဲနော်။”

တော်သေးတာပေါ့။ မနက် ဖေဖေပြန်မယ်သား... သွားလေးကို အနှောင့်အယှက်ပေးနေတယ်လို့ ညီငယ် phone ဆက်ပြောလို့ သိခဲ့ရတာ။ တကယ်တမ်းကျတော့ ဖေဖေသားကပါ သို့ဘက်ကတစ်တပ်တစ်အားပါဝင်နေတာကိုး။ ဖေဖေ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတာ အမှန်ပဲသား။ ရင်ထဲမှာလည်း နာတယ်လေ”

သူတစ်ယောက်တည်း ငိုငိုကျန်ရစ်ခဲ့ပါ၏။ ဖေဖေက အိမ်ထဲသို့ပြန်ဝင်သွားချေပြီ။ ရင်တွင်းမှ ဒွိဟဖြစ်ပေါ်နေသည့်စိတ်ကို နားမလည်ပါချေ။ သူဘာတွေများဖြစ်နေတာလိမ့်။ ခုချိန်ထိ ဝေခွဲမရနိုင်ခြင်းတွေထဲမှာ လှောင်ပိတ်မိနေပြီး အသက်ရှူကျပ်နေတာကိုတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်သာသိပါသည်လေ။

မှောင်ရိပ်သမ်းလာပြီမို့ထရန်ရွယ်ရင်း လေးလေးတို့သားအဖ ပြောတာတွေကို အတိုင်းသားကြားလိုက်ရပါ၏။ ထင်မှတ်မထားတဲ့ စကားတွေမို့ အံ့အားသင့်ကာ ရင်ထဲမှာ စို့တက်လာမိသည်။ ပန်းခွံကိုမှီ၍ စာကျက်နေရင်း မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားရာမှ လေးလေးအသံ

ကြောင့် လန့်နိုးခဲ့မိတာ။ အခုတော့ ရင်ထဲမှာ နာကျင်စရာတွေသာ ပြည့်စေခဲ့တာပါလား။

ညီမလေးတဲ့... တကယ့်ကို ညီမလေးလို့ပဲသဘောထားတာလားကိုကို။ ကောင်းပြီလေ၊ သွားမှာလည်း ရှိသင့်ရှိထိုက်သလောက် မာနလေးတော့ရှိပါတယ်။ ကိုတို့အမြင်မှာ ကလေးတစ်ယောက်လို ပေါ့ပျက်ပျက်နေထိုင်တတ်ပေမယ့် သွားရဲ့ရင်ထဲမှာ လေးနက်တဲ့ ချစ်ခြင်းတွေရှိနေတာ ကိုကိုမသိဘူးတဲ့လား။

မဲ့ပြုံးက ပြုံးမိပြန်၏။ လေးလေးကိုတွေ့တုန်းကလို ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောပျော်ရွှင်ခွင့်တွေ ဘယ်ဆီကိုလွင့်ပြယ်ခဲ့ပြီလဲ။ ငယ်သူ့ရဲ့နှလုံးသားမှာ ဒဏ်ရာထင်ကျန်ရစ်အောင် ကိုကိုပြုစားရက်လေခြင်းဟု အပြစ်မတင်ရက်ပါလေ။ ဒီအရွယ်မှာ ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားမှုဘာသာရပ်ကို လေ့လာတတ်ကြတာမှန်ပေမယ့် ရင်ထဲက စစ်မှန်ခြင်းတွေကို ကိုကိုမှမမြင်တတ်လေဘဲ။

မျက်ဝန်းမှစီးကျလာသည့်မျက်ရည်တွေကို လက်ဖြင့်ပွတ်သုတ်လိုက်စဉ် သူက အိမ်ထဲဝင်သွားပါ၏။ ခဏအကြာမှာ ဦးငယ်ခေါ်သံက ထွက်လာလေသည်။

“သမီးငယ်”

သူမ တွန့်ခနဲဖြစ်သွားရပါ၏။ အပြင်မှာရှိနေတာကို သူ့သိ
> သွားမှာစိုးလှပါသည်လေ။ ချုံအကွယ်မှထရပ်လိုက်စဉ် ဦးငယ်က
သူမနားသို့ရောက်လာလေပြီ။

“မှောင်နေပြီလေသမီးရယ်။ ဘာလို့မဝင်သေးတာလဲ”

“ဦးငယ်... သျား... သျား... သျား... ပြီးတို့အိမ်မှာပဲသွားနေပြီး
စာမေးပွဲဖြေရင်ကောင်းမလားလို့”

“ဘယ်ဖြစ်မလဲသမီးရဲ့။ မေမေသိရင် ဦးငယ်ကိုဆူလိမ့်မယ်။
ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ ဟို... သျားအတွက် ပိုပြီးအဆင်ပြေ
မလားလို့ပါ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အခုလေးတင်ပဲ သားနဲ့ပြောနေတာ။ သမီးကို
စာမေးပွဲတွင်း ကြိုပြီလုပ်ပေးဖို့တိုင်ပင်နေတာပြီးပြီလေ”

သူမသက်ပြင်းရှိုက်လိုက်မိပါ၏။ လေးလေးမပြန်ခင် မှာစရာ
ရှိတာကို မှာလိုက်မှပါပဲ။ ဒါမှ သူ့ဖြစ်စေချင်သလို သူနဲ့ ဒီဘဝမှာ
ညီမလေးပဲတော်ခွင့်ရမှာလေ။

“လေးလေးအိပ်ပြီလား၊ ဦးငယ်”

“မအိပ်သေးဘူး။ ဧည့်ခန်းမှာထိုင်နေတုန်းပဲ”

သူမခေါင်းကိုညိတ်ကာ စာအုပ်ပိုက်လျက် အိမ်ထဲဝင်လိုက်
တော့ လေးလေးရောသူပါ။ အံ့အားသင့်စွာကြည့်လိုက်လေ၏။

“ဖြိုးတို့အိမ်က အခုပဲပြန်ရောက်တာ”

“စက်ဘီးယူမသွားဘူးလားသမီး”

“chain ကျနေလို့ပါအန်တီ”

ဦးငယ်က သျားခေါင်းကိုလှမ်းပုတ်လိုက်တော့ သူမရယ်လိုက်
ပါ၏။ ဦးငယ်ရွှေ့မှာ လိမ်ပြောမိပြီကိုး။ ဒါပေမဲ့ ဘာမှထုတ်မပြော
တာမို့တော်ပါသေး၏။ သူမက လေးလေးဘေးမှာကပ်၍ ထိုင်ချ
လိုက်ပါသည်။

“လေးလေး”

“ဘာလဲသမီး”

“သျားစာမေးပွဲပြီးရင် လာခေါ်နော်”

“ပြီးပြီးချင်းနေလား”

“ဟုတ်! ဖြိုးပါလိုက်မှာတဲ့”

“ခေါ်ပေါ့သမီးရဲ့။ ဘွားကို လေးလေးပြောထားမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် သျားစာသွားကျက်တော့မယ်နော်”

“အေးအေး”

သူမရင်တွေပူလာတာမို့ ရေသောက်ရန် မီးဖိုခန်းဘက်ဝင်ခဲ့
စဉ် သူ့ကနောက်မှပါလာလေ၏။

“သျှား”

“...”

“သျှား... ကိုယ်ဒေါ်နေတယ်လေ”

“အာ... ရေဆာနေလို့ပါဆိုမှ ကိုကိုကလည်း တမှောင့်ကွာ”

“ဖြိုးတို့အိမ်ကပြန်လာတာ တကယ်လား”

“မုသားမပါ လင်ကံမချောတဲ့ကိုကိုရဲ့။ သျှားဒီလိုပြောမှ ကိုကို
မျက်နှာပူသက်သာမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား”

“ဒါဖြင့်... ဒါဖြင့် ကိုယ်တို့ပြောတာတွေကို သျှားအကုန်
ကြားတယ်ပေါ့လေ”

သူမ ရေကိုမော့သောက်လိုက်ပြီးမှ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ပါ၏။
သူ့မျက်လုံးပြုန်ကြည့်နေတာကို ခပ်ရဲရဲပင်ပြန်ကြည့်လိုက်မိသည်။

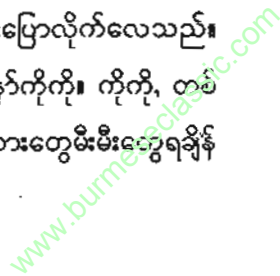
“လန့်မသွားပါနဲ့ကိုကိုရဲ့။ နည်းနည်းပါးပါးပဲကြားလိုက်တာ
ပါ။ သျှားက စာကျက်ရင်း မှေးခနဲအိပ်ပျော်သွားပြီးမှ လန့်နိုးသွား
တာလေ”

“ဘာ... ဘာကြားတာလဲ”

“ညီမလေးလိပ်ချစ်ပါရစေတဲ့၊ ကဲ! သိပြီလား။ သျှားကလည်း
တိုကိုသိအောင် ပြောချင်ပါတယ်။ ကိုကို့ကိုလည်း သျှားက အစ်ကို
တစ်ယောက်လိုသဘောထားခဲ့တာကြာပါပြီ။ ကိုကိုနဲ့စစ်ပြေငြိမ်းရေး
စာချုပ်ချုပ်ပြီးကတည်းကဆိုပါတော့။ ဒါပေမဲ့ ပျင်းစရာတော့ တော်
တော်ကောင်းသွားတာအမှန်ပဲ။ ကိုကိုနဲ့ရန်ဖြစ်တဲ့ကာလတွေကို
သျှားအမြဲအမှတ်ရနေမှာပါ။ ကိုကိုဒေါသဖြစ်တဲ့မျက်နှာကိုပြန်မြင်
ပောင်ရင်း သျှား၊ ညတိုင်းရယ်ခဲ့ရတာကိုး။ အခုတော့ ပုံပြင်လေး
တစ်ပုဒ်ဖြစ်သွားရပြီပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုကိုလည်း အဲဒီရက်လေး
တွေကိုအမြဲအမှတ်ရနေလိမ့်မယ်ဆိုတာကို သျှားသိနေပါတယ်”

သူ့မျက်နှာပြင်မရအောင်ကို ပျက်ယွင်းရချေပြီး။ ကလေး
တစ်ယောက်ရဲ့သဘောထားကြီးမြတ်မှုက သူ့စိတ်ကိုအရှက်ရစေ
တာကိုး။ သူ့ကတော့ဖြင့် ဒီကောင်မလေး အပြီးထားတတ်တာကို
တွေးမိပြီး လန့်နေခဲ့တာလေ။ သူမက ရေဘူးကိုရေခဲသေတ္တာထဲပြန်
ထည့်ကာ သူ့ဘေးမှထွက်သွားရန် ပြင်လိုက်ပါ၏။ ပြီးမှ တစ်ခုခု
ကိုသတိရသွားပုံဖြင့် သူ့နားကပ်ကာ တီးတိုးပြောလိုက်လေသည်။

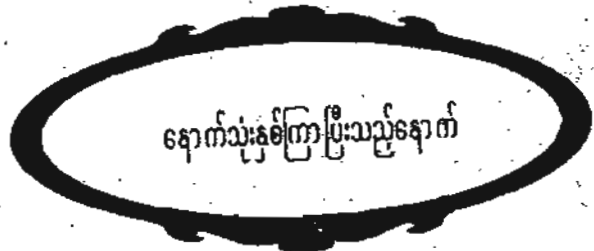
“ဘယ်တော့မှမပြောင်းလဲကြေးပေါ့နော်ကိုကို။ ကိုကို့ တစ်
ယောက်ယောက်ကိုလက်ထပ်သွားပြီး သားသားတွေမီးမီးတွေရချိန်

ထိ ကိုကိုညီမလေးနေရာမှာ သွားရုံနေမှာပါ။ ကိုကိုလည်း ကြား
ဖူးနားဝရှိနေမှာပေါ့။ ဒီစကားကို သွားမသိပေမယ့် ပြုံးပြောလို့သိ
ခဲ့ရတာလေ။ (၅၂၈)ဆိုတာ နှစ်တွေဘယ်လောက်ကြာညောင်းစေ
ဦးတော့ မဆွေးမြေ့၊ မပြတ်တောက်တဲ့ကြိုးတစ်ချောင်းတဲ့။ ပြုံးက
သွားကို အဲဒီကြိုးနဲ့အမြဲချည်ထားတယ်လို့ပြောလို့ပါ။ အခုနောက်
ထပ်ကြိုးတစ်ချောင်းကို သွားလက်ခံလိုက်ပြီ။ ကိုကိုအတွက် ထာဝရ
ညီမလေးအဖြစ်ပေါ့လေ”

သူမက သူ့တိုခပ်စူးစူးလေးကြည့်လိုက်ပြီး မဲ့ပြုံးလေးပြုံးပြ
လိုက်ကာ ထွက်သွားပါလေ၏။ ရင်ထဲမှာအောင့်သက်ခြင်းများစွာ
ဖြင့် သူတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါလေသည်။ တွေဝေတို့ဆိုင်း
တတ်တဲ့ကိုယ့်စိတ်ကို ဒဏ်ခတ်လိုက်တာလား။

ဒါမှမဟုတ်... ကိုယ့်ရင်ထဲက ချစ်ခြင်းကို စိမ်ခေါ်လှောင်
ပြောင်လိုက်လေသလား သွားရယ်။

ရောက်သုံးနှစ်ကြာပြီးသည့်နောက်

ညီမလေးတဲ့လားကွယ်

အခန်း (၁၇)

‘ဘွား

သျှား၊ စာရေးလိုက်ပါတယ်။ မနက်ဖြန်မှာ သျှား၊ မြန်မာစာ စပြီး
ဖြေရှားလေး၊ ဒီပေမ့်... ဒီအကြည့်မှာ သျှား၊ မျက်ရည်ကျနေတာကို ဘွား
သိစေချင်လိုက်တာ။

ဘွားရယ်... လေးလေးကိုချစ်တာနဲ့ပဲ လေးလေးရဲ့သားနဲ့ သျှားကို
ဘာဖြစ်လို့ သဘောတူထားရတာလဲ။ အဲဒီလို ဘွားစိမ့်ထားလို့ မဖြစ်သင့်
တာတွေ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ရတာပါ။ ဘွားချစ်တဲ့မြေး ဆေးကျောင်းသားလေးက
မေကိုမှချစ်သတဲ့။ မမကိုမှလက်ထပ်ချင်တယ်လို့ပြောတော့ လေးလေးက

အဲဒါတွေ အရမ်းထွက်ခဲ့ရတယ်။ ပြီးတော့...မမရဲ့ရှေ့ကတောင်ကို
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြလိုက်တယ်လေ။

နောက်ဆုံးတော့ သူ့တို့ညီအစ်မနှစ်ယောက်စလုံးကို သူ့ခေါင်းခါး
လိုက်တာ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာကို သူ့အတွေးမိပြီး သိသွားရပါပြီ။ အဲဒီ
ကတော့ သွေးချင်းတူဝမ်းကွဲအစ်မဖြစ်တဲ့မမရဲ့ရှေ့ကတောင် သူ နောက်
ဆုတ်သွားတယ်ဆိုတာကိုပေါ့။ သူ့အတုကယ်စိတ်မကောင်းဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။
အိပ်ပေးခဲ့...စိတ်ကို ကျိတ်ပြီးပြောသိခဲ့ဖူးပါတယ်။

သူ့မှာ အသက်သာလယ်ပေမယ့် မာနတော့ရှိပါသေးတယ် ဘွား
ရဲ့။ သူ့မာနနဲ့ သူ့အစိတ်ကိုပြန်တင်းထားနိုင်တာပါ။ ဘယ်လောက်
သိယောဇဉ်ရှိနေစဉ်တော့ သူ့ကိုမချစ်နိုင်တဲ့လူတစ်ယောက်နဲ့ ထင်
ထပ်ဖို့ သူ့ပြင်ချစ်ပါတယ်။ ပြီးတော့...သူ့မာလည်း အသည်းတစ်ခု
သာရှိတဲ့ သူ့လိုဆေးကျောင်းသားတင်...သက်ကို လက်မခံချင်တော့

ဒီတော့...သူနဲ့သူ့ မောင်နှမတွေလိုပဲသဘောထားလိုက်
အကောင်းဆုံးပါလေ။ သူ့အတွက် သူ့တာ ထာဝရအစ်ကိုတစ်
ဖြစ်နေသလို၊ သူ့အတွက်လည်း အမြဲတမ်းညီမလေးဖြစ်ခွင့်ရရှိခဲ့
ကျေနပ်လိုက်ပါတယ်။ နောက်ကို သူ့အတွက် အိပ်ထောင်ဖက်
မပေးပါနဲ့တော့။ သူ့ချစ်တဲ့သူ၊ ချစ်နိုင်မယ့်သူကိုပဲ ရွေးချယ်ပါရအောင်

ဘွားလည်း နေကောင်းအောင်နေနော်။ စာပေးဝဲပြီးတာနဲ့
လေးလေးနဲ့ အတူ သူ့ပြန်လာခဲ့မှာပါ။

ဘွားကိုသိပ်ချစ်တဲ့မြေး
သူ့အ

ဘယ်နှကြိမ်မြောက်မှန်းမသိ ဖွင့်ဖတ်မိသည့်စာရွက်လေးက
ဝါညစ်ညစ်ဖြစ်ကာ ခေါက်ရိုးကြောနေချေပြီ။ ဪ... သုံးနှစ်
တောင်ကြာခဲ့ပြီပဲ။ မှင်တွေတောင် ခပ်မှိန်မှိန်သာ ကျန်တော့ပေမယ့်
ဒီစကားလုံးလေးတွေကို သူ့အလွတ်ရနေသည်မှာအမှန်ပင်။ ဖေဖေ
နဲ့ပေးလိုက်တဲ့စာကို ဘွားက သူ့ထံစာတိုက်မှပို့ပေးခဲ့တာလေ။

သူ့အရယ်... ကိုယ့်အမှတ်တမဲ့ပြောလိုက်တဲ့စကားကိုမှ မင်း
မှတ်ထားခဲ့တာတဲ့လား... ညီမလေးတဲ့... ဘယ်လောက်ချစ်
နာကောင်းလိုက်တဲ့သညာလေးလဲဆိုတာကို မင်းမတွေ့မိဘူးပေါ့။

ဟုတ်ပါတယ်။ ကိုယ်က အသည်းတစ်ခြမ်းသာရှိတော့တဲ့
တစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမဲ့... ကိုယ့်အသည်းတစ်ခြမ်းသာရှိတော့တဲ့
သူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာကိုတော့ မင်းမသိနိုင်ပါဘူး။

မေမေနေ့စဉ်နဲ့အမျှ နားချခဲ့တဲ့စကားသံတွေ၊ ပြင်ပမှကြား
နေရတဲ့ကောလဟာလတွေဟာ ကိုယ့်နှလုံးသားကိုတွေဝေစေခဲ့တာ
မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရင်ထဲကနှလုံးသားမှာ ဘယ်သူထင်ကျန်ရစ်
သလဲဆိုတာကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ပဲသိတာပါလေ။

ကိုယ်က တွေဝေတတ်တယ်။ ဆုံးဖြတ်ချက် မခိုင်မာ၊ မပြတ်
သားတတ်ဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း အချစ်ရေးမှာ ကိုယ်နောက်ကျခဲ့
နိမ့်ခဲ့ရတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီအကျင့်ဆိုးတွေကို ခုတော့ ကိုယ်ပြင်
တတ်သွားပါပြီ။ ပျောက်ပျက်အောင်ပြောတတ်ခဲ့ပါပြီ။ ဒါကို သူ့
သိအောင် ကိုယ်ဘယ်လိုသက်သေပြရမလဲ။

ခုဆိုရင် မင်းဘေးနားမှာ မင်းရွေးချယ်တဲ့ကောင်လေးတစ်
ယောက်ယောက်တော့ ရှိနေလောက်ပြီပေါ့နော်။ အဲဒီကောင်လေးနဲ့
မိတ်ဆက်ပေးတဲ့အခါမျိုးမှာ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပြုံးပြနိုင်ဖို့ ကိုယ်တင်
ဆောင်နိုင်ပါ့မလား။ ကောင်လေးရှေ့မှာရော မင်းကိုညီမလေးတို့
ခေါ်တဲ့အခါ ကိုယ့်အသံတွေမတုန်အောင် ထိန်းထားနိုင်ပါ့မလား။

ဘာမှမသေချာပါလားသွားရယ်။ ရင်မော့ပြီးရောက်တာ
မယ့်လူကို မင်းရဲ့အပြုံးလေးနဲ့ နှစ်သိမ့်မှုပေးပြီး အမောပြောပါ
တော့။ အသည်းဟက်တက်ကွဲတာကို လူသိမခံနိုင်အောင် ကိုယ်

တိုက်ခံစားပါ့မယ်ကွယ်။

အမြဲတမ်း... ညီမလေးတို့လား။ ထာဝရ... ကိုကိုတို့။
ခွဲနဲ့ခေါ်သံမျိုးမဟုတ်ပေမယ့် အဲဒီကိုကိုလို့ခေါ်သံလေးတွေကြား
မှာ ကိုယ် ညစဉ်အိပ်ပျော်ခဲ့တာအမှန်ပါပဲကွယ်။

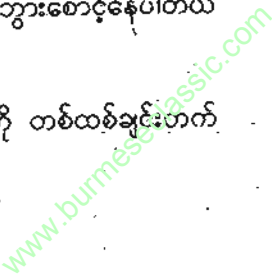

Taxi က ဘွားခြံထဲဝင်လာပြီမို့ သူခါးကိုမတ်မတ်ထိုင်လိုက်
ပါ၏။ ဘွားမေးလာသည့်မေးခွန်းတွေကို သူဘယ်လိုဖြေရမလဲ။
ဘွားရဲ့အကြည့်တွေကို သူဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမှာလဲ။ မျက်နှာပူနေရ
ပေမယ့် ဖေဖေတို့က သူ့ကို ဒီအိမ်မှာလာခေါ်မှာမို့လာခဲ့ခြင်းပင်။

ကားက တိုက်အိမ်ကြီးရှေ့မှာ အသာရပ်သွားပါ၏။ သူဆင်း
ဖိုက်စဉ် အလုပ်သမားတွေက သူ့ပစ္စည်းတွေကို ကားပေါ်မှလာ
ဆယ်ပေးကြလေသည်။

“ကိုကိုကြီးကို အပေါ်ထပ်စဉ့်ခန်းမှာ ဘွားစောင့်နေပါတယ်
ခွင့်”

သူခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး လှေကားကို တစ်ထစ်ချင်းဟက်

လာခဲ့သည်။ ဒီလှေကားပေါ်ကနေ ညီမလေးကို သျှိုတွန်းချခဲ့တာ ပေါ့။ ကြည့်စမ်း! စိတ်ကူးထဲကနေ ညီမလေးလို့ခေါ်လိုက်ရုံနဲ့ သူ့ ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက်များငြိမ်းအေးသွားရပါလိမ့်။ အတွေးဖြင့် သူ့ပြုံးလိုက်မိစဉ် လှေကားထိပ်မှာ ရပ်စောင့်နေသည့်ဘွားနှင့် ဆုံ လေ၏။

“အမယ်! ငါ့မြေးပြုံးလာပုံထောက်ရင် ဘာတွေများ သဘော တကျတွေ့လာတာလဲ။ တစ်ခုခုတွေ့ဖြစ်မှာပဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဘွားရဲ့”

“မဟုတ်ဘူးသာပြောတယ်။ သားမျက်နှာက ကျေနပ်ပြီး ပြုံး ချိုနေတာကိုး”

သူကမလုံမလဲပြုံးကာ အပေါ်ထပ်ကို မျက်လုံးဝေကြည့်လိုက် မိသည်။

“ရှာမနေနဲ့၊ သျှိုတို့သားအမိကို ဘွားကအမွေအလုံအလောက် ခွဲပေးပြီး တစ်နေရာမှာ သွားနေခိုင်းလိုက်ပြီ။ သျှိုလည်း ဦးနှောက် က သိပ်မကောင်းတော့ဘူး။ ဆေးတွေလည်း လိုက်မမီနိုင်တော့တာ ပဲထင်ပါရဲ့”

“ညီမလေးရော”

“ဟော! သားကဘွားမြေးကိုရှာနေတာပေါ့လေ၊ လက်စသတ် တော့ ဒီလိုကိုး”

“အာ... ဘွားကလည်း၊ ကျွန်တော်က ရိုးရိုးသားသားရှာ တာပါ”

“အေးလေ... ဘွားကရော ဘာပြောမိလို့လဲ။ မပြောမရှိနဲ့ နော်။ ဘွားမြေးက တစ်နေ့တခြားပိုပြီးလှလှလာတာပြေးရဲ့။ လာ တောင်းကြတဲ့လူတွေကလည်း အောတိုက်ပဲ။ မြေးရော ရည်ရွယ် ထားတဲ့သူရှိနေပြီလား”

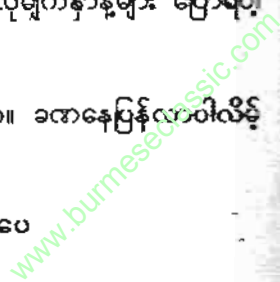
“ဟင့်အင်း”

သူ့ မပွင့်တပွင့်ဖြေတာကို ဘွားကတီးတိုးရယ်ကာ သူ့လက်ကို ဆွဲပြီး ထိုင်ခုံမှာထိုင်ခိုင်းလိုက်လေ၏။

“ရှိရင်လည်း ဘွားကိုပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပေါ့မြေးရဲ့။ ဘွား ကိုယ်တိုင်လိုက်တောင်းပေးမှာပါ”

ဘွားရယ်၊ ရင်ထဲမှာရှိနေတဲ့တစ်ယောက်သောသူကို ထုတ် ပြောလိုက်ချင်ပေမယ့် ကျွန်တော်ဘယ်လိုမျက်နှာနဲ့များ ပြောရဲ့ပါ မလဲ။

“မြေးညီမကျောင်းသွားတယ်လေ။ ခဏနေပြန်လာပါလိမ့်”

မယ်။ သူ့ရောက်လာရင် လူထက်အရင် အသံက အရင်ဆုံးရောက်
တာ။ ပြီးမှ အတူတူထဲမင်းစားကြတာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွား”

သူ ရေချိုးအဝတ်အစားလဲ၍ ခြံထဲဆင်းပြီးလမ်းလျှောက်ရန်
အိမ်ထဲမှထွက်လိုက်စဉ် ကားရပ်သံနှင့်အတူ သူမအသံစာစာလေး
ကိုကြားလိုက်ရလေ၏။

“ဘွားရေ... မြေးပြန်လာပြီ”

မြန်းခနဲဆိုလိုက်ချိန် သူမလက်ထဲမှ T-square က သူနဖူး
ကို ဒေါင်ခနဲရိုက်မိလေ၏။

“အာ”

“ဟာ! ကန်တော့... ကန်တော့... ငြိဖွ... ကိုကိုပါလား။
ဘယ်တုန်းကရောက်တာလဲ”

“ခုနလေးတင်ပဲ”

“ကျောင်းပြီးသွားပြီပေါ့”

“အင်း”

“ဒါဖြင့် ဆရာဝန်ဖြစ်သွားပြီပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့”

“ဒါဆို ကိုကိုဒေါက်တာလို့ပြောင်းခေါ်ရတော့မယ်ထင်ပါရဲ့။
သန်ဘက်ခါလောက်မှ လေးလေးနဲ့အန်တီလာမှာ ကိုကိုရ။ ရောက်
တုန်းနားပေါ့”

သူခေါင်းကိုသာ ညိတ်ပြလိုက်ပါ၏။ အပြုံးနုနုဖြင့် စကား
တွေ ပေါက်ပေါက်လှော်အောင်ပြောနေသည့် ချာတီတ်မလေးကဖြင့်
သူနှင့်ဘာမှစကားများခဲ့ပုံမပေါ်ဘဲ ရယ်မောလို့ပါလေ။ သူ့မှာသာ
လှတစ်မျက်နှာ ယဉ်စစဟန်ပန်လေးကိုငေးမောနေမိဆဲ။

“သျှားတော့ ငရဲကြီးတော့မှာပဲ။ ကိုကိုခေါင်းကိုမှ T-square
နဲ့ရိုက်မိရတယ်လို့”

“ဘောလုံးနဲ့တည်ပြီးကန်တာလောက် အပြစ်မကြီးပါဘူး ညီမ
လေးရယ်”

သူမနှုတ်ခမ်းလေးဟသွားလျက် ပြုံးစိစိလေးဖြစ်သွားပါ၏။
ကြည့်စမ်း! အပြစ်ကင်းတဲ့ဟန်မူရာလေးတွေ သူမမှာရှိနေဆဲပါပဲ
လား။ ကျောလယ်မရောက်တရောက် ဆံနွယ်စင်းစင်းလေးတွေနှင့်
ယဉ်ယဉ်လေးချောနေပါသည့်ညီမလေးကို တောင်းတဲ့သူတွေအချား
ကြီးရှိနေဆိုတာ ကိုယ်ယုံပါတယ်လေ။

“ကိုကိုက မှတ်တားတယ်ပေါ့လေ”

www.burmeseclassic.com

“ညီမလေးနဲ့ပတ်သက်သမျှ အရာအားလုံးကို အမြဲအမှတ်ရ နေပါတယ်။ ယုံပါ။ . . .”

သူမမှတ်နား တစ်မျိုးလေးဖြစ်သွားပါ၏။ ဆေးဗီရိုထဲမှ ပရုတ် ဆီဘူးကိုယူ၍ သူ့နဖူးထက်လူးပေးစဉ် ရင်ထဲမှာထူးဆန်းစွာခုန် ပေါက်သွားတာကိုတော့ သူမသိစေလိုပါချေ။

“မမ. . . phone လာပါတယ်”

“လာပြီ”

သူမက phone ရှိရာဆီ လျှောက်သွားပြီး phone ကိုကောက် ကိုင်လိုက်ပါ၏။

“ဟဲလို! ကိုလေးလား. . . ပြော၊ မယူပါဘူး၊ ပေါက်တတ်ကရ ရဲမွန်တို့ကိုမေးဦးလေ။ ဒီလောက်အရေးကြီးတဲ့ compus ကို သွား ဝှက်မလားကိုလေးရ။ ဒီလောက်တော့ သွားအစမသန်ပါဘူး”

ကိုလေးတဲ့လား၊ ဘယ်သူပါလိမ့်။ သူငယ်ချင်းကိုတောင် ကို လေးလို့ချစ်စနိုးခေါ်ရမယ့်သူရှိနေပြီလားညီမလေးရယ်။ ပြောတော့ ဖြင့် ကိုယ်လိုချင်တာကိုပေးမယ်ဆို၊ ခုတော့ ကိုယ်နောက်ကျသွား ပြီလား။

“ဪ၊ ဟုတ်ပါတယ်ဆိုနေမှ၊ တကယ်ပြောနေတာ။ အမယ်

saturday, sunday ကျောင်းပိတ်မှာမို့ စကားမရှိစကားရှာပြီး phone ဆက်တာ မသိဘူးများထင်နေလား။ ဘွားနဲ့တိုင်ပြောမှာ နော်။ ဒါပဲ. . . ဒါပဲ. . . လူလည်သိပ်မကျချင်နဲ့”

သူမက ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် phone ကိုချလိုက်ပြီး သူ့ကို လှည့်ကြည့်လိုက်ပါ၏။

“ထမင်းစားပြီးပြီလားကိုကို”

“ဟင်အင်း”

“ဆာရင်စားနှင့်ပါလားကိုကိုရ”

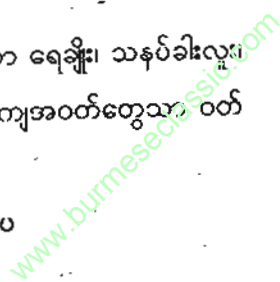
“ဘွားက ညီမလေးပြန်လာမှ အတူတူစားမယ်ဆိုလို့စောင့်နေ တာပါ။ ရပါတယ်”

“ဪ. . . ဘွားကလည်း၊ ဧည့်သည်ကိုအားနာစရာကြီး”

ညီမလေးရယ်၊ ဧည့်သည်တဲ့လား။ အားမနာစဖူး အားနာ စကားတောင် ပြောတတ်နေပြီပေါ့လေ။

“ဒါဆို ခဏထပ်စောင့်ဦးနော်။ သွားရေသွားချိုးလိုက်ဦး မယ်”

သူမ အပေါ်ထပ်သို့အပြေးတက်ကာ ရေချိုး၊ သနပ်ခါးလှူ၊ အဝတ်အစားလဲ၍ ဆင်းခဲ့ပါ၏။ ဝတ်နေကျအဝတ်တွေသာ ဝတ်

ပေမယ့် သူ့ရွှေမှာပိုပြီး ထူးခြားမှုဖြစ်နေမှာကို စိုးရိမ်နေမိတာတော့ အမှန်ပါပဲ။

ထမင်းခင်းမှာ သူ့ဘေးထိုင်လျက်စားတော့ သူ့မျက်နှာ မကောင်းတာကို သတိထားမိလေ၏။

“မြေးကိုမေးနေတယ်။ ကိုလေးဆိုတာ ဘယ်သူလဲတဲ့။ မြေးကိုကိုက”

“သွားရဲ့သူငယ်ချင်းပေါ့”

“ဘာဖြစ်လို့ ကိုလေးလို့ခေါ်တာလဲ”

“သူ့နာမည်က မောင်မောင်လေးလေ။ အဲဒါဘယ်လိုခေါ်ရမှန်းမသိတာနဲ့ ကိုလေးလို့ပဲ အားလုံးကခေါ်ကြတာပဲ”

“ပြီးတော့... မြေးရဲ့ကိုကိုကို လက်ဆောင်ပေးမယ်ဆိုတာ ကိုလည်းပေးလိုက်ဦးနော်၊ မေ့မနေနဲ့”

“ဟုတ်”

“ဘာပေးမှာလဲ”

“ကိုကိုတောင်းတာ ပေးမှာပေါ့”

“တကယ်နော်”

သူမ ဆတ်ခနဲခေါင်းညိတ်လိုက်ပါ၏။ ထမင်းစားသောက်ပြီး

လသာဆောင်မှာရပ်တော့ ဘွားက သူ့မနားသို့ကပ်ကာ တိုးတိုးလေး ပြောသွားပါသည်။

“မြေးဆီက လက်ထပ်ခွင့်ကိုလိုချင်ပါတယ်တဲ့”

သူမမျက်နှာလေး ရဲသွားရလေ၏။ ပြောချင်တော့လည်း ဘွားတိုမှသွားပြောရသတဲ့လား။ အဲဒီလူကြီးဟာရှေ့မကြည့်၊ နောက်မကြည့် သိပ်တစ်ခွက်ထိုးပြောတတ်တာပဲ။ ဒီမှာ ဘွားကို ဘယ်လို မျက်နှာနဲ့ပြန်ကြည့်ရဲပါ့မလဲ။

နောက်ပါးမှာရပ်လာသည့်အသိကြောင့် သူ့ရောက်နေပြီမှန်း သူမသိနေပါ၏။

အမယ်လေး... မျက်နှာတွေပူလိုက်တာနော်။ ဘယ်နားမှာ ဝှက်ထားရပါ။

“ညီမလေး”

“...”

“ညီမလေး... ကိုယ်ခေါ်နေတယ်လေ”

“ဘွားကို ဘာတွေသွားပြောထားတာလဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သွားကို ညီမလေးလိုပဲချစ်ပါရစေဆို၊ ဒါကြောင့်လည်း

သျှားက ကိုကိုညီမလေးအဖြစ် တစ်သက်လုံးရှိသွားပါမယ်လို့ ပြောခဲ့တာပေါ့”

“ကိုယ်က... ကိုယ်က”

သူမ ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လိုက်တာမို့ သူပြောလက်စ စကားက ရပ်သွားရလေ၏။

ကြည့်စမ်း! မထီတရီခိုတွဲနေတဲ့အပြုံးက အရင်တုန်းလိုပဲ အသက်ဝင်ဆဲပါပဲလား။

“သျှားကို ဘယ်တုန်းကမှမချစ်ခဲ့တဲ့လူတစ်ယောက်ကို သျှားကလည်း ဘယ်တော့မှပြန်မချစ်နိုင်ဘူး။ အထူးသဖြင့် ကိုကိုလို အသည်းတစ်ခြမ်းမရှိတဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို သာတောင်မှ မစဉ်းစားသေးဘူးဆိုတာ မြဲမြဲမှတ်ထားလိုက်ပါ”

“ပြောရက်လိုက်တာညီမလေးရယ်။ ကိုယ်ကဖြင့် ညီမလေးကို ဘယ်အချိန်ထဲကမှန်းမသိ စွဲလမ်းနေခဲ့မိတာ၊ ကိုယ့်ကိုယ်တို့ တောင်ဖြင့် မသိခဲ့အောင် ညှဉ်းဖျင်းခဲ့တာပါ။ ဒါကိုတောင် ညီမလေးက ငြင်းရက်တယ်ပေါ့လေ”

“သျှားပြောခဲ့ပြီးပါပြီကိုကို။ သျှားဟာ ကိုကိုအတွက် ထာဝရ ညီမလေးပါပဲ”

သူမက ခပ်တည်တည်ဖြင့်ပြောကာ အိမ်ထဲသို့လှည့်ဝင်သွားလေ၏။ သူခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြင့် ကျန်ခဲ့စဉ် Hand Phone မှ သံစုံ မြည်လာလေသည်။

“ဟဲလို”

“သား... ဖေဖေပါ၊ မန္တလေးရောက်ပြီလား”

“ရောက်နေပါပြီဖေဖေ”

“သမ်းလေးနဲ့ရော တွေ့ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒါပေမဲ့”

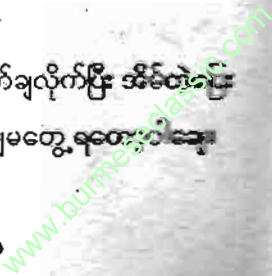
“အေးအေး... ဖေဖေတို့ မနက်ဖြန်ပဲလာခဲ့မယ်။ သားအတွက် သမီးပေးထားတဲ့လက်ဆောင်ကိုလာပို့ရင်းနဲ့ပေါ့”

“ဗျာ! ဘာလက်ဆောင်လဲဖေဖေ”

“ဟေ... ခုထိ ဘွားမပြောသေးဘူးလား။ သားတို့နှစ်ယောက်ကိုလက်ထပ်ပေးမယ်ဆိုလို့ ဖေဖေတို့က သမီးတောင်းဖို့လာရမှာလေကွာ”

“ဟာ! ”

သူ ယောင်ရမ်းလျက် phone ကို ပိတ်ချလိုက်ပြီး အိမ်ထဲပြန်ဝင်ခဲ့စဉ် သူ၏ညီမလေးကို အရိပ်သော်မျှမတွေ့ရတော့ပါဘူး။

၂၇ ❀ မမသဒ္ဒါမောင်

ကောင်မလေးရေ... ခုတော့ ပုန်းထားဦးပေါ့လေ၊ ကိုယ်မှာ
တွေ့လို့ကတော့ မင်းကိုကောင်းကောင်းကြီး ဒဏ်ခတ်ပစ်မယ်သာ
မှတ်။

သူတစ်ယောက်တည်း တီးတိုးရယ်လိုက်ရင်း မျက်ဝန်းတွေက
တော့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကိုရှာဖွေနေဆဲပါလေ။

လေးစားလျက်...

မမသဒ္ဒါမောင်
27th Feb. 2009
PM 12:00